

—“Ε, μάστορη! Ξέχασες να πληρώσης το κρασί.
—Μά γι' αυτό πίνω: για να ξεχάσω.

Τὰ ὑστερόγραφα

Μὴ παραλείπετε νὰ δάξετε στὰ γράμματά σας ὑστερόγραφον. Ἰδοὺ ἓνα δείγμα χρησιμοποίησε τῶν ὑστερογράφων:
“Ἡ σύζυγος γράφει στὸν ἄντρα της:
“Ἀγαπῆτέ μου ἀντρούλη. Στείλε μου, σὲ παρακα. λῷ, 3 χιλιάδες δραχμές, ποὺ τίς ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἡ γυναικοῦλά σου

Ὑστερόγραφον: Ἀπὸ τῆ θία μου ξεχάσε νὰ σοὺ στείλῃ τὰ φιλιὰ μου.

Ἡ ἴδια

Ὁ σύζυγος ἀπαντᾷ στὴ γυναῖκα του:
“Ἀγαπῆτέ μου γυναικοῦλα. Σοὺ στέλνω τὰ φιλιὰ μου.

Ὁ ἀντρούλης σου

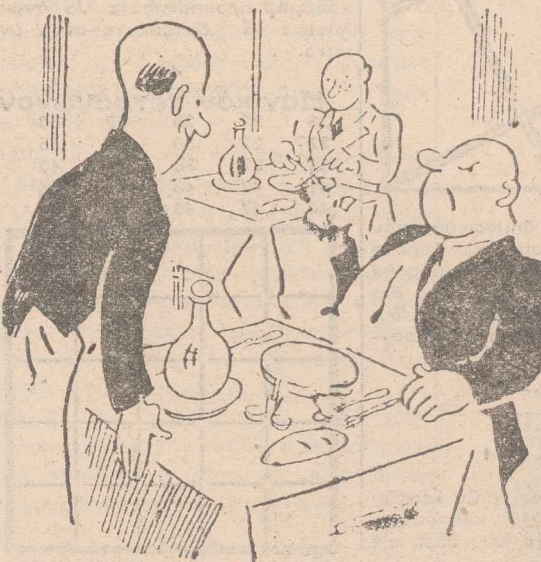
Ὑστερόγραφον: Ἀπὸ τῆ θία μου, ξεχάσε νὰ σοὺ στείλῃ τίς 3 χιλιάδες δραχμές.

Ὁ ἴδιος

Ἀγαθοεργὰ σωματεῖα

Τὸν Μενέλαον Ἀτυχῆ, ὁ ὁποῖος χθὲς ἐπῆρε διαζύγιον, τὸν ἀνέλεθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁ “Σύλλογος προστασίας ἀποφυλακισμένων”.

Τοὺς Γρηγόριον Ξενοπούλου καὶ Τάκην Δαραλέ, τὴν ἀνέλεθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἡ “Παιδικῆς ἑτέρας”.

—Δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, πῶς αὐτὸν τὸν κύριον τὸν ἐσερβίσαμε τόσο γρήγορα κι' ἐμένα κα. νεις δέκα ὥρες;
—Ὁ κύριος ἐξήγησε λαγὼ, καὶ οἱ ἐπαγαγγέλαι σελιγκάρια.

ΚΑΛΑ ΚΡΑΣΙΑ

Ἅγιος Δημήτρης μᾶς κερνά, χαρὰ στὴν ξενοισιά. Στὴν ἐορτὴ τοῦ ἀνοίξανε καὶ φέτος τὰ κρασιά. Αὐτ' εἶνε ἀνοιξίς τερπνὴ, χαρούμενη κι' ὠραία ποὺ τὴν ὀνειρὶ σὰ καπιλῆα ἡ κάθε μιά παρέα. Κι' ὁ πῶς φτωχὸς παρηγοριὰ θρίσκει στὸ κατοστάρι. Τὸν κάνει πλούσιον, βασιλῆα κι' αὐτὸν τὸ γιοματῆρι.

Ἄν' τὸ θαρῆλι τὸ κρασί σὺν μύρῳ ἀναδύζει. Ὅσο ἀξίζει μιά μισή, τίποτε δὲν ἀξίζει. Εἶνε ἡ πιὸ τρανὴ χαρὰ τῶρα τὰ πρωτοβρόχια νὰ σιγοπίνης καὶ νὰ λές: “Ἀδέρφια, ἔξω φτώχεια” Μονάχα στὸ κρασί ξεχνᾷς τὸ κάθε τι μοιραῖον. Αὐτὸ, νομίζω, φίλοι μου, τίπε κι' ὁ Ἀνακρέων.

Κάπελα, μιά καλὴ ὁκὶ ἀπὸ τὸ νέο δόξ μας καὶ μετὰ τὸ δυὸ τὰ χερία τοῦ τὸ θλόγος ὁ Χριστὸς μας. θὰ ξέρης, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐδήλωσε μιά μέρα τότε ὅπου ἐδίδασκε στὴν Παλαιστίνῃ πέρα, ὅτι τὸν ἐστειλε ὁ Θεὸς ἵνα διὰ μαρτυρίου καλλιεργήῃ ἐπιμελῶς τὴν ἀμπελον Κυρίου.

Πιάσε καὶ ἄλλη μιά μισή ἀπ' τὸ τρανὸ θαρῆλι νὰ δοκιμάσουμε κι' αὐτὸ ἰὸ νέο κοκκινέλι. Μὲ ὅλες τίς αἰσθήσεις μας ἀπόψε ἄς τὸ χαρούμε. Αὐτὸ προτείνω στὴν ὑγείᾳ τοῦ Νῶε νὰ τὸ πούμε. Γεῖά σου, ρέ Νῶε, λεδεντιά, φίλε τῶν μισοκάδων ρὺ ποῦσαι πρῶτος πρόγονος τῶν κρασοπατερῶν.

Ἄς παραγγείλουμε ἄλλη μιά προτὺ νὰ κοιμηθούμε κι' ὅλοι τὸ Νῶε, θρὲ παιδιὰ, λίγο ἄς θυμηθούμε. Σὰν ὄγῃκε ἀπὸ τὴν κιζιτὸ παρ' ὅτι κουρασμένος, δὲν κύτταζε ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ κατεσπυρμένως τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶ ἔπιση ἀπὸ νωρίς καὶ φύτεψε μῖαν ἀμπελον. Αὐτὸ θὰ γῇ μπεκρῆς!

Οἱ πιὸ πολλοὶ μας μοιάζουμε τοῦ Νῶε τοῦ μπεκρῆ. Μόνο ποὺ ἔχουμε μ' αὐτὸν μιά διαφορὰ μικρή. Ὑστερ' ἀπ' τὸν κατακλυσμὸ ἐμέθυσε ἐκεῖνος. Ἐνῶ μετὰ τ' ἀντίθετο μᾶς ἐτοιμαζοῖ ὁ οἶνος. Πρῶτα μεθύουμε, ὁπλοῦν, καὶ εἰς τὸν γυρισμὸ μᾶς ἐτοιμαζοῖ ἡ σύζυγος αὐτοῦ... κατακλυσμὸ.

Μ' ἄς τὰ ξεχάσουμε! Ἄν' αὐτὰ κι' ἄς πούμε μετὰ τὸ φινὸ τὸ κρασάκι μας, τὴν μόνη εὐτυχία.

Ἐ, ταβερνιάρη, τί ἔγινες; Δὲ δείχνεις προθυμία. Τί ἔκαμε λές; Εἶνε ἀργά; Πλοιαίει ἡ ὥρα μία; Μπᾶ νὰ πλοιαίρῃ! Τί μ' αὐτό; Μία ὁκαδίτσα πιάσε καὶ στὸ μεράκι ἄσε μας (μας)

Ἐλα, παιδί μου, φέρε μας νὰ θρῆσουμε τὸ στόμα. Νὰ θυμηθούμε ἔχουμε κι' ἄλλους πολλοὺς ἄκομα. Εἰς τὴν ὑγείᾳ τοῦ Ἀλεξάντρου θὰ πούμε τοῦ Μεγά. (Λου, ποῦκαμε ἀθλοὺς πρὸ πολλοὺς παντὸς ἀνθρώπου ἀλ. (λου.

Ὅλη τῇ γῇ κατέκτησε μετὰ δόρατα κι' ἀσπίδες. Τόσο σπουδαῖοι εἰμαστε ἐμεῖς, θρὲ, οἱ μπεκρῆδες. Ἐμπρός, ἐλάτε θρὲ παιδιὰ, γεμίστε τὸ ποτήρι. Μετὰ τὴν ῥεταῖνα ἡ ζωὴ γίνεταί πανηγύρι. Ἄς πούμε κι' ἄς μεθύσουμε μέχρι τὰ ζημερώματα. Ἡ μέθη θρέχει στὸ μυαλὸ τῆς ἱριδὸς τὰ χρώματα.

Ἅγιος Δημήτρης μᾶς κερνά χαρὰ καὶ ξενοισιά. Στὴν ἐορτὴ τοῦ ἀνοίξανε κι' ἐφέτος τὰ κρασιά. Αὐτ' εἶνε ἀνοιξίς τερπνὴ, χαρούμενη κι' ὠραία ποὺ σὲς ταβερνῆς τὴν ὀνειρὶ ἡ κάθε μιά παρέα. Κι' ὁ πῶς φτωχὸς παρηγοριὰ θρίσκει στὸ κατοστάρι. Τὸν κάνει πλούσιον, βασιλῆα κι' αὐτὸν τὸ γιοματῆρι. Οὐ ματῶσε.

Δήλωσις

Αἰσθανόμενος τὴν θαυτάτην ὑποχρέωσιν νὰ συμ- πληρώσω, τρόπον τινα, μίαν πρὸ καιροῦ διατυπω- θέσαν γνῶμην μου, εὐρίσκωμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σὰς ἀποκαλύψω, ὅτι ὅχι μόνον τὸ “Ζῆτα”, ἀλλὰ καὶ τὰ “Κάπα” καὶ τὰ “Ἐφίλον”, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ σιγαρέττα τῆς Καπνοβιομηχανίας Καρα- βασίλη, εἶνε ἀρίστης ποιότητος, εὐγευστα καὶ, τὸ σπουδαιότερον, δὲν προκαλοῦν φαρμακίδια. Καπνίζετε, λοιπὸν, καὶ τίς ἄλλες μάρκες, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μείνετε πάντα εὐχαριστήμενοι. Ὅχι ποὺ τὸ δέσατε κόμπο τόσο καιρὸ καὶ τὸ ρῆστε στὰ “Ζῆτα”. Ἀγοράστε κι' ἀπὸ τ' ἄλλα νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!...

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δήλωσις τοῦ κ. Κακομοίρη

Ὁ κ. Ἀκάκιος Κακομοίρης, νυμφευθεὶς πρὸ τετρα- ημέρου, προέβη χθὲς εἰς δηλώσιν μετανοίας.

Ὑπερβολαὶ τῆς γλώσσης

Ὅταν ἀκοῦτε νὰ λένε γιὰ κάποιον, ὅτι εἶνε τόσο ῥιπαῖος, ὥστε πετᾷ τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον, δὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ νὰ μὴθετε ποῦ κάθεται αὐτὸς ὁ κύριος.

Ὅταν ἀκοῦτε, ὅτι ἕνας φίλος σας ἐθύμωσε τὸ μεσημέρι καὶ τόκαμε στὸ σπῆτι τοῦ θάλασσο, δὲν εἶ- νε ἀνάγκη νὰ πάρτε θάρκα γιὰ νὰ πᾶτε νὰ τὸν ἐ- πικεφθήτε.

Ὅταν ἀκοῦτε νὰ λένε γιὰ κάποιον, ὅτι κολυμπᾷ στὰ πλούτη, μὴ περιμένετε, ἀν πᾶτε στὸ σπῆτι τοῦ, ὅτι θὰ τὸν θρῆτε μετὰ μαγιο.

Ἐκπαιδευτικὰ νέα

ΖΥΡΙΧΗ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας) — Εἰς τὸ ἐνταῦ- θα Πανεπιστήμιον διωρθεσαν τρεῖς νέοι καθηγηταὶ τοῦ Δικαίου.

Ὁ πρῶτος ἤρκεισε παραδόσεις διεισδυοῦς δι. καί οὐ, μετὰ τὸ γνωστὸ θέμα: “Ἀρπαγε νὰ φᾶς...” Ὁ δεῦτερος ἤρκεισε μαθημάτων κληρονομικου δικαίου, μετὰ θέμα: “Ὁ φονεὺς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα, ἀν δὲν ἔχουν νὰ σ' ἀφήσουν κλη- ρονομία”.

Ὁ τρίτος καθηγητὴς ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησια- στικοῦ δικαίου, μετὰ θέμα: “Ἄπὸ τὸν ἔκοντα δύο κι. τῶνες, δικαιούσαι καὶ τοὺς δύο”.

Ὁ προσητάμενος: — Καπνίζετε ποῦρα; Ὁ νέος ὑπάλληλος: — Ναι. Μ' ἀρέσουν πά- ρα πολὺ. Ὁ προσητάμενος: — Ὁραία. Τότε πρέπει νὰ τὰ κλείσω.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
29 Ὀκτωβρίου 1938
Ἔτος Γ' ἀο. φύλ. 110

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπηση

Γ. Ἀσπρέα

Ὁ ἐραστὴς τῆς λαϊκῆς Κιμ- περλέυ

Κώστα Ἀθανάτου

Τὸ πρῶτο μεθύσι

Δημοσθένη Βουτουρᾷ

Γαμπρὸς ἐπέραςε

Λαύρα

Ἡ μέθοδος τῶν τριῶν

Ἀσ. Γιαλαμᾷ

Πᾶς μᾶς θλέπουν οἱ γυναῖκες

Μ. Κυριακίδη

Μηρούνο Βάλετ

Πάουλο Κουῖνεν

Οἱ σκύλοι τοῦ Β. Πόλου

Παντελῆ Καψῆ

Ἡ Κουρσάρα (Μυθιστόρημα)

Πῶλ Μοράν

Τὸ καλὸ μας τὸ σπιτάκι

Μιχ. Κὸκ

Ἡ ἐρημος

Ἐντγκαρ Οὐάτσπερ

Μοιραίες γυναῖκες

Μαρία Πία Σορεντίνιο

Τὸ χρέμα

Εὖας Ραγκούση

Καὶ αὐτὰ λέγονται καπέλλα

Πέννα Χ

Πυρετός 41,9

Εἰσάγωγες ἀελίδες — Ἐκλεκτὰ ἀνεκδότα — Γελοιογραφίαι — Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περὶ ἑρῶν — Μικρὰς ἱστορίας. Παιγνίδια κλπ

ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ
ΠΑΥΣΑΤΕ ΠΥΡ!

(Βλέπε 11ην σελίδα)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ

“Όπως τ’άναφε-
ρει ή παράδοσις
και όχι ή ιστορία

Κάποτε νεαρός φοιτητής, που θα οπύδαζε στο Παρίσι, πήγε να εϋ-
ρη τον μεγάλο Έλληνογάλλο ποιη-
τή Παπαδιαμαντόπουλο, κρατώντας
και μία συστατική επιστολή από τον
πατέρα του, που ήτο και συγγενής
του ποιητού.

“Ο φοιτητής, απ’ οϋ δεν ήμπερσε
να εϋρη ποτέ στο σπίτι τον Μωρέα,
αναγκάστηκε να πάη — όπως του
υπέδειξαν— στο καφερείο που σύ-
κναζε. Συνεσταλμένος μπήκε μέσα
και ρώτησε ένα γκαρσόν, ποιός ή-
ταν ο Ζάν Μωρέας.

—Εκείνος εκεί, του είπε το γκαρ-
σόνι. Άλλα προσέχτε, μὴν τὸν μι-
λήσετε πριν τελειώση την παρτίδα
του. Εἶνε ἱκανὸς να σὰς κυνηγήσῃ.

“Ο νεαρός Έλληνας, ἐπλησίασε,
περισσότερο μαζεμένους ἀκούει
στοτάκει κοντὰ στον ποιητή, ὁ ὁ-
ποιός, δὲν τὸν εἶδε μεν, ὅπως ή-
ταν σκυμμένος στὸ τραπέζι, ἀλλὰ
διανοήθη ὅτι κάποιος θρσκότανε
κοντὰ του.

—Μή μου κόβετε τὸν ἀέρα κύριε
—φώναξε ὁ Μωρέας...

“Ο νεαρός Έλληνας κοκκίνισε, τρα-
θίχτηκε λίγο και περίεμενε... Άλλὰ
κατὰ κόκκιν του τῆλην, ὁ Μωρέας
έκανε και ὅπως κύτταξε γύρω, τὸν
εἶδε ὁρθο πάλι, ἐκεῖ κοντὰ.

—Απὸ ποῖο διάβολο, φερατε αὐ-
τὴ τὴν γρουσουζιά, νεαρό μου ; —
Τὸν ρώτησε ἀναγκασμένος.

—Απὸ τὴν Έλλάδα — ἀπάντησε ὁ
φοιτητής, που τὰ εἶχε χάσει.

“Ο Μωρέας, μειδίασε ἀμέσως κύτ-
ταξε καλὰ τὸν νέο και τὸν κάλεσε
κοντὰ του.

—...Και ἐρχεσθε συστημένος ἀ-
σφαλῶς ; εἶπε.

—Μάλιστα... ὁ πατέρας μου, εἶνε
συγγενὴς αὐ... καὶ μούδωσε αὐ-
τὸν τὸ γράμμα...

“Ο Μωρέας μειδίασε αὐτὸς ἐν-
στην τοσπὴ του, κυρίως νὰ τὸ δια-
βάσῃ και φώναζε τὸ γκαρσόνι :

—Ὁρέ εἰνε οὐκίτη γρήγορα στὸν
συγγενὴ μου... — διέταξε.

Και στρεφόμενος πρὸς τὸ νέο :
—Πῆς αὐτὸ τὸ θεῖο ποτὶ, ὡς δτου
τελειώσῃ τὴν παρτίδα μου. Καὶ γρά-
φε στὸν πατέρα σου, να μὴ μὸν
στελῇ και τὸν μικρότερο ἀδελφὸ
έδω, ἀν πρόκειται να σπουδῇ ἐ-
δω... Θὰ, τὸν κόμω να ἀποκτήσῃ
πολὺ κακὲς συνήθειες μαζί μου....

“Ο διάσημος συγγραφεὺς Γκόρκυ,
ήταν πολὺ τοιαστούδατος. Κακοντυ-
μένος πάντα, ἀν και εἶχε πολλὰς
ἐνδυμασίας δὲν ήθελε κὰν ν’ ἀκού-
σῃ τοὺς φίλους του, που τὸν ἔλεγαν
ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, πρέπει να
έχουν και καλὴν ἐμφάνειον.

Μιὰν ἐποχὴ ὅμως τὰμπλεξε με
τὴν περιφημὴ Ταπιερκόφκα, τὴν
πρῆμα τοῦ μπαλλέτου τῆς Μόσχας,
που συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν φήμη
του, ἀγάπησε τρελλὰ τὸν Ὀλῆητιν.
Ουακόιν ήτο, να μὴν τὴν μέλλει
γιά τὴν ἐνδυμασία του. Ἄλλ’ οἱ
φίλοι του, ὅρθηκαν τὴν εὐκαιρία, να
τῆς ὑποβάλλουν, να ἐπιβλήθῃ στὸ
Γκόρκυ, ν’ ἀλλάξῃ τακτικὴ στὸ ντύ-
την του.

—Πῶς ὅμως ; ρώτησε.

—Στείlate του ἕνα κουστούμι, ἕνα
παλτὸ και μίᾱ γούνα, με τὴν ἀμεί-
ρωσι : (Στὸ μεγάλο διάδοκαλο, ἡ
θουμιάστριά του Ταπιερκόφκα)
Και ἡ τρελλὰ ἐρωτευμένη, τοὺς
ἀκούσε.

Αὐτὸ ὅμως ἔγινε ἀφορμὴ, να γί-
νουν μεγάλες σκηνές. Καὶ παρ’ ὅ-
λίγων να τὰ καλῶσουν.

“Περσίκουσε ὅμως ὁ ἔρως και ὁ
Γκόρκυ ἄρχισε να ντύνεται μ’ ἐ-
ξαιρετικὴ κομψότητα... ὅσο καιρὸ,
εἶπε φίλη τὴν χορεύτρια. Γιατὶ ὅ-
σῃ, ἔγινε πάλι ὀλῆητις — στὸ
ντύσιμο ἐννοεῖται...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Ἡ μεγάλη συγγραφεὺς που ἐψώτασε τὰ ἐβδομήντα τέσσαρα χρόνια
της και οἱ περιπέτειές της στὴν Ελλάδα.

ΤΟΥ Κ. ΑΛΦΑ

“Ἐνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ στα μόνη της και εἶπε χίλια-δύο
Λονδῖον ἔκαμε πολλοὺς —πα-
ρακάμπαντας ήδη τὸν Μαλέαν
τῶν... ἔτῶν— να ζηλεύσουν.

Ἡ γνωστὴ μυθιστοριογράφος
και εἰς τὸν τόπον μας Ἐλινωρ
Γκλύν, ἡ γοητευτικὴ συγγρα-
φεὺς τοῦ “Ἐξ ἐβδομάδες ἔρω-
τος” και τῶσων ἄλλων ρωμάν-
των, ἐψώτασε προχθές τὴν
συμπλήρωσι τῶν ἐβδομήντα τεο
ἀσῶν χρόνων της.

Καὶ αὐτὸ δέβαια, δὲν εἶνε
σπουδαῖο, ἀφοῦ ζοῦν σήμερα
εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἑκατοστά-
ρῃδες, που οἱ ρέπορτερς, ἅμα
τοὺς ἀνακαλύθουν, τοὺς ἐμφα-
νίζουν εἰς τέρατα... μακροζωίας.

Καὶ ἔχουν δίκαιον, ὅταν οἱ
ἀνθρώποι στὴν ἐποχὴ μας, δὲν
ζοῦν πολὺ και ἂν δὲν πεθὰ-
νουν μεταξὺ δέκα ὀκτὼ και εἰ-
κοσι πέντε, μὰς ἀποχαιρετοῦν
στὰ πενήντα. Ἀφῆστε που αὐτὰ
τὰ ἑτέρατα μακροζωίας! που δια-
δάζουμε εἰς τὰς ἐφημερίδας,
εἶνε τέρατα ἀδολοζίας — ἂν ἡ
λέξις ἐπιτρέπεται. Χοῦστακα
ποὺ δὲν μποροῦν να περπατή-
σουν. Οκτάρ γεράντια, με πα-
ραενεῖες και ἀσθενείες ἕνα σῶ-
ρ. Βάρος τοῦ ἑαυτοῦ τυν και
τῶν ἰδῶν του.

Οἱ κανόνες ὅμως ἔχουν και
τῆς ἐξαιρέσεις τυν. Καὶ ἡ Ἐλι-
νωρ Γκλύν ὑπάγεται —ὅπως θέ-
λει— να μὰς κόμω να πιστεύουμε
τὸ ἐκ Λονδῖνου τηλεγράφημα—
σ’ αὐτές.

“Οι δημοσιογράφοι —ἀναφέρει—
ποὺ ἔφθασαν στὸ σπίτι της, ἔ-
μειναν κατὰπληκτοι πρὸ τοῦ θε-
λητοῦ γήρατος τῆς ἐνδόξου
γυναίκας.

Τὰ μαλλιά της Ἐλινωρ Γκλύν
διαπρὸν τὸ στυλπνὸν πυρρὸ
ξανθον χρώμα, που εἶχαν στὴν
νεότητά της και τὰ πράσινα
μάτια της, δὲν ἔχασαν τὴν λα-
μπρότητα, που ἔχασαν τῶσους
και τῶσους να τὴν ἐρωτευθοῦν.

Ἀκόμῃ ὅμως —τὸ και σπουδαῖ
ἄτερον σημεῖον τοῦ τηλεγραφή-
ματος— ἡ ἐνδόξος συγγραφεὺς,
δὲν δέχτηκε τοὺς δημοσιογρά-
φους, ἐξοπλισμένη στὴν πολυθρό-
να της και πᾶσχοῦσα ἀπὸ ρευ-
ματισμούς, ὅπως πολλοὶ (θαλε-
ροι) γέροντες.

Τὴν πύραν ὁρθο και ὅπως
διώρῳνε σὲ κάποιο δάζο μερι-
κά λουλούδια ὅταν μπῇ καὶ ν’
οἱ συνάδελφοι στὸ σαλὸνί της,
τὴν νόμισαν γιά τὴν γραμματέα
της — μίᾱ νέα εἰκοσι χρόνων.

Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, που ἀσφα-
λὸς εἶχε διαλέξει αὐτὸ τὸ... σκπ
νικό, γιά να εἶναι περισσότερο
ἐντόνη πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ πραγ-
ματικὰ (θαλεροῦ) γήρατος της —
στράφηκε, ἀκούοντας δῆθεν τὸ
θορυβὸ τῶν εἰσερχομένων και οἱ
δημοσιογράφοι, ἔμειναν κόκ-
καλοί...

Ἀντίκρυσαν τὴν μεγάλην τὴν
γιορφεά, μ’ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῶν
ἱστικέρων κορμοιστῶν της: τὰ
πυρόρσθη μαλλιά και τὰ πρᾶ-
σινα μάτια της. Ἀλλὰ και με κά-
τὴ ἀκούμ: Μ’ ἕνα λιγυρὸ ἀνδρὶ
μα, που μόνο νεαρὰ κορίτσια,
μποροῦσαν νὰχούν... Γ’ αὐτὸ
τὴν ἐξέλασαν και γιά τὴν εἰκο-
σσετῇ γραμματέα της, ὅπως τὴν
εἶδαν, σκυμμένη πάνω στὰ λου-
λουδία.

Μ’ εὐκηνσία, που μόνο στὰ
νέα σῶματα συναντᾶται —τελε-
ώνει τὸ τηλεγράφημα — χωρὶς
τὴν παραμικρότατη κυρτότητα,
χωρὶς διαταγμὴ — που σημαίνει
ἀνυπακοή τὸν κἀτὰ ἀκρυν, προ-
χώρησε, μ’ ἕνα θαλκτικό μειδία-
μα, χαϊρέτισσε τοὺς δημοσιογρά-
φους, τοὺς περιποιήθηκε μάλι-
ν.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ’ ὅσο κι’
ἀν σκυπαιε τὸ φῶμα τὸ
γυάλισμα ἔχει μίαιμον δροαχμ.

—Τὸ κορίτσι, που εἶχε και τὴν
φιλοδοξία να λέγεται διανοῦσα,
μερὴν, κοκκίνισε, κινρίνε, κλά-
μισε και ὁτὸ τέλος μίλησε:

—Μαίρ, να μὲ συγχωρήτε. Ἐ-
γὼ δὲν διάβασα στὸ πρωτότυπο
κανένα μυθιστορημὰ της. Διαδᾶ-
ζω ὅμως δὲκα δημοσιεύονται στὴ
γλώσσα μας, κι’ ἔτσι κάθε δὺο
ἐβδομάδες σκεδὸν, διαδάζω ἄ-
...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χα-
ριτωμένα τῆς πα-
λαιότερας ἐποχῆς

“Ο περιφημος Μουρούζης, ὁ πρίν-
κιπας” — ὅπως τὸν ἔλεγαν ὁ λαός,
θύμωσε μίᾱ μέρα, που εἶδε τὴν μη-
τέρα του, να διώχνει ἕνα πλακώτι
φίλο του — διάσημο μπεκάρ — που
πήγε στὸ ἀρχοντικό του, να τὸν ἐπι-
πλη.

Ἐπειδὴ ὅμως, σεδόνταν ἐξαιρε-
τικὰ τὴν μάννα του, δὲν τῆς εἶπε
τίποτα, ὡς δτου ἤρε τὴν εὐκαιρία
να τῆς ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα, διώχνον-
τας μετ’ ἐνέργειας τὴν μητέρα μίᾱς
φίλης της, τὴν κόρη τῆς ὁποίας ἡ-
τοῖμαζε γιά νύμφη της.

Ἡ κυρία Μουρούζη, ἔγινε πρὸ
ὀλίγων, τῆς εἶπε, μίᾱ ἡμέρα πὺ
ἡ ἴδια τὴν εἶχε εἰδοποιήσει να περ-
οῦν ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ἡ κυρία ἔφυγε ἔξω φρενὺν και
ἔστειλε ἕνα γράμμα στὴν Μουρούζη,
που παρενοεῖτο γιά τὴν στάσι της.

—Γιατὶ ἐδιώκες τὴν κ. Ε... —
εἶπε στὸ γιὸ τῆς τὸν μητρίαν ποὺ
ἔτρωαν, ἔνῃ τὴν ἐπείρμενε :

—Ἐλάστε δὲ χάς ; — Καὶ δὲν
τὸ ἤσκησε, ἡπάρσε δῆθεν ὁ Μου-
ρούζης.

—Καὶ δὲν ρωτῶσες ; —
Ἐπὶ τὸν ἄνδρα τῆς ἡμέρας... Μὰ
κι ἂν τὸ σκεπτόμουν, πάλι δὲν θὰ
ρωτῶσα.

—Γιατὶ ; —
—Γιατὶ ἀκούσα να λέτε στὸν πο-
τιερὶ δταν με ζήτηνε, να μὴ ρω-
τᾶ ἂν εἶμαι ἔδω, ἀλλὰ να τοὺς λέ-
γει, ὅτι ἔφυγα πρὸ ὀλίγων...

Ἡ Μουρούζη, δὲν ἤρε ἐπικρίρη-
μα γιά να ἀνταρτῇ τὰ ἴδια τῆς
λόγια. Ἄλλ’ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέ-
ρα, εἶπε στὸν ποτιερὶ να μὴ διώ-
χνη κανένα, ἀπὸ δους ζήτουν τὸν
κ. Ἰαρχο.

—Γιατὶ ; —
—Γιατὶ ἀκούσα να λέτε στὸν πο-
τιερὶ δταν με ζήτηνε, να μὴ ρω-
τᾶ ἂν εἶμαι ἔδω, ἀλλὰ να τοὺς λέ-
γει, ὅτι ἔφυγα πρὸ ὀλίγων...

—Τότε... τότε... Ἐγὼ εἶμαι ἡ
Ἐλινωρ Γκλύν...
Πλατὺ γέλιο σκέπασε τὰ τε-
λευταία του λόγια:

—Εἰσὺ... Χά... χά... χάά!...
Κοτζᾶ μαγκλαρὰς κι’ ἔγινες...
Θηλυκός;

—Ἀκούστε με —ἰκέτευσε τῶρα
ὁ νέος. Δὲν φταῖω ἐγὼ; Ἄλλ’ ἡ
διοπλᾶν...

Καὶ μὰς ἐξιστόρησε πῶς ἀντὶ
τρισκοῦσιν δροαχμῶν, παρέδιδε
γιά τῆς λαϊκῆς ἐκδόσεως, ἕνα ἐρ-
γο μεγάλου συγγραφέως, κατ’
ἐβδομάδα. Πότε ὁ τυπὴς γινό-
ταν... Ἐλινωρ Γκλύν. Πότε φλω-
ρὰς Μπαρκλέϋ. Πότε Ματθίλδη
Σερσό... Πότε Ντελλῦ. Ἰδίως
Ντελλῦ...

—Καὶ γιὰτὶ δὲν γινόσουν και
ἄντρας κάποτε; Ἐξέφυνσε ἀλ-
λος τοῦ ὀμίλου...

—Καὶ ποιός σὰς τὸ εἶπε — διε-
μαρτυρήθῃ ὁ νεαρός, θιχθεῖς ἰ-
σως εἰς τὸ φιλοτόμο. Ἐγὶνα κα-
τὰ εἰρωδν, Μαρκερίτ, Ντεκοκί-
πρά, Μάρκ ντὲ Βιζίτ, Ζῶρζ Ὀνέ.

—Ἀλλῃθες; ρώτησε μ’ ἀνοιχτὸ
στόμα ὁ ἀφελὴς μαίρ, που ἔ-
θναζε τὴν πίστι του, γιά να θγά-
λῃ τὸ ψμῖ του, δεκάδες χρόνια
τῶρα.

—Σὰς τ’ ὀρκίζομαι... Ἐπρεπε
να ζήσω και γι’ αὐτὸ — ἐκτός
δέβαια που δρίσκω μεγάλη εὐ-
χαρίσται — δὲν ξεκολλᾶν και
ἀπὸ κοντὰ σας, Βλέποντάς με,
πλησίον σας, οἱ ἐκδόται, με παρ-
νουν γιά ὅσπουδαῖο λογοτέ-
χνη.

—Μεγάλο νταβιτοῦρὶ ἐπικολοῦ
θνος.

—Ἄλλοι γελοῦσαν. Κι’ ἄλλοι
διεμαρτύροντο.

Μὰ δταν ἐπεκράτησε σκετικὴ
παιχία, ἡ νεαρὰ διανοομένη
πῦρε τὴν εὐκαιρία να ἀποκατα-
σταθῇ.

—Βλέπετε, ἀγαπῆτοι, ὅτι εἶχα
δίκιο: Ἀν ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, ἔ-
γραφε ὅλα αὐτὰ τὰ μυθιστορη-
ματα, θὰ ἴταν γκράν καμποῦρα,
στὰ ἐβδομήντα τέσσαρα της...
Σκυδοντας στὸ γραφεῖο της, τὸ
πολὺ, θὰ εἶχε τὸν ἀλχιστικὸν
συνήθειο να σκυδῇ...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει ὀκτὰ μυθιστορημὰτα.
Εἶνε μίᾱ ἀπὸ τοὺς πολυγρά-
φους τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ
μυθιστορημὰτά της δὲν φθάνουν
τῆς ἑκατοντάδας. Κάποιο λάθος
θὰ κάνατε...

—Ὅχι!... Χίλιες φορές ὅχι!...
Ἡ Ἐλινωρ Γκλύν, δέβαια ἔχει
γράψει

Σκεπτότανε: Πού μπορεί να δδνηση μια ένοχη αγάπη, ακόμη και το πιο καλό κορίτσι... Αυτή είχε γίνει κλέφτρα, γι' αγάπη ενός άλλου. Και δεν άνοιξε το στόμα της να υπερασπιστεί τον υπνοπλάτη όταν την έδωσαν στη φυλακή με την κατηγορία ότι αυτής έκλεβε τα λεπτά του πατέρα της, που εκείνη τα είχε δώσει στο φίλο της, για να διευκολύνει την φυγή του και να τον σώσει από τα κάτεργα.

«Λίγως να πάρη ανάσα, έφθασε στο σπίτι του Άντρεα, κ' έχυψε σιγά-σιγά την πόρτα, νέος άνοιξε με προφύλαξη ένα ερμητικό, και παρ' όλο το σκοτάδι, την άγγαυσε άμέσως.
— Έσύ, Σελμίνα!
«Εκείνη έμπηξε μέσα, μέγυτοκάρδι, κλεινώντας την πόρτα πίσω της.
— Άντρεα, έμαθα πως οι καραμπιnieroi γυρίζουν εδώ πάνω. Έσένα ζητούν. Πρέπει να φύγης άμέσως...
«Ο νέος την κρατούσε σφιχτά στην άγκυλιά του, και της έχάιδευε την πλάτη. «Εκείνη έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά στο μάγουλό της: έναν χτύπο κουρασμένο, άργον, που της έδινε την αίσθηση μιας απέραντης γλυκύτητας κ' ενός πόνου σχεδόν μητρικού.
— Άγαπημένε μου, έπιθύρισε, πάμε πια να κάνης αυτή τη ζωή. Είπε πολύ έντιμωδη...
— Δεν μπορεί. Για να φύγω μου χρειάζονται λεφτά, πολλά λεφτά. Και δεν έχω...
«Η νέα εσφίχτηκε πειό πολύ άπάνω του.
— Έχω λεφτά. Θα σου τα φέρω.
«Ο άντρας της έκλεισε το πρόσωπο στα χέρια, δεχόμενος την προσφορά, χωρίς να φωνή άκατάδεκτος.
— Άν να λεφτά είχε πραγματικά δικά σου, να μου τα φέρης, Σελμίνα. Θα φύγω απ' εδώ. Θα πάω μακριά, πολύ μακριά, που κανείς δεν με γνωρίζει. Θα δουλέψω ως που να θάλω άλλα τόσα και τότε θαρθώ να σε πάρω.
Μιλούσε άργα, σαν ν' άφηγόταν ένα ύπεροχο παραμύθι Ικανό να καταμαγένη την Σελμίνα. Και πράγματι, εκείνη έμυρομύρισε ύποταγμένη:
— Θαρθώ αύριο με τα λεφτά. Θα φέρω όσα έχω.
♦♦♦
«Όσα είχε δικά της; Όχι: γιατί τα λεφτά ήταν του γέρω Λουκά, φυλαγμένου σε μια κρύπτη πίσω από το κρεβάτι. Η Σελμίνα έμαθε, την ώρα που έλειπε ο πατέρας της, έπιγρε τα χιλιάρια

καύμους για τα λεφτά. Η Σελμίνα γονατιστή μπροστά στο κρεβάτι του γέρω άκουσε πάλι για τα λεφτά που έκλεβε, δίχως να μπορεί να χύση ένα δάκρυ.
Τώρα, που έμεινε μόνη στο σπίτι, περιούσε τις ημέρες της προσμένοντας. Έπεριμενε την έπιστροφή του Άνδρεα. Της είχε υποσχεθί ότι θα ξαναρχόταν. Την άνοιξε όμως, έμεινε πώς ήρθε ο Τζιοβάννι. Άλλά του μήνυσε να μην πάη να την εύρη, γιατί αυτή προτιμούσε να μην τον ξαναείδη.
«Έπειτα μια νύχτα, μια φεγγαρόλουστη νύχτα σαν κι αυτή που είχε ανέσει στού άνδρεα, άκουσε ότι ήπιε, και τ' όνομά της να το φωνάζουν σιγανά: «Σελμίνα!» κ' έπειτα, ενώ έσπευδε προς τα εκεί, άκουσε το θρόισμα των θάμνων, σαν να περνούσε απ' εκεί ένα άγριμυ.
Τόν έρθηκε ξεπλωμένος κάτω, άρπαγμένο ακόμη από ένα θάμνον, κ' έσκυψε άπάνω του με μια κραυγή:
— Άνδρέα!
«Ο νέος έμυλησε με κόπο:
— Σελμίνα, άρρώστησα βαρεία και δεν έπρεπε να δουλέψω για να σου ξαναφέρω τα λεφτά. Δεν μπόρεσα!
Αυτή τον άρπασε απ' τούς ώμους κ' έπροσπάθησε να τον σηκώσει:
— Έλα μέσα.
— Όχι άφρησε με έδω πέρας. Μοιπάν στο νοσοκομείο πως η καρδιά μου πάσχει. Άφρησε με να πεθάνω έδώ πέρα. Σ' άγάπησα, Σελμίνα, σ' άγάπησα πολύ, άλλά δεν μπόρεσα παρὰ κακό να σου κάνω!
«Εμεινε κοντά του γονατιστή, ως τα έμυρωμάτα. Έτσι την έρθηκαν οι ψαράδες που έκαστέβαιναν στον γυαλό: σφιγμένη πάνω στο άντρα που φωνόταν σαν να την κρατούσε ακόμα με τα νυαλένια μάτια του.
♦♦♦
Μετά από έθωραν τον Άνδρεα, εκείνη έπιγρε στον Τζιοβάννι. Θοροούσε

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

Πρατούσε διαστική, λίγο σκυμμένη στο άπώτο μονοπάτι, που ανέβαινε σαν γκρεμινός από τη θάλασσα. Ο άντρας ούρλιαζε γύρω και της άνακάανε τα μαλλιά, της χτυπούσε το φουστάνι, τις γυνίες γάμπες, σαν να την κυνηγούσε, πλάταθώντας να την άρπάξη με τα άόρατα χέρια του. Εκείνη όμως δεν γινόισκταν-κόβως ήταν συνειθισμένη στα ούρλιασματά του άέρα, που τούκανε ήχω το μούγκρητο της θαλάσσης, κάθε φορά που τ' άρπασμένα κύματα σπάζανε στους βράχους.
Σ' ένα σημείο, εκεί όπου το μονοπάτι πλαταίνει σε μεγάλα σκαλοπάτια που κατεβαίνει στη θάλασσα, έόταμα-ταγε για να σιάξη τα μαλλιά της. Τότε, πρώτο ακόμη τον ίσθ, άκουσε την φωνή του Τζιοβάννι:
— Από πού έρχεσαι, Σελμίνα;
«Εκείνη έόταμάθηκε άπότομα, και στάθηκε για μια στιγμή ακίνητη με τα χέρια χαμένα στα μαλλιά, προσπαθώντας να βρή μια δικαιολογία.
— Έπιγρε στης φαντασέσκας. Την καυμένη! Διαρκώς κλαίει, τώρα που έγύρισε.
«Ο νέος την έκύταξε σιωπηλός. Εκείνη έκομει ένα κόκκινο λουλούδι, που είχε άνθισει στού βράχους, κ' έδάγκασε νευρικά το κοτσάνι ευ. Αυτός εξακολούθησε να την κυττάξη λίγα λεπτά ακόμη, καθώς ήταν τόσο ώμορφη, με το κόκκινο λουλούδι στα χείλη. Μετά έειπε σιγά:
— Θάταν καλύτερα να μην άνεβαίνης εκεί άπάνω, Σελμίνα. Έβδα τους κοραμπιnieroi σημάρα: κάποιον φάχουν να θρούν.
— Και τί δουλεία έχω με τούς κοραμπιnieroi, ένώ;
Μην να λες αυτά. Άπό μια στιγμή στην άλλη μπορεί να πυροδοήσουν και να χτυπήσουν κανέναν που δεν φταίει. Γύρισε στο σπίτι, Σελμίνα. Όχι, στάσου: δόμου πράτα ένα φιλά.
«Έπέτοξε το λουλούδι σχεδόν θυμωμένη κ' έπρόσφερε το πρόσωπό της, σιωπηλή. Ο Τζιοβάννι ήταν άρραχωνιστικός της και είχε το δικαίωμα να την φτύει. Ένα φιλά σύντομο, μέσα στο

ούρησισμα του άνέμου, που έδινε στού χείλι της γεύσι της άμύρας. Ο άντρας έγέλασε, παρομοιζόμενος: — Τι θρωμάκοιροί είστε. Πές του πάτερα σου πως οι άάρκες είναι τραχηγμένε έξω.
— Καλά, Τζιοβάννι.
«Εκατέθηκε τρέχοντας τα τελευταία σκαλοπάτια, και σε λιγάκι έρισκόταν στο σπίτι.
«Ο γέρω Λουκάς έκάπνιζε, κυτώντας κατά τη θάλασσα κ' αυτή έπιγρε να έτοιμάση το δείπνο. Η έραβού έπέρασε όπως πάντα. Ηρθε ο Τζιοβάννι την συνειθισμένη ώρα, έειπαν τις ίδιες κουβέντες για τις άάρκες, την κακοκαίρι, για το κολοκάρι που άργούσε νάρθη.
— Άν οι δουλείες πάνε καλά, έειπε ο Τζιοβάννι, θα παντρευτούμε τον Όκτώβρη.
«Ο γέρω Λουκάς έμεινε σύμφωνος και η Σελμίνα έγύρισε το χέρι του στο σκοτάδι, σά να ήθελε να του έμπτειυή κάτι. Άν ήταν δυνατόν να του άνοιξη την καρδιά της! Ο Τζιοβάννι ήταν καλός και τώος... Άλλά όχι: θα ήταν τρέλλας! Δεν θα μπορούσε ποτέ να μιλήση σε κανέναν για το μαρτύριο που είχε στην καρδιά.
Κατά τα μεσάνυχτα ο Τζιοβάννι έφυγε και ο Λουκάς με την Σελμίνα έπασαν να κοιμηθούν. Η νέα όμως έπασε ντυμένη και όταν άκουσε το ροαυλτικό του πατέρα της έσασηκόθηκε. Βρήκε ψηλαφητά την πόρτα την άνοιξε κ' έβγήκε έξω.
Πάλι το ούρλιασμα του άέρα άνάμεισε στα δέντρα πάλι το μοναχικό φάφλισμα των κυμάτων, στην άκτή. Άλλά τί την έμυλε;
Περπατούσε διαστικά στο άπώτο μονοπάτι προσπαθώντας να κρατηθί απ' τούς βράχους. Έξαφνα, μέσ' από βρειά, τα πολυθένια σούνερα έπρόβαλα το φεγγάρι, και οι έλπίδες του έφρόνισαν παράξενα το άγριο τοπίο, ριγνώντας πού έδω και πού έκει πελώριες σκίες. Η Σελμίνα έσασηκόθηκε, σάμπως να ήταν σασανικές εκείνες οι σκίες, κ' εξακολούθησε να τρέψη στο σκοτάδι.
Πρασιν μήνες. Ο γέρος έπιγανει κ' έρχότανε στην πολιτεία για τις άναρκήσεις. Ο Τζιοβάννι όρκιζόταν πως ήταν άθώος, άλλά κανείς δεν τον έπιστευε.
Ένα βράδυ, μόλις έπέστρεψε απ' την πόλη, ο γέρω Λουκάς έκρεββάθηκε με δυνατόν πυρετό. Έγχε άρρωγία, πνευμονία και μετά τρεις μέρες πέθανε. Ο κόσμος έειπε ότι τον σκότωσε ο

ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

Μέσα στα άπέραντα πλάτη της έρημου, οι θρύλοι ζωντανεύουν κάθε στιγμή! Η άμμος που τραγουδάει. Το μοναστήρι που θάπτεται από τα άμμόδονα κ' άμμος κυπαυν οι αμμόδονα του. Το θογγυτό θόβου. Το μοιρολί του κέδρου, είνε ανεξήγητα, για τον νυκτερινό ταξιδιώτη, που πρέπει ναχη πέρα νεύρα, για να μη τσασκιστούν, άκού από τις πλανεύουσες αυτές στιγμές...
Στην άπέραντη έρημο, έδωσαν τα στερνά φύτα του δειλινού. Έλα φρόταπο άκούεται ένα μουρμούρισμα μουσικών τόνων, σαν άρπια που γίνετα διαρκώς δυνατώτερο, σαν παράπονο και θογγυτό, που σβύνει έπειτα τα σιγά-σιγά. Η άπέαντη έκτασις της έρημου, ζή την ήμουσικη της ώραν)
♦♦♦
Ο σερ Μπέρτραν Τόμας, που έμελε, πίες τας έρημους του Μεξικού, άφνειται ότι ένα βράδυ, ενώ το καραβάνι του ήταν κατασκηνωμένο σε μια άμμοδη έκταση, άκούσθηκε ένα μυστηριώδες, πνιγμένο, κουδούνισμα. Και όμως εις τόν όρξίζοντα δεν γινόταν ούτε ήχος κτηρίου, όπου να ύπόκρουον χαμπένες. Το μυστήριο το διεφύσε ο έπι κεφαλής του καραβανιού, που ήταν ντόπιος. Στο μέρος εκείνο ύπήρχε κάποτε ένα μοναστήρι που θάπτηκε απ' την άμμο κατά την διάρκειαν μιας μεγάλης άμμοθελλής. Και κάθε βράδυ, την ίδια ώρα, οι καμπάνες του μοναστηριού, που ήταν θαμμένες στη γή, χτυπούσαν, για τόν έσπερινό. Αυτά διηγήθηκε ο ταγε-νής, τρέμοντας από το φόβο του.
Η πραγματικότητα όμως ήταν κάπως διαφορετική. Επρόκειτο περί ενός άκουστικού φαινομένου, πολύ γνωστού εις τούς έπιστήμονες, που το έγνώριζε έόθασι ο σερ Τόμας. Άλλά οι θρύλοι του είχαν δώσει μια μορφή φανταστική.
♦♦♦
Ένας Γερμανός μηχανικός, ταξιδεύοντας κάποτε στο έσωτερικό της Χιλής, έότασε όταν άκουσε κατά το δειλινό μια δοη, που γινόταν διαρκώς δυνατή, τώος, σαν να έπληθαζαν έκαστομύρια μέλισσες. Και έπρόκειτο περί του ίδιου φαινομένου.
Η φωνή της Σαχάρας έχει έντελώς άλλα χαρακτηριστικά. Στις δυτικές ζώνες της έρημου μοιάζει με θογγυτό και με λυγμό, σαν ένα κλάμα μέσ' τη μοσαία. Και στην περιπτώση αυτή κλαίει πάλιν ή άμμος.
Το φαινόμενον άλλως τε αυτό ήταν γνωστό και στούς άρχαίους, άν και υπό άλλην μορφήν. Πότες δεν θυμάται την περιφήμον αλγυπτιακήν στήλην του Μέμνου, ένα άπό τα έπτά θαύματα της έποχής εκείνης; Κατά τις πρώτες ώρες της ημέρας έόγαυε από μέσα ένας ύψηλός τόνος, τρεμουλιαστός. Ο θρύλος λέει πως ήταν το θογγυτό της Χαραυγής για το παιδί του Μέμνου. Όταν όμως ο αυτοκράτωρ Σεπτήμιος Σεθόρος έπρασε όλες τις ρωγμές της στήλης αυτής, το παράξενο θογγυτό δεν άκούσθηκε πιά.
Η έπιστήμη έμειλέτισσε το περιεργό φαινόμενο κ' εύρησε τη λύσι. Η στήλη αυτή έρισκόταν στο ύψαιθρο και περνούσε άπότομα από το δυνατό κρύο της νυκτας στη φοβερή ζέση της ημέρας. Με τη συστολή και τη διαστολή, μικρά πετραδάκια, σαν άμμος, ξεκόλλουν, σαν από το έσωτερικόν της στήλης κ' έκαναν, περνούοντας, τόν περιεργόν εκείνον και μυστηριώδη ήχον, που είνε γνωστός με το όνομα «κλάμα της Χορσάγης».
♦♦♦
Σε μια περιφέρεια της βορείου Χιλής ύπάρχει ένα θούνο που θάζει ήχος έντελώς όμοιος με άνθρωπιν φωνή. Και αυτό συμβαίνει μόνον όταν οι έξερευνηται περπατούν στα άπώτομα μονοπάτια του θούνου.
Το ήχητικό αυτό φαινόμενο προκαλείται από την μετακίνηση του πυκνού στρώματος άμμου που σκεπάζει ολόκληρο θούνο. Όσοι πειροστέροι περπατούν στα μονοπάτια του, τόσο πιο δυνατά άκούεται το θογγυτό του θούνου.
Έπιγρε και στην όροσειρά του Σινά άκούονται υπόκωφο ήχοι. Και οι κάτοικοι της έρημου άκούουν με φόδο τις παράξενες εκείνες φωνές.
♦♦♦
Ακόμη πιο μεγάλος είνε ο φόδος των μαύρων που κατοικούν γύρω από τα ήχητικά θούνα της Άνατολικής Άφρι-

κης. Η γεωλογική συστασις αυτών των θούνων είνε τέτοια, ώστε διαλύεται σε άπειρα χαλικιάκια, που σπώνονται με τόν σφοδρό άνεμον και παράγουν έναν περιεργόν ήχον, ο οποίος από μακριά άκούεται σαν άνθρωπινον θογγυτό. Οι μαύροι πιστεύουν πως είνε ή φωνή των προγόνων των, που περιπλανώνται έπάνω σ' εκείνα τα θούνα.
♦♦♦
Εμείς οι Ευρωπαίοι ξερούμε πολύ καλά ότι τα φαινόμενα αυτά δεν είνε καθαρά πνευμαστικά, ούτε ύπόκεινται στην θέλησι του ανθρώπου. Υπακούουν μονάχα ως ώριόμενους νόμους της φύσεως. Περί αυτών θα έχη πεισθή ο Μαχαρραγιάς του Κασιμπί, ο οποίος θέλοντας κάποτε να γιορτάση την έπέτειον της άναρρώσεως του εις τόν θρόνον, με μέγαλοπρέπειαν άνταξάν τών προγόνων του, έβαλε εις το πρόγραμμα των εορτών και ένα νούμερο καταπληκτικό.
Διέταξε να μεταφέρουν εις την χώραν του μεγάλην ποσότητα «ήχητικής άμμου», την όποιαν έπληραν από τα κρσπεδα του μυστηριώδους θούνου. Έόταλ, έθηκαν μερικά πλοία στην Άφρική κ' έγύρισαν φορτωμένα άμμο. Στο πέρας του Μαχαρραγιά κατασκευάσαν έτσι μίαν τεκνυτήν έρημον, την όποιαν έστρωσαν με αυτήν την άμμο. Και ο Μαχαρραγιάς, με την ακολουθία και τούς φίλους του, έπεριμενε την επανάληψιν του μυστηριώδους εκείνου φαινομένου. Έπεριμενε όμως πολύ καιρό κάκου, γιατί καμμία φωνή, κανένα θογγυτό, κανένα λυγμό δεν έόγιγκεν απ' εκεί. Η φύσις, που είνε πολύ ιδιότροπη, καθώς ζερείτε, έκράτησε άδιοπρεπεία την σιγήν, άδιασώζοντας άν πρόκειται να

σομαρευση εναν μεγιστανα
Πολύ συχνά ή φύσις μεταχειρίζεται τα δέντρα για να εκδηλώση το παράπονό της. Πόσες ιστορίες και πόσοι θρύλοι έχουν δημιουργηθί από το περιεργόν αυτό και άχι τόσο σπάνιον αυτό φαινόμενον!
Ένας Άμερικανός βοτανολόγος, κατά την διάρκειαν μιας έξερευνητικής του στα μεξικανικά δάση, παρακολούθησε ένα από τα ήχητικά αυτά φαινόμενα, προσερχόμενον από έναν γιγαντιαίο κέδρον. Ένας θρύλος έλεγεν, ότι κάθε έκαστο χρόνια το δέντρο αυτό τραγουδάει το πένθιμο τραγούδι του.
Αφού έμεινε αρκετές ημέρες σιμά σ' αυτό το δέντρο, ο έξερευνητής άκούσε επί τέλους έναν περιεργόν ήχον να θογνίη μέσα απ' τόν κορμόν. Και ο ήχος αυτός είχε καθαρώτατους τόνους, σαν ένα κρυσταλλίνους. Έμοιάζε σαν μοιρολί.
Πολύ άρότερος, έπειτα από μακρές μελέτες, ο έπιστήμων αυτός κατώρθωσε να εξακριβώση ότι εκατομύρια μικροσκοπικά σκόρην είχαν καταφάγει το έσωτερικόν του κορμού, που ήταν σκεδόν κοφίος. Και κάθε αιώνα περίπου ο σκόρος τώει τόσο έυλο, ώστε το δέντρο άδυνατεί μέχρι του σημείου να τριξί. Έπειτα πάλι παίρνει άπάνω του, και πάλιν ο σκόρος το τρώει, ώστε να έπανα. λαμβάνεται το περιεργό αυτό φαινόμενον κάθε έκαστο χρόνια περίπου.
♦♦♦
Αυτά είνε μερικά από τα «παράξενα της έρημου» που προκαλούν την τρέψη και κοιμήθηκε, όπου ζήτησε θυμάται των. Η φαντασία του φτάνει όπως θέλει μια ιστορία και έτσι νυνά.

ται ο θρύλος.
Άλλά μήπως δεν συμβαίνουν και μακριά από την έρημο τέτοια πράγματα; Μήπως οι θρύλοι των φαντασμάτων δεν είνε παρόμοιοι;
Κάποτε γνωστός διανοούμενος των Άθηνών, μετακίσε. Η οικογένειά του έλειπε στην έσχατη. Και κοιμήθηκε μόνος στο ένα σπίτι, ευχαριστήμενος μόλις γιατί ήταν το γούστο του.
Τη νύχτα όμως ζήτησε από ένα θούρο, υπόκωφο μ' άναρπιαστικόν. Στά δίπλα από την κρεβάτοκάμαρή του διαμάτια—σαλόνι και τραπέζια—που δεν είχαν ακόμη σπρωθί με καλά, άκούσε να σέρνεται στο πάτωμα κάτι σαν άλυσίδα.
Πρόσβλε για λίγο. Ήταν πράγματι άλυσίδα, που σερνόταν χλωμή και τρομερό θορύβο, τόσο που έννοιωσε τα μαλλιά του να σπώνονται και το σώμα του να το δρέχη κρύος ιδρώς.
Και ή άλυσίδα εξακολούθησε να σέρνεται χλωμή, σαν να ήταν κάποιος δεμένος κ' ήθελε ν' απαλλαγί απ' αυτήν. Στο νού του ήρθαν όλες οι ιστορίες των φαντασμάτων. «Τοίκοις μόνον θα είνε το σπίτι», έκέφθη. Και γρήγορα γρήγορα ντύθηκε, περπάτησε στο χυλλ και κατέβηκε τα λίγα σκαλοπάτια γρήγορα, για ναβήν στο θούρο.
Κόντευε όμως να μείνη νεκρός στο κάτωφλι, γιατί πίσω του άκούσε την άλυσίδα να τρώει, σαν να ήταν νυκνη γούσε το άλυσωδεμένο φάντασμα.
Με μια τελευταία προσπάθεια, τράβηξε την πόρτα κ' έκλεισε... Συνεφερέμενος λίγο, έφυγε γρήγορα από το στοιχειωμένο σπίτι και πήγε σε ξενόδο, χείρ και κοιμήθηκε, όπου ζήτησε θυμάται που να κοιμούνται και άλλοι έπιβάτες. Τόσο είχε ταραχθί.
Και το πρωί, όλα ξεθάλυναν: «Όταν έπιγρε στο σπίτι, άκούσε από το φώς της ημέρας, θόρκε το σκυλί του πίσω από την πόρτα, με την άλυσίδα στο λαιμό, να του κάνει χίλιες καρές. Το σκυλί τον άκούουσε χαροπύ, δάγκωνε και όταν ήκούσε, τότε άκούσε τον ίδιο θόρυβο, που άκούσε, που τον προκαλούσε ή άλυσίδα που κρεμόταν στο λαιμό του ζώου. Είχε λυθί τη νύχτα και πήγε να τον εύρη. Τα θήματα φυσικά του σκυλιού δεν άκούονταν και όπως ήγιναι κ' έρχόταν, ή άλυσδα, κτυπώντας στο παρκέτο, έκανε τόν άναρπιαστικό θόρυβο!»
Τότε έγλασε με την καρδιά του και φρόνισε να δεινται ο σκύλος καλύτερα...
♦♦♦
Ένα άλλο, είνε ακόμη πιο ήκατοτραγικό.
Άθηνάιος από τούς καλοφραγδες, άγώρας κάποτε μερικά μελοκόδωνα, που έχουν βαρύ κέλυφος. Τη νύχτα, για να μην του τ' όφει η ύπνετρία, έπιρε το τσίγκινο δοχείο του να είχε τοποθετησει και τ' άκούηπες στον μυσικό.
Μόλις όμως κατέλυσε κ' άρχισε να άκούει κάτι, ώς έτου τον πάση ο ύπνος άκούσε παράξενους κρούτους. Σαν να περπατάνε πετραδάκια, ριγμένα μ' όρη, άπάνω σε νιενέκι. Άναρπιαστικέ, το ίδιο. Σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα που συγκοινωνούσε με την τραπεζαρία του, τίποτα... Μόλις όμως ξαναηλάνισες, το ίδιο...
Κάποιος φόδος υπήκε στην καρδιά του. «Τοίκοις μόνον το σπίτι μου ζωνικά» άναρπιαστικέ.
Μά ή άλυσδα περνούσε από το τικ-τάκ γινώσκων πιο εύκολές.
Τέλος πάντων δεν υπήρξε να κλεισθί μάτι. Ο φόδος τόν κρατούσε σφιχτά στα χυία του.
Το πρωί, ενώ έπασαν το πρωινό του, άκούσε πάλι το τικ-τάκ. Πρόσβλε και στάθηκε πυκρότερος. Οι μικροί μ' άλυσδα, τον ήχο προσέκονταν από τα θαλάσσια. «Άνοιγαν και μετεπείοντο λίγο. Έτσι κτυπούσαν στο τσίγκινο δοχείο και έκαναν τόν μυστηριώδη θόρυβο».
Άλλά όλα αυτά, όταν νύκτωρ στην άπέραντη έρημο, όπου έόσαν τα φύτα του δειλινού, όταν νύκτωρ, τότε ο νους του άναβήκων σαλεύει... Έκει στο βασίλειο της άμμου, η μουσική ώρα της έρημου νυνάει χίλια θαύματα. Κι έτσι γεννιούνται οι θρύλοι, που αίνες θσασίζον και θα θσασίζον όσους έπέρασαν ή θα περσούν στο μυστηριώδη πλάτη της.
Μικ—Κόκ—

Ο άλπομόντος Ροδόλφος Βαλεντινο, ο μόνος που έδειξε μια ύπεροχη τέχνη, σε έργα που διαδραματίζονται στην έρημο, στην γνωστή μεγάλη επιτυχία του: «Ο Γυιός του Σεικν», που τον έόρσασε.

ΤΗΣ ΛΑΙΑΝΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η πλούσια και άρτια λαϊκή "Ελινόρ Κομπερλέν περαστή από την "Αθήνα έρωτα... τον άξιωματικό του πυροβολικού Φίλιππο Βαλέντιν, που άρξινον να μη χωρίουν ποτέ. Η "Ελινόρ όμως είχε αρραβωνιασμένη με τον "Άγγλο αξιωματικό Κάουιν Κόρνουαλ, που όταν μάθαινε την απόφαση της έρχεται από το Λονδίνο στην "Αθήνα με απόφαση να δει τρόπον να μονομαχήσει με τον Φίλιππο και να τον σκοτώσει. Το σχέδιόν του όμως πληροφορείται ο Ζάρμπας, συνάδελφος του Βαλέντιν, που καταφέρνει να τον προκαλέσει να μονομαχήσει με το σκοπό να τον σκοτώσει για να γλυτώσει το φίλο του. Η μονομαχία γίνεται και ενώ ο Ζάρμπας τραυματίζεται σοβαρά από σπύδα, σωφρίζεται κάτω, εμφανίζεται η "Ελινόρ στον τόπο της μονομαχίας και δίνει μια με το μαστήριό της κατακέφαλα στον Κάουιν που σωφρίζεται κι' αυτός.

3 2ον

Η μικρά λαϊκή έφυγε από την προεδρία χωρίς να πάρει κομμάτι βελτίκα. Απάντη στον "Ελινόρ.

Η ψυχή της απέκλινε στην ιδέα του προβατού της πατρίδας της, να φύγει δολοφία για ένα χρονικό διάστημα από τις "Αθήνας. Να φύγει όμως μόνη ήταν αδύνατον.

Αισθανόταν πως ήταν υπέροτρο των δυνάμεών της να χωρίσει από τον Φίλιππο, και εκτός αυτού, τούτο θα απέλει προδοσίαν. Προδοσία στον Φίλιππο και ανάληψη συμπεριφοράς προς τον ιπποκρίτη φίλον του τον Ζάρμπαν.

Εκπέπτο πως έπρεπε να πείσει τον Φίλιππο να φύγουνε μαζί μετ' όλην της μέρας, όταν ο Σερραφείμ θα εισήρχετο άριστος στο στάδιον της αναρρώσεως.

Φεύγοντας από την προεδρία, πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι της ναυαρχίνας που έμελλε να έλθει. Από εκεί είδοποίησε τον Μαντίτ να στείλει να πάρει το λόγο, που έδωσε από τα κέλυμα στην κινηλιδιτή πορτα. Εκτοίχισε πολύ να συνεννοηθεί με την πιστή καμαριέρα της ναυαρχίνας και να αντίληφθαι ότι ο Ζάρμπας ήτανε στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Η πιστή εκείνη γυναίκα όλα έκλαιγε και σφόνγιζε διαρκώς τα δάκρυά της, που είχανε κατακοκκινίσει τα μάτια της.

Υπώπτευσε πως ο Ζάρμπας θα ήτανε πολύ άσχημα. "Αλλάξαι ρούχα, εξήλασε, μπήκε στο πρώτο άμαξι που βρήκε μπροστά της και διηυδύνθη στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Η καρδιά της σφοδρώθηκε να πορεύσει και για τη ζωή του άδελφικού φίλου του Φίλιππου και από φόβο μήπως η δραματική περιπέτεια είχανε επηρεάσει: δυσμενώς ένωντιον με τη αισθησία της σεδαμίας κυρίας, προς την όποιαν τόσο θαθεία έτρεφεν εκτίμηση και αγάπη.

Δεν υπώπτευε ότι η ναυαρχίνα δεν ήξερε τίποτε για την αμία της μονομαχίας.

Όταν ανέθηκε στο στρατιωτικό νοσοκομείο και ανέθηκε άπάντα, είδε πως μερικοί αξιωματικοί, από κείνους που συνήντησε, της έριξαν κάτι ματιές που τις έκρινε, ίσως δικαίως ίσως άδικως, πάν άλλο η συμπέσει.

Εγνώρισε έναν-δύο από τους αξιωματικούς εκείνους. Ήσαν της πυροβολικού του Ζάρμπαν, που άντελνουν ότι θα είχανε συγκεντρωθεί να μάθουν για την κατάσταση του συναδέλφου των.

Είς το γραφείον του διευθυντού συνήντησε με τον Φίλιππο και την ναυαρχίνα.

Όταν τούς είδε, έγινεν άθελον κάτω. Έοιπεν πως την σεδαμίσαν φίλην της, ή όποια όμα την είδε δεν κατώρθωσε να συγκρατηθεί.

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— "Α, ο Σερραφείμ, της ψιθύρισε, ο Σερραφείμ τι μάς έκανε...

Και σκεδόν την έννηκολισθη, όπως ο άνθρωπος ο πονεμένος που συγκινεί, τα βαθύτερα όταν συναντηθεί με όποιον αγαπά ελίκρινως και ζέρει πως κι' αυτή τός τον νομει.

Με τον Φίλιππο χαιρετισθήκανε με θερμή χειραψία.

Η "Ελινόρ ησθάνθη την έπιθυμίαν να την άγκαλιάσει και να την καλώσει, και έκλεισε της έσφιξε τόσον ένγκαδιώς το χέρι, που έννοιωσε κι' αυτή τα αί-

σθήματα που πλημμυρίζανε την καρδιά του.

— Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ήτανε δυνατόν να συμβεί αυτό το φοβερό γεγονός, της ψιθύρισε ο Φίλιππος.

— Δε μου, τι περιπέτεια, Φίλιππε, η κουσε την "Ελινόρ να του ψιθυρί με θαδεία συγκίνησι.

— Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις, "Ελινόρ, πως τέλειωσε εδώ αυτή η περιπέτεια.

— Έκείνη τον κύτταζε με μάτια γεμάτα φοβιμένη έκπληξη.

— "Οχι, Φίλιππε, όχι... Δεν θα έπακο. Λουθήρη τίποτα, πιστέψέ με, τίποτα. Ο Σερραφείμ μόνο να σωθεί. Αυτό είναι το πάν.

♦♦♦

Ός το μεσημέρι, όλη η "Αθήνα είχε μάθει τη μονομαχία με διαδοχές, πη. μες και οπερολογίες ιερατώσεις.

Οι συμπατριώται του Ζάρμπαν, που άγαπούσανε τον νεαρό άξιωματικό, είχανε συγκινήσει και πολλοί απ' αυτούς εξηγήθησαν κατά των ζένων.

— Άλλοι πήγαιναν στο στρατιωτικό νοσοκομείο να μάθουν αν το ώραιο και ευγενικό παλληκάρι ζούσε, και άλλοι: μαζεύνονταν στο σπίτι της ναυαρχίνας.

Την άγανάκτηση των συμπατριωτών του Σερραφείμ έμετριοζε ή πληροφορία, πως και ο ζένος αξιωματικός ήτανε θαρεία πληγωμένος, και έτσι ικανοποιείτο ή φιλοτιμία τους.

Από το στρατιωτικό νοσοκομείο τούς έδιναν την πληροφορία, κατά τηλεφωνικήν διαταγήν του προφυλακείου, ότι ο Ζάρμπας ήτο μόνε θαρεία πληγωμένος, αλλά ή ζωή του δεν διέτρεχε σοβαρόν κίνδυνον.

Μία μεγάλη όμας συμπατριωτών του Ζάρμπαν, από άφελεις άνθρώπους του λαού, είχε συγκεντρωθεί το άπόγευμα πρό της "Αγγλικής προεδρίας εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, και ή άδυστομία ή ναγκάσθη να τους διαλύσει και να τους άπομακρύνει άλλους με την πειθή και άλλους με τις απειλές.

Το ζήτημα το άπόγευμα άποσκόλησε και τα μέλη της Κυβερνήσεως και διετυπώθη από τον διευθυντήν του ύπουρου γειού των "Εξωτερικών παρακλήσις προς των γραμματέων Ουάλτερ, ότι όρθόν θα ήτο να άπεμακρύνετο εξ "Αθηνών ο Κάουιν.

Ο Σερραφείμ επάλαιε προς τον θάνατον και ή έπιστήμη δεν ήτο εις θέσιν να διασέβασθαι αν θα ζήσει ή όχι.

Το ίδιο θράδυ, στο σπίτι της ναυαρχίνας ο Φίλιππος με την "Ελινόρ όρθηκαν την εύκαιρία να συνωμολογήουν χωρίς κανείς να τους διακόψει.

Ο Φίλιππος έπρόκειτο να έπισκεφθί το άπόγευμα στο ζενοδοχείο της "Αγγλίας την μητέρα του, αλλά δεν το κατώρθωσε.

Συνέβαινε στο Φίλιππο, ότι κατά και

νόνα σε άλλους τούς νέους, είτε στα κορίτσα, όταν άναψήσουνε θαδεία. Ο έρωας ο σφοδρός παραμερίζει στην καρδιά του κάθε άλλο αισθημα.

Είχε να δη την μητέρα του τρία ήμερώνικτα. Η σεβαστή κυρία Βαλέντιν ύπέφερε πολύ, αλλά δεν ύπέφερε λιγώτερο το πιο σκληρότερο γεγονός για τη Τζούλια, αλλά εξ ίσου σκληρό και τραγικό θα ήτανε το γεγονός της έπιστροφής της Τζούλιας στην Αίγυπτο μόνης.

Για την κοινωνική αντίληψη της εποχής και για την κοινωνία της "Αλεξάνδρειας, άρκουσε το γεγονός της έπιστροφής της Τζούλιας μόνης της για να την στιγμήστη αιωνίας αλλά και άδικως.

Η ευγενής παρθένος άντελαμβάνετο την τραγικότητα της θέσεώς της, αλλά δεν ύποτιμωσε και την δυσχερεστάτην θέση της μητέρας του Φίλιππου. "Όλη ή αγάπη ή πραγματική που της έδεικνε ή κυρία Βαλέντιν και δεν άπνη την παρηγορή εύκαιρία να την έκδηλωση, πίνοντο εις μάτην. Το "σοράκι", όπως πολύ χαρακτηριστικά όνομάζει ο λαός τον κρυφό ψυχικό πόνο, της ύπέσκαπτε την ύληα της.

Πονούσε και ύπέφερε για την κατάρρευσιν των έλπίδων της που είχε πλάσει άπάντων τους τόσα σκέδια και τόσες εύτυχίες, και γιατί έκανε για πάντα άπό την καρδιά της και την άγκαλιά της έναν νέο σάν τον Φίλιππο. Το μέρος της, μέρος κρυφό και θαδεία συγκρατημένο στην ψυχή της, στρεφότανε κατ' άόκαληρίαν στην άλλη γυναίκα, στην ζένη γυναίκα, που της είχε πάρει την άνδρα που τόσον είχε όνειροπολήσει, και που στο όνειροπόλημα εκείνο είχανε φταίξει όλοι οι όικοι της και ή μητέρα του Βαλέντιν, διόλου δε αυτή ή δυστυχισμένη.

Είχε φταίξει ή μητέρα της πρό παντός, και ή μητέρα του Φίλιππου, καθώς και ο ίδιος ο Φίλιππος, που ως πρό όλίγου της έστελανε καρτ-ποστάλ και καρτέλια και φίλια στην παιδική του φίλη.

Η κυρία Βαλέντιν, εξ άλλου, έννοιωθε τώρα θαδεία την εύθυνη που είχανε άπέναντί του άθάυτο κοριτσιού, που από πολλά χρόνια την ώνόμαζε "παιδί της" και σάν παιδί της της έφέρετο.

Στην παραόλη του έρωτός του ο Φίλιππος και στις περιπλοκές της δραματικής με τον Κάουιν, το λιγώτερο που σκέπτικε ήτανε ή μητέρα του και ή Τζούλια, ενώ για τις δυο αυτές γυναίκες, ή μοναδική τους σκέψις ήτανε ο Φίλιππος.

Όταν το μεσημέρι από πρόγευμα το ζενοδοχείο της "Αγγλίας μάθανε τη μονομαχία του Ζάρμπαν και το τραγικό

της άποτέλεσμα, ταραχτήκανε πολύ. "Άκουσαν να άναφέρεται και να ψιθυρίζεται και το όνομα του Φίλιππου, καθώς και της "Ελινόρ.

Ξέρανε πόσο άδελφικός φίλος του Φίλιππου ήτανε ο Ζάρμπας και όδυό φο. διηθήκανε πως συνέβαινε κάτι φοβερό, που ίσως θα έφερνε άλλα φοβερότερα γεγονότα... Γι' αυτές, το μπλέξιμο όπλα δη του Φίλιππου σε μονομαχίες αίμα, τήρες και ταναγίες.

Τα παιδιά δεν μπορούσαν ποτέ να νοιώσουν την καρδιά της μάνας, και ίδως όταν συμβαίνει να είναι θαδεία έρωτα, μένα σάν τον Βαλέντιν.

Κι' εκείνη άκριδώς την τραγική μέρα ο Φίλιππος δεν θυμήθηκε δύο έπρεπε τη μητέρα του.

Στη μητρική καρδιά της τώρα είχανε άρκουσει κάποια έκθρα, που σιγά-σιγά γίνοντανε μέρος και της ζένης, που όχι μόνον της έπαρνε το γυίο της, αλλά καθώς ύπώπτευε από τους ψιθύρους, περιέπλεκε τους φίλους του σε τραγικές μονομαχίες και άσφαλως θα περιέπλεκε κι' αυτόν σε λίγο.

Τι την ένδιέφερε αν ή ζένη ήτανε λαϊδή και άν είχε πολλά εκτομωμήματα; Ο γυιάς της δεν είχε άνάγκη από κρήματα. Ήτανε και νέος και ώμορφος. Λέγοντας και ή περιουσία του πατέρα του μεγάλη, και προκία μεγάλη έπίσης του είχανε εξασφαλώσει, καθώς και κορίτσι δικό τους που ζέρανε την καρδιά του, τα αίσθημά του, την άνατροφή του.

Η κυρία Βαλέντιν, που ως την ήμερα εκείνη κρατούντε, δεν ήμωρεσε πιά να συγκρατηθεί. Ξέσπασε. "Ανοιξε στην Τζούλια την καρδιά της και το άδωδ εκείνο και ευγενικό κορίτσι άναλύθηκε σε δάκρυα και σε λυγμούς.

— Ξέσπαγε κι' αυτό τώρα.

— Ανοιξε την ψυχή της και έξωμολογήθηκε τον πόνο που την σπάρανε και έτρωγε τα στήθα της, της έννοιωσε της καρδιοδόρες, τη θέσι της, τη / καταστροφή της.

— Άκ αυτή ή ζένη, μουρμούριζε διαρκώς ή κυρία Βαλέντιν, αυτή ή ζένη...

Ούτε ή ίδια εύρισκε καμιά διεξόδο, ούτε ή Τζούλια.

Περιμένανε όλο το άπόγευμα με την έλπίδα και το καρδιοχτύπι πως θα έρχότανε ο Φίλιππος. Νύχτωσε όμως και ο Φίλιππος δε φάνηκε.

Τότε ή κυρία Βαλέντιν σκέφθηκε να του γράψη λίγα λόγια.

— Θα τού γράψω ένα γράμμα, Τζούλια μου, της είπε, και έλπιζω πως κάτι θα ζυγνήσει στην ψυχή του.

Είχε σκεφθεί πως αν τουγράφε πως άφαινε για την Αίγυπτο, θα τον άνάγκασε να δει την ιδή.

Το γράμμα ήτανε ζέρο, σκεδόν ψυχρό και άαυτοπρότατο:

Φίλιππε,

»Φεύγω για την "Αλεξάνδρεια. Έναι σού μένη καιρός, πέρασε αύριο το πρωί από το ζενοδοχείο.

Η μητέρα σου]

Το σφράγισε και τώστειλε με την ύπηρεσία του ζενοδοχείου στην πανοίον της Μίσεας Γουάλντ, που έμενε ο Φίλιππος.

Είς το γκαρονόν έδωσε την έντολην, εάν δεν είχε εκεί να το άφχειρίσουν με την παράκληση να του το άφχειρίσουν την ώρα που θα έπέστρεφεν ή το πρωί, πρωί πριν εξέλθω.

Η κυρία Βαλέντιν δεν έσκέπτετο να φύγει.

Παρ' όλων της την άγανάκτηση, πο. νούσε τώρα περισσότερο τον Φίλιππο, και όσο πονούσε περισσότερο εκείνον, τόσο μεγάλωνε ή άποστοργή της, ή έκθρα της, ή φιλοψοφία της για την "Ελινόρ.

♦♦♦

Ο Φίλιππος έκείνο το θράδυ γύρισε άργά στο σπίτι του.

Είχε με την "Ελινόρ συνμιλία, που του είχε τρικυμώσει την ψυχήν και άφ' έτέρου α τελευταία πληροφορία που είχε πάρει από το στρατιωτικό νοσοκομείο για την κατάσταση του Ζάρμπαν, τον είχανε ταράξει πάρα πολύ.

Ο Σερραφείμ όχι μόνον δεν έδει.

(Η συνέχεια εις την 30ήν σελίδα)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟΠΙΑΝΤΟΥ

Διαλεγμένα από τα πιο καλύτερα παλιά και νέα.

Οι διαρκήτες θ' άνακαλύπτονται και εά συλλαβάνονται άμέσως όταν μια έφεύρεσις, ή όποια έπεδείχθη εδώ και λίγες έβδομάδες σε μια έκθρα στην άγγλική πρωτεύουσα, τεθεί έπειτα από λίγον καιρό σε γενική χρήση.

Η ζέσην αυτή έφεύρεσις άποτελείται από δύο μακρά κομμάτια από ζύλο και τα όποια τοποθετούνται όρθια στις δυο άκρες της διτρίνας, ένός άδαμαντωπλεύσιον π. χ. Άνάμεσα από τα δύο αυτά κομμάτια εκτείνεται μια άόρατη άκτίς. Όταν κάτι, λοιπόν, θα παρεμβληθεί μεταξύ των κομμάτων και θα διασπείρη την άκτίδα, το δάπεδο της διτρίνας, πάνω στο όποιο εκτίθενται όλα τα πολύτιμα κοσμήματα, ύποχωρεί, εξαφανίζοντας τα κοσμήματα μες στην κατασκήνη που άνοίγει, ενώ ένα καυδόνινο σφυρί κτυπά με δαιμονιώδη ταχύτητα πάνω στο δάπεδο, ειδοποιώντας με τούς ισχυρούς ήχους τούς διαδότες για τον έπικείμενο κίνδυνο.

Τόσο ευαίσθητο είναι ή άκτίδα αυτή, ώστε και ο κοπόνος του τσιγάρου την έπηρεάζει και προκαλεί την παραπάνω ένέργεια.

♦♦

Στο Σικάγο, τελευταία, παίζεται με μεγάλη κλίμακα ένα νέο και πεζιερών παχνίδι, στο όποιο κόνονται και κερδίζονται απ' τούς μανιώδεις παίκτες μεγάλα χρηματικά ποσά.

Το πρωτότυπο αυτό παχνίδι παίζεται πάνω ο' ένα τραπέζι με τρύπες, απ' τις όποιες κρέμονται άδριες μοπαλιόνες ή παχνίδια. Πάνω πάλι άρχίζει ή παρτίδα του παχνιδίου, τοποθετείται πάνω στο τραπέζι ένα παντίκι και οι παίκτες στοιχηματίζουν άναμεταξύ τους σε ποιά τρύπα θα πάρη να κωφή το παντίκι.

Μόλις μπου, λοιπόν, τα στοιχήματα, το παντίκι άφίγεται έλευθερόν και άναρτάται στην άκτίδα, και κώνεται σε μια από τις τρύπες. Άν το παντίκι πέσει από μπουκάλι στο όποιο έχει στοιχηματισεί ο παίκτης, τότε κερδίζει, άν όχι, κερδίζει ο πάγκος.

Ξεκάσαμε να προσθέσουμε, ότι πριν άρχισή το παχνίδι, ψάχνουν τις μοπαλιές με τυχόν και σε καμιά απ' αυτές έχει τοποθετηθεί από κόνέον επήλθειος κανένα κομμάτι τυρί.

♦♦

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10 τοιούτων μόνον, θα μάς κατέστρεφε].

Η Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων της "Αμερικής, εξ άφορμής της χρονοπιστώσεως εις το "Εθνικόν Τυπογραφείον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ένός Ρομπότ στοιχειοθετών άπύθυνε έκκλησιον προς την Γενικήν Συνομοσπονδίαν "Εργατών της "Αμερικής, ζητούσα την άπο κοινού διεξαγωγήν ένός άγώνος κατά της έν γένει χρονοπιστώσεως ρομπότ εις οιαδήποτε έργαον. [Αι μπανκιναι και έπιστημονικαι πρόδοι, τονίζει εις το έγγραφόν της ή Όμοσπονδία των στοιχειοθετών τυπογράφων, πρέπει σκοπόν και θάσιν να έχουν την εξυμπερίστην της άνθρωπότητος, την άνταύγειαν των εργαζομένων, την βελτίωσιν της ζωής των και ουχι την έπίσταν της άνεργίας και της πείνης των, όπως συμβαίνει με την χρονοπιστώσιν των ρομπότ. Ιδια εις την εργασίαν μας, διεκδικούμεν τήν ομοειδήν κρίσιν και όπου ένα ρομπότ ισοδυναμεί με 10 εργάτας, ή χρονοπιστώσις με 10

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλάτε γιὰ
τὴν ἡλικία σας. Αὐτὸ τὸ δικαίωμα
ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ
παράντα αἰώνων. Μὴ ζητᾶτε ὅμως
ἅ μάλιστα τὴν ἡλικία τῶν ἄλλων
γυναϊκῶν. Εἶνε ὁλοφάνερο, ὅτι κά-
νοντας αὐτὸ, θέλετε νὰ προκαλέ-
σετε συγχροίσεις.

ΣΟΛΑ ΤΑ ΓΕΩΓΡΑ
ΦΙΚΑ ΠΛΑΤΗ.

... γυναίκες των
γκάντζια δάζουν
... απάνω χειλος ως
στο κάτω, ένα θα-
λυσί στην άρχη, έ-
να έναν μικρόν δι-
... και μετά μεγα-
... κ'ολον στή
... ώστε να μοιά-
... σαν τασάκι. Καλ
... να μην έφθανε ή
... αμώρφοις αυτή
... προσώπου, αύλα.
... της τής μύτης,
... ουλα και τὸ μέ-

εν, μία ακόμη «μοιραία» γυναίκα το
σὲ μιὰ ταιν

ὁ σινεμά, μέσα στις τόσες άλλες,
ία, που θα ἰδοῦμε τὸν χειμῶνα.

πού θα την εμφάνιση ή Μετρό,

ζιν την όποιαν έχουν αποτυπώσει
εις τὸ μυαλό των. Τὸ πρῶτον καί
μεγαλύτερον ὅραμα ἔχει γίνει πλέ-
ον. Μὲ ὀλίγην υπομονήν, ἔπειτα
ἀπὸ μίαν ἐβδόμηδα, ἡ λέξις προ-
φέρεται καθαρά.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ σειρά ὅλο-

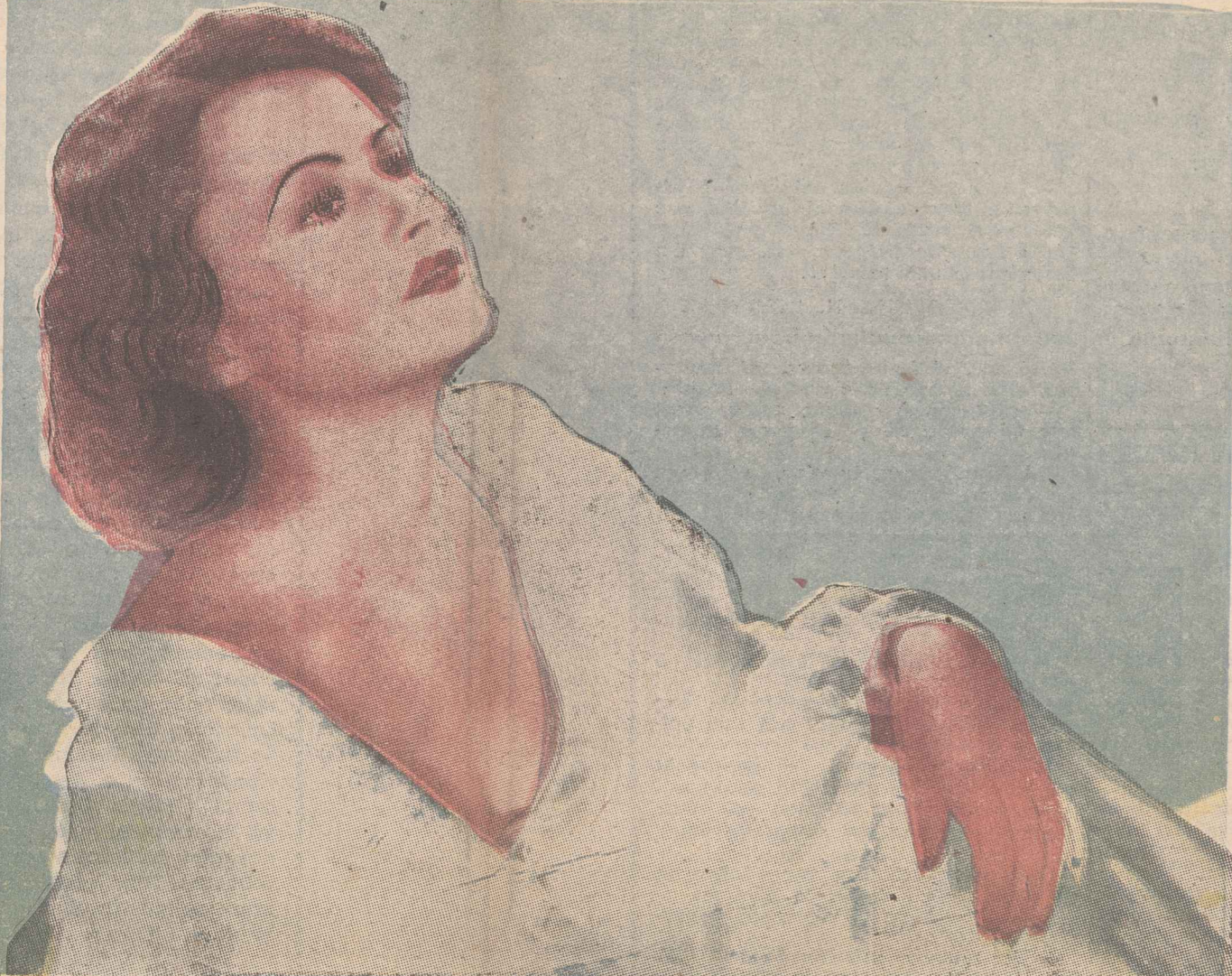
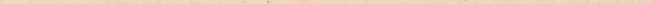
Ὁ σοφὸς γερμανὸς ποὺ ἐπλούτισε μαθαίνοντας τοὺς
παπαγάλους, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ γραμμοφώνου, νὰ
τραγουδοῦν.

♦♦

Γιατί όμως μιλούν οι παπαγάλοι;
Ο ζωολόγος άσכולήθηκεν, φυσικά,
μέ το ζήτημα αυτό καί μάς έ-
πληροφόρησαν, ότι ο λόγους των
παπαγάλων είναι έφωτισμένος μέ
τρία ζεύγη μινών, τα οποία, μέ τήν

μεγαλύτερο όργανο έχει γίνει πλέον. Με όληνη υπομονή, έπειτα από μίαν εβδομάδα, η λεία προφέρεται καθαρά.

“Έπειτα έρχεται ή σειρά όλων κληρών φράσεων. Τέλος, τὰ που

Η Λὺν Κάρθεν, μία ακόμη «μοιραία» γυναίκα του σινεμά, μέσα στις τόσες άλλες, που θα την εμφανίσει ἡ Μετρό, σε μιὰ ταινία, που θα ἴδουμε τὸν χειμῶνα.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint horizontal lines and minor discoloration or foxing, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the page.

ΜΕΡΙΚΑ ΜΙΚΡΑ ΛΑΘΗ, ΣΤΑ...

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

...ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Η μανία των συλλεκτών επέκτεινε-
ται, εις παύτα είδους αντικείμενα ως
γνωστόν, αλλά από παλαιωμένων χρό-
νων τα γραμματόσημα παίζουν μετα-
ξύ αυτών πρωτεύοντα ρόλον. Όπως
πάντοτε δε μεγαλύτερην αξίαν απο-
κτούν σπανιότερα μεταξύ αυτών και
—εδώ εις το περίεργον— όχι μόνον,
τά σπάνια τα καλώς εκτυπωμένα, αλ-
λά και τα παρωσιάζοντα τα πιά νο-
μοειδή λάθη. Καί μάλιστα αυτά ει-
ναι έκείνα τα όποια εσημειώσαν τα με-
γαλειότερα ρεκόρ στις τιμές των γραμ-
ματωτημων. Το ακριβότερον πρόγματι
γραμματόσημον του κόσμου είναι το της
νήσου Μαυρικίου του έτους 1847. 'Η τι-
μή του έφθασε τα τέσσερα εκατομμύ-
ρια δραχμών και τείνει να ύψωθι ά-
κόμη περισσότερο.

Είς τί δε οφείλεται ή μεγάλη του
αυτή αξία;

Είς τού ότι ο χαρακτήρ της περὶκουσε
τις ομήγιες του διευθύνου τοι Τσυχ-
δρομείου της νήσου και άντι να έγγρα-
ψι στην άριστερή πλευρά του γραμ-
ματίου τις λέξεις «ΠΟΡΤΟ ΠΕΙΝΤ», δη-
λαδή «Τέλος καταδληθών», έγάρξε
τις λέξεις: «Ποστ όφισ» ήτοι «Ταχυδρο-
μικόν Γραφείον».

Όταν άνεκαλύφθη το λάθος τά
γραμματόσημα άπεσούρθησαν από την
κυκλοφορίαν, έκτός, φυσικά, εκείνων
που είχαν ήδη χρησιμοποιηθι. Πάντως
φαίνεται ότι σήμερα απομένουν έλά-
χιστα άκόμη σε διάφορες συλλογές,
τρία, τέσσερα, έξ ου και ή μεγάλη
τιμή τους.

Από τα ακριβότερα επίσης γραμ-
ματόσημα που φθάνει ή αξία των ένα
εκατομμύριο έξοκόσιες χιλιάδες δραχ-
μές—είναι ένα γερμανικόν, του Δουκά-
του της Βαδίας των έννέα κρούσων.
Ο εργάτης του τυπογραφείου έπαιρε
κατά λάθος ένα μπλε-πράσινο φύλλο
χαρτί άντι ενός ρός, που ήταν το χρώ-

μα στο όποιο έπρεπε να τυπωθι και έ-
τυπώθηκε όλη ή σειρά. Τα λίγα γραμ-
ματόσημα που έτυπώθηκαν σε μπλε—
πράσινο φόντο και έκκυκλοφόρησαν
μαζί με όλα τα άλλα έγινε, φυσικά,
άνάπαυστα από τους συλλογείς και ή
τιμή τους αύξανε συνεχώς.

Μπορεί να άναφέρη κανείς πλείστες
όσες παρόμοιες περιπτώσεις από τις ό-
ποιες τα σημερινά «σπάνια κομμάτια»
ήντησαν και άντλου την μεγάλη τους
αξία, με την όποια δεν έχει καμμία

Γραμματόσημο της Δημοκρατίας του
Άγιου Δομενίου των 2 σέντας, με
γεωγραφικόν χάρτην του κράτους.
Λόγω κακής καράξεως των συνό-
ρων ή Δημοκρατία της Αίτης ήπει-
λος πάλαιον, διό και εξεπληρώθη
νέον γραμματόσημον με την ακρι-
βή χαραξιν των συνόρων.

Ένα άκόμη γραμματόσημο με ένα
λινδροειδές λάθος. Έξεδόθη
υπό του ταχυδρομείου των 'Ηνωμέ-
νων Πολιτειών προς τιμήν του άε-
ροπόρου Λιντμπεργκ, αλλά ο άε-
ροπότος έκει κάποι εις δύο τη Νέα
Γκ και έκει φέρει τη θάλασσα μέ-
χρι... το Παρίσι.

σχεσί βέβαια, ή πραγματική αξία του
μικρού χαρτιού και της χαρακτηρισ-
τικής και τυπογραφικής εργασίας που έδη-
μιούργησεν το σχετικό γραμματόση-
μο. 'Η αξία, όπως και τώσον άλλων
πραγμάτων, είναι τελείως συμβατική
και οφείλεται άποκλειστικώς εις την
ζήτησιν των φανατικών συλλογών.

Στο γραμματόσημον του μισού πένυ
της νήσου Σαίντ Κίτς Πιέρας των 'Αν-
τιλλών, ο Κολομβός παρουσιάζεται
άνακαλύπτων την 'Αμερικνή με τηλε-
όκλειον, που δέν ύπάρχει καθόλου πρό
πεντακοσίων έτών. Σ'έ δύο γραμματο-
σημα των 'Ηνωμένων Πολιτειών του

οικονίζει το γεωγραφικόν χάρτην του
κράτους. Ο χαρακτήρ όμως έκανε κά-
ποι λάθος στη συνταγμένη γραμμή
εις άκρος της Δημοκρατίας της 'Αι-
τής. Οι βερμύταιμοι 'Αιτιανοί ήπειλι-
σαν να κηρύξουν τόν πόλεμον κατά του
'Αγιου Δομινίκου—άς ήταν και άγιος!
—Άπεσοθέθη όμως, την τελευταίαν
στιγμήν, με την έκτύπωσιν ενός νέου
γραμματόσημου που παρουσίαζε την
γραμμήν τόν μεταξύ των δύο χωρών
συνόρον όπως πράγματι είναι.

Σ' ένα γραμματόσημο της Μαρτινί-
κας ο ήλιος άνατέλλει εκ... νότου!...

Στο γραμματόσημον δηλαδή των τριάν-
τα σάντιμ, ο ήλιος βγαίνει πίσω από
τον ένός σέντς ο μέγαςος θαλασσοπό-
ρος είναι τελείως ξυρισμένος, σ' έκείνο
των δύο σέντς φέρει μίαν όρσαν και
η μεγαλοπρεπή μαύρη γενειάδα!...

Ένα γραμματόσημον, το όποιον, ση-
μερα είναι σπάνιον και ακριβό, παρ' ό-
λίγων να προκαλούσε πόλεμον, όταν έ-
κυκλοφόρησε πρό όλίγων έτών. Είναι
το γραμματόσημον των δύο σέντς της
Δημοκρατίας του άγιου Δομινίκου που

Είς το Αυστραλιανόν γραμματόσημον
των τεσσάρων πένυ ο εργάτης έντοπα-
σε μερικές σειρές των δέκα γραμματο-
σημών άνάποδα. Όταν άντελήφθη το
σφάλμα του, εξέχασε, στην ταραχή του
φαίνεται ή και διότι, ίσως, δέν έδωσε
σημασίαν, να άποσύρη τά λίγα αυτά
λανθασμένα γραμματόσημα από την
γενικην σειρά. Ο κόσμος είναι με το
κεφάλι κάτω, αλλά κάθε τέτοιο γραμ-
ματόσημον κοστίζει σήμερα ένα έκα-
τομμύριο δοσημές.

Σ' ένα 'Ολλανδικόν γραμματόσημον, οι
άριθμοί άναφέρουν ότι είναι των είκοσι
ένε, ενώ όλογραφως ύπάρχει ή λέξις:
«τρείσσις δηλαδή τριάντα. Διά τόν
λόγον αυτόν κάθε άντίτυπον κοστίζει
έκατό χιλιάδες δραχμές.

♦♦♦

Τέλος — είναι πλείστα άλλα άκόμη,
άλλά που να τ' άναφέρη κανείς όλα—
το αούτηρικό των τριών κρούσων, το
χρόματος έρυθρού, είναι σπανιότατον
και κοστίζει τετρακόσιες χιλιάδες
δραχμές, όταν άντι να είναι κόκκινον
είνε πράσινον. Κατά λάθος μερικά έν-
τύπησαν σ' ένα πράσινον φύλλο χαρτί
και έμειναν στην κυκλοφορία.

Δέν πρέπει δέν να πιστεύη κανείς ότι
τά λάθη αυτά, είναι μόνον του παρελ-
θόντος. Καί στα τελευταία χρόνια έ-
χουν σημειωθι πολλά, και οι μέλλου-
σες γενεές γραμματοσυλλεκτών θα
έθρουν πολύ μεγαλειότερον άριθμόν ά-
πό «σπάνια κομμάτια» για τα λευκό-
ματα από την σημερινήν.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

πραγματικά την άγαπούσε, θα ής έ-
πρίναι γάμο μέσα σε δύο μήνες τώ-
ρα που γνωρίζομαι. Αυτά άλοι πέραν
σαν σάν άστροπτή άπ' το μυαλούδάκι
της Λολίτας.

— Κύριε Πάολο, σ'όθάνομαι, μία
θεαία συγκίνησι με τά όμορφα λόγια
σας, δυστυχώς όμως πρέπει να φύγω.
— Νά φύγεται, τώρα που σας έξα-
νθήκα, τώρα που άντίκρουσα την έντο-
χία μου, που τη στεριόβικη δυό όλο-
χρόνια! Καί τώρα ποιος έφει
ποτέ θα σας έξαναδω, γιατί αύριο φεύ-
γω πάλι για ένα μακρινόν ταξίδι.

♦♦♦

Σταμάτησε ένα ταξί, την βοήθησε
με μεγάλη λεπτότητα να μη μέσα και
επάρθη κληθι να έρθει στο κέντρον.
Από δέ θα τους έβλεπε κανείς. 'Η Λολί-
τα θρυσόκλον σάν σε ζνιερ, είχε νοή-
τευθι τόσο πολύ, από τους τρόπους
και τά γλυκά λόγια του Πάολο, που
άπεφασίσε χωρίς διαταγή να τόν ά-
κολουθήσει στο ταξίδι του. Κατόπιν έ-
δωσαν ραντεβού, για την επομένη,
στην προκυμαία και χωρίστηκαν έν-
θουσιασμένοι κι οι δύο τους. 'Η 'Ιρ-
μα, μόλις έμεινε μόνη, ή πρώτη γι-
σκέμης ήταν να τρέξι νάβρη τόν Γιο-
βάνι, έτσι όπως ήταν ντυμένη άκόμη
με τ' άνδρικά, και να τού πη πως όχι
μόνο δέν πρέπει να πιστεύη στα λόγια
μιάς γυναίκας, αλλά και πολύ περισ-
σότερο να μη τά ύποστηρίξη με τόσο
συναίσθημα. Έμωξες παντού και τόν
έβριχε σ' ένα ρεστοράν που συνειδέ-
ις τρώγη κομμάτι φράκ τά θράβια.

— Με συγχωρείτε, δις Λολίτα, της
είπε, που διέκοψα το δρόμο σας άθε-
λω. Γιατί έκπλητσεσθε; δέν με
γνωρίζετε; Δέν θυμώσατε τόν Πάολο,
τόν γιοιό του πιο έξακουσμένου έργο-
στασιάρχου της χώρας μας, που ένα
θράβι άποκηρύχτικο του έμπιστευηκα-
τε δέν σας έξέχασα. Νά όμως που ή
μυρία μας έμεινε σάν ίδιο δρόμο για
σας έξαναδω και ίσως... ποιος
έφει...

♦♦♦

Η συγκίνησις της Λολίτας ήταν ά-
περίγραπτη. Έπρεπε πραγματικά σύγ-
κορηθι. Αυτά τά λόγια τ' έκούγνε πρό-
νι φάρε στη ζωή της. Καί από ποιον;
"Από το Πάολο, ό έκαουστός για τά
εκατομμύριά του ήταν έρωτευμένος
μαζί της και επί δυό όλόκληρα χρό-
νια την άγαπούσε κι' αυτή δέν είχε
ιδέα. Αυτή ή τύχη είναι άνέλπιστη. Κι'
αυτή ή κακομοίρα καθόταν και που-
λούσε έρωτες σάν Γιοβάνι για να τόν
συγκινήρη και να τόν καταφέρη
κάποτε να την παντρευθι. Κι' ή
δική του άγάπη ήταν τάχα άληθινή;
Κι' αυτός άσφαλώς θα της πουλούσε
αισθητικά για να την έχη περισσό-
τερο καιρό φιλενάδα του. Φυσικά δέν
θα σκέφτηκε ποτέ για παντριά, γιατί άν

ΛΟΥΪΤΖΙ ΜΙΡΑΝΟ

ΑΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Υπάρχουν άνθρωποι, που χωρίς να είναι θηριο-
δαμασται,τρελλαίνονται να παίζουν με τα θηρία,
έως ότου κάποιαν ημέραν πληρώσουν αυτήν
την ιδιοτροπία των, με την ζωή των.

Νά παίζη κανείς για γούστο ή για
επαγγελματικές ανάγκες με τ' άγρια
θηρία, δέν είναι ούτε εύκολο, ούτε εύ-
χαριστο. Καί αν σκεφθούμε, ότι δέν ει-
νε καθόλου ακίνδυνο να παίζη κανείς
με την γάτα ή με τόν σκύτο του και ό-
τι τά νύχια και τά δόντια των δύο αυ-
τών οικειοκάν ζώων και φίλων μας,
συχνά μας άφίουν άνέτηλα σημάδια
των παχυνθιών μας αυτών, άντιλαμ-
νόμενα πόσο είναι δύσκολο να κάνη κα-
νείς παχυνθία με θηρία, που όσο και
άν εξημερωθούν έξακολουθούν να έ-
χουν όλα τα άγρια ένστικτα της ρα-
τσας των.

♦♦♦

Έν τούτοις, στο τσίρκο, δέν είναι ού-
τε πρώτη και τελευταία φορά, που γί-
νεται τέτοιες επιδείξεις. Οι θηριοδα-
μασται, έμωσαν με πολλόν κόπο και
συχνά με κίνδυνο της ζωής τους, στους
λεοντάς, σπανιότερα στις τίγρεις, στις
λεοπαρδαλές, στους έλεφαντάς, στους
μεγάλους πυθώνας άκόμη και σε μι-
κρότερα έρπεται και άλλα ζώα έπικί-
νυν να δέχωνται τά παχυνθία των
και μέχρις ενός σημείου, να συμπα-
ρουν ένεργώς εις αυτά.

♦♦♦

Θάχετε ιδεί βέβαια, πολλές φορές,
θηριοδαμαστάς, που για να θνάλουν
το πακρό ψωμί της ζωής των, μπαίνουν
στο στόμα του χάρου— έν κυριολεκ-
τικώς άγρίου θηρίου— ή παίζουν μαζύ
τόν παχυνθιό του θανάτου; Καί έ-
κείνα βέβαια, ότι ή καρδιά σας, θα
κτύπησε χιλιάδες φορές, έως ότου τε-
λειώση το νομύρο τους, το έπικίνδυ-
νο, που άπειλεί την ζωή τους κάθε λε-
πτό.

Σκληρό το έπάγγελμα. Άλλά, δεί-
χνει βέβαια και την έπιβολή του άν-
θρώπου και επί των θηρίων άκόμη.
Είτε στην πεποιθήσι του, όσον και
άν τόν άπειλή ο κίνδυνος, ότι δέν
συντρίβη, θα τόν έξαντήση, θα τόν έ-
ξουδεμερώση.

Όταν ο θηριοδαμαστής ή ή θηριο-
δαμάστρια π.χ. θάζει όλόκληρο το κε-

φάλι μέσα στο άνοιχτό στόμα ένός
λεοντός. Όταν μία χορεύτρια έκτελή
διάφορους χορούς με ένα και συχνά
δυό πυθώνας τυλιγμένους γύρω στο
σώμα της, έφ' ως μόνον σημειών
σφαλείας και άντιστάσεως κρατεί τά
τεράστια έρπεται από τόν λαϊμόν για
ν' άποσύρη τα φοριακέρου τους δάγκω-
μα. Όταν μία άλλη, θηριοδαμάστρια
έχει διδάξει μίαν τίγριν, τελείως έλεύ-
θερα να πηδή από μακρυά και να γαν-
τζώνεται με τά νύχια στόν ώμο της—
όσο και άν τόν έχη σκεπάσει με χον-
τρο μαξιλάρι—ένώ το στόμα του θηρι-
ου με τά τρομερά δόντια άκουμπά
στον λαϊμό της και στο μαγουλό της,
δέν είναι δυνατόν οι θεαταί να μην άι-
σθανθούν ένα ρίγος φόβου και συγκι-
νήσεως να διατρέξη το σώμα τους.

Υπάρχουν όμως και άνθρωποι, οι ό-
ποιοι δέν άρνούται εις αυτά τά έπι-
κίνδυνα παχυνθία, με άποδοκίμηση έ-
ξημερωμένα ζώα και μπαίνουν να ά-
ναστήσουν τά θηρία εις το στοιχείο
τους, όπου δέν τά καταστολεμούν με την
βοήθεια όπλων, αλλά παίζουν μαζί
τους, με πραγματικό κίνδυνο της ζω-
ής τους.

Ο Ρός "Άλλαν έχει εις την Φλόριν-
τα των 'Ηνωμένων Πολιτειών ένα, μη
τρομαξέτε;..... κροκοδειλοτροφείο. 'Η
επιχείρησις φαίνεται να είναι έπιτε-
ρης διότι, έκτός από τους κροκοδει-
λους που προμηθεύει σε θηριοτροφεία,
ζωολογικούς κήπους και μουσεία, το
δέρμα της μεγάλης αυτής και τίσον έ-
πικίνδυνης σούρας, είναι ως γνωστόν,
περιζήτητο για τσάντες κυριών, να
και παπουτσία και διάφορα άλλα
δερματίνα είδη.

Ο Ρός "Άλλαν λοιπόν, δέν άρκείται
μόνον εις ή έμπορίαν, άς πούμε, έ-
παίρει με τους άπαισίους και άδηφά-
γους τροφίμους του. Άλλά έπιζητεί
καινούς τους και σπάνιες και δυσεύ-
συνκίνητες.

Μπαίνει στο νερό και ληπέται τόν άλ-
λινέτρον— έτσι λέγονται οι κροκοδει-
λοι της 'Αμερικής— ενώ με τά χέρια
του τόν σφίγγει δυνατά τόν λαϊμό και

Το ζεύγος των θηριοτρόφων, που δισκοβαδεί παίζοντας με ένα
αλιγάτορα.

έτσι άναγκάζει το ζώον να τόν βγάλη
στην ήπια.

Άλλοτε το παχυνθι άρχίζει άπ' εφ-
θείας στην άμμο της όχθης. Άφού σφι-
ξη καλά με τά σκέλη του, ο σώμα του
θηρίου και με τά χέρια του το λαϊμό,
άνεβαίνει τά χέρια όλοένα και ψηλότε-
ρα έως ότου σφιξη δυνατά αυτό τουτό
το ποδερτό στόμα του κροκοδείλου. Τό-
τε πέφτει με την πλάτη στην άμμο πα-
ρσσώρων έπάνω του τόν αλλιγάτορα.
Τόν όποιον, έννοείται, κρατάει πάντα
σφιχτά το στόμα μέσα στα δύο του χέ-
ρια.

Διεξάγεται πάλη μεταξύ σαυροει-
δους και ανθρώπου που έξακολουθεί
κατ'αίτην τρόπον μέχρι της στιγμής
που ο κροκοδειλοτρόφος κρίνει ότι το
παχυνθι μπορεί να τελειώση.

Τότε άφού έπαυσέτη τόν αλλιγάτο-
ρα στην φυσική του θέσι, άνοίγει τά
χέρια και ταυτοχρόνως με ένα γρή-
γοο πήδημα άπομακρύνεται από το
έπικίνδυνο ζώο, που μπορεί μ' ένα κτύ-

πο της ούρας του να τόν ριξή κάτω
και να τού επιτεθι κατόπιν.

♦♦♦
Πάντως ο κίνδυνος, όχι μόνον δέν
φοβίζει τόν Ρός "Άλλαν, αλλά αυτός
είναι άκριβώς τόν τόν εύχαριστεί ιδιαι-
τέρως.

Και το περιεργότερον είναι, όπως
έβλεπε στην εικόνα που δημοσιεύο-
μεν, ότι έχει μάθει και την γυναικά
του να μην φοβάται τους... κροκοδει-
λους. Πολλές φορές μαζύ, παίζουν μ'
ένα αλλιγάτορα. Καί ένθ' αυτός τόν λή-
πέει και κρατάει το στόμα του σφιγ-
μένο με τά δύο του χέρια, αυτή άναρ-
ριχάται έπάνω στόν άνδρα της και
κάνει άκροβασίες. 'Η πολλές φορές,
παίζει παίζει μόνη της, μ' εύχέρεια
καταπληκτική...

Άλλά κάποτε—δ μή γένοντο—θα πλη-
ρώσουν κι' αυτοί, όπως πολλοί συνά-
δελφοί των, επαγγελματίαι και μη, τα
δύνατάς συγκινήσεις που άπολαύ-
θάνουν παίζοντας με τά θηρία. Καί το
τίμημα, θα είναι, ή ίδια ή ζωή των.

MARK ZOYAN

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΙΡΜΑΣ

—Μήν έπιμένεις 'Ιρμα, στις ιδέες
σου. Είμαι από τους άντρες, παίζουν
ζήσει τη ζωή τόσο καλά, που όσα κι'
άν μου πής δέν μου αλλάζεις μυαλό.
Τίς γυναίκες τίς έξωρ πολύ καλά. Εί-
χα φιλενάδες όλων τών ειδών, άπ' την
άνώτερη τάξι ως την κατώτερη, τόσο
πολλές δέ, που κατώρθωσα να διακρι-
ψι τη νοστορία κάθε μίας. Με μία
ματιά πού θα ής ριξή ή με μία λέξι
που θα μου πη, καταλασάδω τι σίσθη-
ματα κρύβει, άν είναι στο αισθητικό
ή στο υπαινικτικό.

—Κι' ένθ' σου λέγω, Γιοβάνι, πώς ή
γυναίκα, όσο και έρωτευμένη κι' άν
είναι, είναι αδύνατον να μη παρασυρ-
θι άπ' το χρέμα.

— Τί θές να πής 'Ιρμα, πώς ή Λολί-
τα, που μ' άγαπά τόσο, που με λα-
τρεύει όσο κανένα στόν κόσμο, μπορεί
να παρασυρθι από κανένα παληάνθρω-
πο, άπατέωνα, που θα τύχη νάχη δυό
δικαίρες; Αυτή που μου λέγει κάθε
μέρα πως χωρίς έμένα ή ζωή της δέν
θα είχε κανένα θέληγητρο, κομμάτι α-
ξία, πως άν ποτέ την έγκατέλειπα θα
έπαυε να ζή.

— Ναι, άσφαλώς, άν την έγκατέλει-
πες εσύ. Έτσι θα ήταν ύποχρεωμένη να
πη, γιατί έξέρει πως εύκολα δέν θα
μπορούσε να βρή τόσο εύπιστο κοριό-
δο σάν και σένα. 'Αν όμως... σε έγκα-
τέλειπε αυτή, το ζήτημα θα ήταν δια-
φορετικό!

— Ποτέ! 'Η Λολίτα μου, ποτέ δέν θα
τόκανε αυτό. Δέν θα μπορούσε ποτέ
να τ' άνήλ! Μία άγάπη σάν τη δική
της, που κάθε μέρα γίνεται δυνατότερη,
δέν θα μπορούσε να σπύσθι άλλα
ούτε και άπλως να έλαττωθι και με
τά εκατομμύρια του Ροκφέλλερ ά-
κόμα.

— Πολύ καλά τότε, ύποχωρώ αυτή
τη στιγμή γιατί με τά λόγια δέν γίνε-
ται τίποτε. Θα συνεχίσω όμως
αργότερα με έργα. Ένα μόνο σου ζή-
τώ. Νά μη θυμώσης όποιονδήποτε πρό-
πο μεταχειριστώ για να σου άποβεί

ξω την πίστι και την άφοσίωσι της
Λολίτας σου.

♦♦♦

Η 'Ιρμα δέν ήταν πολύ όμορφη. 'Η-
ταν ψηλή, με ασηνικό σώμα. 'Ηταν
όμως πολύ έξυπνη και πολύ μορφω-
μένη. Με τά μικρά και άστροφερά μαν-
τιλάκια της, που κυττούσαν δια-
ρκώς άνήσυχια τρίγυρα, διέκρινε πραγ-
ματα που θα διέφευγαν την προσοχή
πολλών, που κάνανε τους έξυπνους.
Για το Γιοβάνι αίσθανόταν μία πολύ
μεγάλη φιλία και τις καλλιτέρες της
ώρες της περινούσε στο γραφείο του.

Κι' ή 'Ιρμα όμως δέν ήταν άδιάφορη
τόν έβλεπε από δύσκολος και κακός
περιστάσεις κι' άλλες φορές στο σταθή
κε κάτι παραπάνω κι' από άδερφή. Αύ-
τό το όμως, που την στενοχωρούσε τώρα
ήταν ή μεγάλη εύπιστία του καλού
της φίλου. Δέν μπορούσε να φαντασθι
κούτον, αυτόν που σε όλα του ήταν έ-
ξυπνος. 'Ηταν ή μόνη φορά που διό-
νοσαν, ένθ' ως τώρα ήσαν σύμφωνοι
σ' όλα τά ζητήματα. Μήπως τάχα είχε
δικαίω; Μήπως ή Λολίτα ήταν πράγ-
ματι έξαίρεσις; (Μ'ατά βέβαιος ήταν
την ζήλευε γιατί δέν είχε την όμορφη
της όσους τις θωρούσε γόνιμα της,
που φορούσε όταν πήγαινε στο γρα-
φείο του Γιοβάνι. Κι' αυτή, φυσικά,
μπορούσε ναύαι τόσο κοκκίνα σ' έ-
κανε τις όκονιές που έκανε κι' ή Λο-
λίτα). Γι' αυτό σκέφτηκε ένα έξυπνο
στόν κόλπο, που άν δέν πετύχαινε θα
αίσθανόταν την μεγάλη ίκανοποίησι
όταν θα παρουσιαζόταν στόν Γιοβάνι
και θα τούλεγε: «Καμάρωσαι την άδυ-
ναμιά σου». 'Αν όμως όχι, θα τόν άνε-
γνώριζε αυτή τη φορά για πολύ έξυπνο
της.

♦♦♦

Το ίδιο θράβι πήγε και έβριχε κά-
ποιο φίλο της, που ήταν περίπου στο
ημισέας της και τόν παρεκάλεσε να
της δώση το καινούργιο του κοστούμι
για μία μέρα μόνο, με τη δικαιοσύνη
της ήθελε να θγάλη φωτογραφία με
άνδρικά ρούχα. Ο φίλος της, φυσικά,
δέν έφερε καμμία άντίρρησι και την
έδωκε μέρα τ' άπόγευμα ή 'Ιρμα περ-

Το ίδιο θράβι πήγε και έβριχε κά-
ποιο φίλο της, που ήταν περίπου στο
ημισέας της και τόν παρεκάλεσε να
της δώση το καινούργιο του κοστούμι
για μία μέρα μόνο, με τη δικαιοσύνη
της ήθελε να θγάλη φωτογραφία με
άνδρικά ρούχα. Ο φίλος της, φυσικά,
δέν έφερε καμμία άντίρρησι και την
έδωκε μέρα τ' άπόγευμα ή 'Ιρμα περ-

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΠΟΡ

ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Μιά σειρά ακροβατικών ποδηλατικών άνεκδότων, που δεν είναι δυνατόν, παρά, διαβάζοντάς τα να σας κάμουν να... τρομάξετε.

Οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί ξεπερνούν όλους τους άλλους λαούς στην ακροβατική ποδηλασία. Στην ποδηλασία, ιδίως, είναι άσχετοι και άσχετες βρίσκονται πάνω στα ποδήλατα κάνουν θαύματα. Γενικοί ακροβάτες μας έχουν επισκεφθεί κι εδώ στην Αθήνα μαζί με τα ξένα ιπποπόρεια, ωστόσο όμως υπάρχουν μερικοί οι οποίοι δίχως να είναι εξεργασμένοι ακροβάτες έκαναν τα πιο εκπληκτικά και ριψοκίνδυνα κατορθώματα, πάνω στα ποδήλατά τους.

Πολύ τολημρό λ.χ. ήταν το κατορθώμα ενός Άγγλου εμποροπλοίου, του Καρόλου Μορφη. Ο νέος αυτός, την εποχή που τα ποδήλατα ήταν το πιο άγνωστο σπόρ των ανθρώπων, δηλαδή, πριν τριάντα χρόνια, μεταχειρίστηκε για την εκτέλεση του γυμνάσιου που του είχε δώσει ένας θαγονίου μιας ευσεβήσας, η οποία έφερε με μεγάλην ταχύτητα. Ανεδαμένον πάνω στο ποδήλατό του, στο επικίνδυνο αυτό μέρος, έκανε, στο έπικινδυνο μικρούς κύκλους.

Φαίνεται τώρα τι κίνδυνο διέτρεχε κάνοντας το ακροβατικό αυτό γυμνάσιο. Ωστόσο παρ' όλη την πίεση του ανέμου, που μπορούσε για μια στιγμή να τον πετάξει κάτω από το ποδήλατό με το ποδήλατο, κατόρθωσε να πραγματοποιήσει 350 κύκλους!

Ένας άλλος ποδηλάτης, ο Άλβες Σάβερ, έκανε με το ποδήλατό του κάτι άλλο πιο επικίνδυνο: Διέτρεξε μια απόσταση τριάντα χιλιομέτρων... πάνω στην κορυφή μιας καπνοδόχου, ύψους 58 μέτρων, στο δέκατο πέμπτο τετραγωνό της Λεωφόρου Πεννυλάν, σε αυτήν Ουάσιγκτον! Έπαιξε ότι η διαδρομή αυτή δεν έγινε προηγουμένως. Το ποδήλατο του βασίστηκε σ' ένα υποστηρίγματα, που το άποτελεσαν με κοιλί κυλινδρικοί, οι οποίοι με τις στροφές που έκαναν κατέγραφαν την απόσταση, την οποία θα διήνε το ποδήλατο του, αν έφτανε στο δρόμο.

♦♦♦

Πριν πολλά χρόνια, κάποιος Ο. Τ.

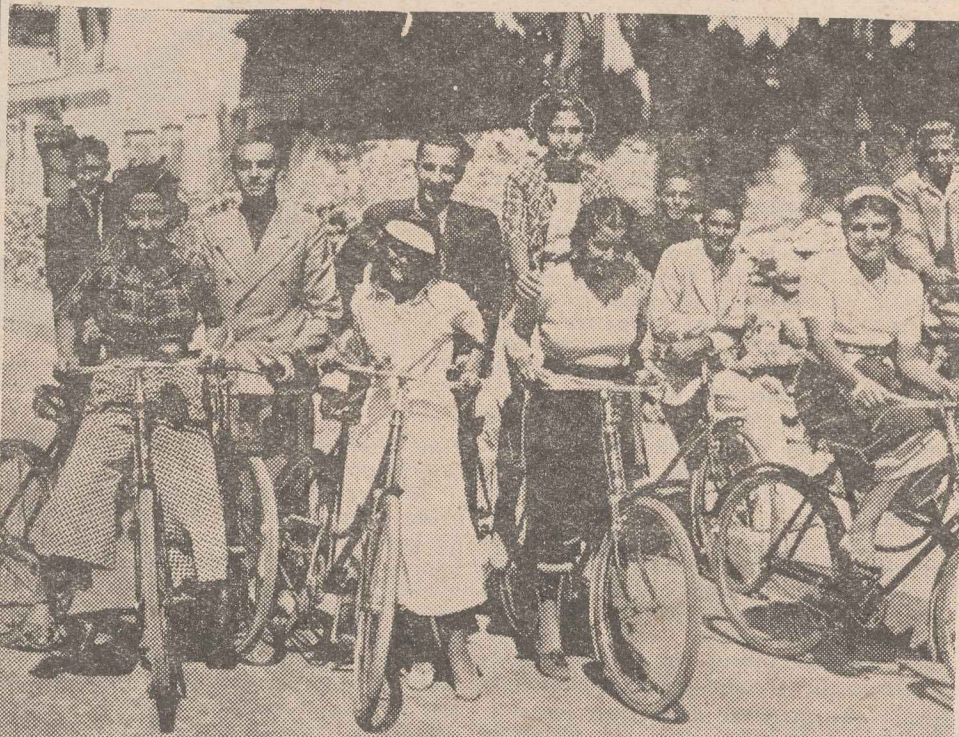
Ρόμπορτσον μέτρησε με το ποδήλατό του, το οποίο είχε μόνο μια ρόδα, τα σκαλοπάτια της ανατολικής πλευράς του Καπιτωλίου της Βασιλίκτων.

Τα σκαλιά αυτά, σαράντα πέντε τόν

τόρβωμα έ ανέλαβε κι ένας άλλος, μο νοχειρ ποδηλάτης, ο Κίλπατρικ.

♦♦♦

Ένα άλλο παρόμοιο, αλλά πιο έπι-

αριθμόν, έχουν το καθένα εικασί πέντε πόνοιους πλάτος και είκοσι βάθος. Την επικίνδυνη αυτή διαδρομή την έκανε κρυφά, επειδή η αστυνομία δεν τούδινε την άδεια για μια τέτοια τρέλα. Ο μόνος μάρτυς ήταν ένας φίλος του, ο οποίος τον φωτογράφησε στην κιάνη να τον κοιτάει τη ζωή του γιατί βάπτεψε στη θάλασσα.

Επειτα από δύο χρόνια το ίδιο κα-

δυσκολία που παρουσιάζονταν στην εκτέλεση αυτής της ακροβασίας, ο Ουίλλιαμ κατέβηκε τα σκαλιά με δαιμονική ταχύτητα. Και μόλις πλησίαζε να φτάσει στο τέρμα, σήκωσε την μπροστινή ρόδα, και μ' ένα πήδημα, πήδησε τα τελευταία δεκάξη σκαλιά. Το αποτέλεσμα ήταν να ξεπλωθεί με το ποδήλατο κάτω στο έδαφος, δίχως ούτε χάρη να τραυματισθεί σοβαρά. Ο ίδιος, άλλη μια φορά, κατόρθωσε να κατέβη με το ποδήλατό του από μια σιδηρένια κυκλική σκάλα ύψους είκοσι μέτρων. Το τελευταίο αυτό κατορθώμα το έξετέλεσε στην πόλη Κινκιάτι στο Όχάιο.

♦♦♦

Μιά μέρα του 1886 οι διαδότες της γεφύρας του Κάμπιν Τζόν, στην Ουάσιγκτον, η οποία έχει ύψος πάνω από τη θάλασσα 38 μέτρα και μήκος 60 καταπαλιγόηκαν θάλασσας ένα νεαρό ποδηλάτη να τρέχει πάνω στο σιδηρένιο κράσπεδο της γεφύρας, το οποίο είχε 30 μόνον πόνοιους πλάτος! Δηλαδή η παραμικρή στροβιλομομιά ήταν ικανή να τον κοστίσει τη ζωή του γιατί βάπτεψε στη θάλασσα.

♦♦♦

Ένα άλλο κατορθώμα που απαιτεί ψυχραιμία έγινε από κάποιον Μωρίς Μπερτράν, ο οποίος, όταν το Ιπποπόραιο του Χιμ έφτασε στην πόλη Άγγλες της Γαλλίας στοιχημάτισε μ' ένα φίλο του 3000 φράγκα να εισέλθει μέσα σ' ένα κλουβί με λιοντάρια και με το ποδήλατό του να κάνει σαράντα βόλτες γύρω από τα θηρία. Πράγματι ο Μπερτράν μπήκε, ανέβηκε στο ποδήλατο και άρχισε να κάνει τις πρώτες βόλτες. Τα λιοντάρια τον κυττάζαν εκπληκτικά. Σαφινικά ένα από έπεφτε, έδότης ο θηριοδόκτης το άντελλήθηκε, το έσυγκράτησε κι ο τολημρός ποδηλάτης συμπλήρωσε τους ώριμους γύρους.

X.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

ΤΟΥ ΝΑΜ ΑΝΤΡΑΝΥ

Η Ζοζέφιν, η Τζίνι και η Κλάρα τρεις φιλανθρώπες ακοιρώτες, μόλις έκανε νύκτις από τα οποία τους την Κωνσταντία, έκανε πετάξει πάνω τα ταξιδιωτικά τους φορέματα, όλα τα λεπτά και άρωματικά εσώρουχα τους, φοροβάς άθικτα και το μπάνιο τους, αλλά αμφοβαλλών, αν είχαν ακόμα φορέσει την κομηνισέον γιατί η μια χιτρώσε την άλλη στο τηλεφώνιο, να τη ρωτήσει τι θα φορούσανε, ποιά τουαλέττα να διαλέγανε αφού τις περιμεναν σε μια ώρα η τριενόρια των φίλων, που είχαν έλνει στη λουτροπόλη και δώσανε ραντεβού να ομιήουν μια ώρα μετά την άφιξί τους στην ταρατσα του «Κόκ Ροζ».

Ακριβώς έπειτα από μια ώρα οι τρεις χαριτωμένες φιλανθρώπες, ανταλλάσανε χαιρετισμούς με τους τρεις νέους, που ο ένας ξεπερνούν τον άλλο στην κομηνισέον.

Το Παριόρι άκουσε τη ζωή του, οι ψυχρές και ο άερας έβριαν μεσα σε κάθε δρομική τις Μονμπαρτί, και όλος έκλεινε ο κομιοσ του γλεντιού, τρώσανε στα καμπαρέ και τα άλλα νυχτερινά κέντρα.

♦♦

Η Τζίνι και η Κλάρα παντρεύτηκαν ή κά- με μια από ένα φίλο της παρσας τους. Και τότε τα πράγματα άλλωσαν τόσο απότομα.

Το τηλεφώνιο δεν έζήτησε πια τη μια την άλλη και η Ζοζέφιν μονάχη με το μικρό σκαλάκι της και τη μελαγχολία στο χαριτωμένο προσωπάκι της, ξεκίνησε το έπομενο καλοκαίρι για την Κωνσταντία, η Κλάρα είχε φύγει με τον άντρα της για την Άνταλντι. Και η Τζίνι έμεινε για την Ισπανία.

Η Ζοζέφιν και το σκαλάκι της, περνούσαν την πλάξ, περνούσαν την πλατεία και όλους τους άλλους δρόμους, για να φτάσουν στο οπτικά της. Ο μόνος της συντρόφος η μόνη της παρηγοριά, η κουβέντα της, ήταν μόνα- χα το σκαλάκι.

Μά όταν το καλοκαίρι τελείωσε, και οι ξένοι άδεισαν τα ξενοδοχεία και την πλάξ, η Ψυχ της Ζοζέφιν διαμαρτυρότανε για την τόσο πολύ φριχτή μοναξιά της. Κι ένα α- νόγημα μάδεψε τις θαλάσσιες της πήρε το πρωινό, έφτασε στο Παριόρι, διαλέξε δυο τοις πιο θαυράτες τουαλέτες και ζαναμηνίκε στο ασηνοδόρμιο, που θα την πήγαζαν στο Μπι- ριτζ.

♦♦

Τι χρωστά, η Ζοζέφιν στο σκαλάκι της; Όλη την εύτυχια μία και την ανταπόδοσή στα καθία και τη συντροφιά που μοιράστηκε μαζί του.

Μέσα στο τραίνο ο Τότος, πήγε και τρώ- πως σ' ένα διπλανό διαμέρισμα, κάτω από τα πόδια ενός Αμερικάνου.

Η Ζοζέφιν σαν τρελή έγυρισε όλο το θαγόνι για να βρή τον άνομημένο της Τότο, που μονάχα όταν ένοιωνε την κυρία του να μπαίνει στο δικό του διαμέρισμα έγαυ- γιος.

Τοτό!

Έπαιξε ανάμεσα από τα πόδια του ξένου έκεινου άνθρωπου και κάθισε ολόδρο στο πασινα του ποδία.

—Συγγνώμη, δικό σας είναι το σκαλάκι; —Μάλιστα.

—Τι χαριτωμένο! Και πώς το λένε; —Τοτό!

—Ω! Ω! Τοτό έλα δώ.

Και έτσι με τον Τότο, κάθισε κι η Ζοζέφιν δίπλα στον κύριο Αμερικάνο.

Μία συνδιάλεξη είχε το μόνο εύκολο πράγ- μα όταν άρχινα από μια πολύ χαριτωμένη γυναίκα, σαν την Ζοζέφιν, κι ένα τόσο εύ- γενικό, πλούσιο Αμερικάνο. Το σκαλί είχε και θα είχε για το προσκήνιο.

Μπαρτζάνα ένα μήνα, Παριόρι ένα μήνα, Χα- βρη, Λονδίνο, Νέα Υόρκη.

Η Ζοζέφιν έκανε ένα σπόρ, ένα φθινο- πωρινό σπόρ στη ζωή της, όπως πάντα και

ΠΡΩΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΤ'Χ

Ο κύρ-Μανώλης ο Σταθμομήτης — όνομα κι πράμα — τρελλανότανε για το κυνήγι. Ψυχή της Ζοζέφιν διαμαρτυρότανε για την τόσο πολύ φριχτή μοναξιά της. Κι ένα α- νόγημα μάδεψε τις θαλάσσιες της πήρε το πρωινό, έφτασε στο Παριόρι, διαλέξε δυο τοις πιο θαυράτες τουαλέτες και ζαναμηνίκε στο ασηνοδόρμιο, που θα την πήγαζαν στο Μπι- ριτζ.

—Εσπρία δέ υοί φύγει! έλεγε.

Μα οι κακές γλώσσες μουρμούριζαν πως ποτέ του δεν τα κατάφερνε να λαβώση ούτε στρούβι. Οι άλλοι χωριανοί του που βαρέθη- καν το θευτοκατορθώματό του, αποφοάσανε μία μέρα να εκδικηθούν.

—Όλο μονάχος όμως πηγαίνεις κύρ-Μα- νώλη, τού είναι ένα Σαββατόβραδο στο κα- φενείο, οι φίλοι του.

—Γούστα έλαπεις; Μ' άρεσει ν' απολαβαίνω μονάχος και την εξοχή και τις χάρες του κυνηγιού.

—Δέ λες καλύτερα πως δέ θέλεις να μο- θευτή πως δεν είσαι καλός κυνηγός;

—Ένω! άπάντως με χτυποκάρδι ο κ. Στρο- δωμήτης.

—Εσ, βέβαια. Άν θέλεις δάσχυσε και σόν χνιμα.

—Ότι και να πήτε δεν με νοιάζει, άπάν- τως πάλι, για ν' άποσυχην την κακοτοπία.

—Ένω! προτείνω μία λύση, δέκοψε κάποι- ος. Άκού το πρώ! να θούμε όλοι μαζί στο κυνήγι. Έκεί θα φωνή ποιος είναι άδικος.

—Δεκτό, δεκτό φώνανε μ' ένα στόμα όλη

κάθε χρόνο, μα τη φορά αυτή με άλουσιδες όλοι λουλουδιές, άλλα μαλοματένιες, γιατί ο Αμερικάνος δεν ήταν άπλως ένας άωριος κομψός και χαριτωμένος νέος, άλλα και γυ- ναικά, αυτοκινητή που γυρίζε στην Ευρώπη, γυρεύοντας περιπέτειες.

Κι έπειδή δοκίμασε πολλές άραξες κοντά στην Ζοζέφιν.

NAM ANTIPANY

ή παρὰ έκτος από τον κύρ-Μανώλη που τους έκτυπαε άμλητος και στασιμαμένος. —Λοιπόν, συμφωνώ; Ρώποσε κάποιος κ' έδωσε πρώτος το χέρι στον κ. Σταθμομήτη. Αυτός έκοψε την άναγκη φιλοτιμία και δέ- κτηκε έλπιζοντας πως ίσως να το τέρη αυτή τη φορά θολικά ή τύχη και δέ θα ρε- ζιλευτή.

—Πρωί-πρωί όλη ή παρὰ ξεκίνησε. Ο Σταθμομήτης σκέφθηκε να μην πάει, άλλα το άτιμο το φίλοτιμο δεν τον άφισε. Δεν ή- τανε καλύτερα νάποζε το πόδι του;

Είχε περάσει πια το μεσημέρι, όλοι είχαν γε- μίσει τις τσάντες τους κ' αυτός τίποτα. Άποφοάσε να κύν τον άρρωστο όταν κάποι- ος από τους φίλους τον ήλποισε σιγά-σιγά και τοπός.

—Κύντα, κύπτα πάνω σε κείνο το δέντρο

—Την άμλητοψη, που πήγε και σκαφάλλε- σε άπάντως μ' άρέλαιο ο Σταθμομήτης, που δεν τόκοφε το κεφάλι πως ήταν δυνατό να δρεθή μία περδία πάνω στο δέντρο.

Πλάσιος στις μύτες και τράντες, Τζιφός, ή περδία όμως δεν έφυγε. Πλάσιος πύ- κοντά, τράνθηκε και ή περδία έπιασε.

Τρέξαν όλοι, την πιάσαν και συγκατένευ- σαν θερμά τον Σταθμομήτη. Αυτός πηγαί- να τρελλόβη από τη χαρά του όταν ένας από την παρὰ που κρατούσε την περδία φώναξε.

—Μπρέ, μπρέ!... έκει ένα γραμμάκι στο στόμα. Όλοι τον περικυκλώσανε. Ο Στρο- δωμήτης καμώσανε.

—Ηταν περδία γραμματίζομενη!... Τράβηξαν όμως το χαρτάκι και διάβασαν. «Δεν με σκότωσε ο Σταθμομήτης».

—Από τότε ο Σταθμομήτης έπαθε τόσο τα- ραχή που... ίσως ή μύτη του.

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΤ'Χ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΤΕΡΜΙΤΩΝ

Οι τεράστιες φωλέες των περιέρ-γων μυρμηκων, που έχουν ύψος δέκα πέντε έως είκοσι μέτρα.

Για τους «Λευκούς μυρμηκας», όπως λέγονται επίσης οι τερμίτες, έχουν γραφή πλείστα όσα από το θάβλο του Μπ. Τερλίγκ «Η ζωή των τερμιτών», μέχρι παντός, είδους άδωδών και μελετών. Οι πλείστοι ίσως των άναγνωστών μας θα έ- χουν διαβάσει για τους μεγάλους αυτούς μυρμηκας, οι ό- ποιοι ζούν εις άποικιας έκκατομμύριων χιλιάδων, άδωδων μέσος σε τεράστιες φωλέες, με πλευρές μήκους 15-20 μέτρων πολλές φορές, ύψους τεσσάρων και πέντε μέτρων και ύπο- στας στας και διακλαδίσσεις, οι οποίοι έκτείνονται εις ά- πόστασιν δεκάδων μέτρων και, συχνότατα, εις βάθος 35-40. Όπως και εις τα άλλα μυρμηκία, υπάρχει ο βασιλεύς και ή βασιλίσσα, οι στρατιώται και οι εργάται. Τα έντομα αυτά συναντώνται νοτίως και βορείως του Ισημερινού, άλλα πάντως εις τα θερμά κλίματα, εις την Άφρικην, την Αυστρα- λίαν, την Νότιον Άμερικην, την Κεϋλάνην και εις άλλας ί- σως χώρας ήλποιν του Ισημερινού. Από πλεί- στες περιγραφές εις γνωστόν ότι, όταν δι' ένα οικόνομη, πάν- τως μέχρι σήμερον, ά- γνωστόν λόγον οι τερ-μίται, είτε έκστρατεύ- ουν, είτε μεκοκούν, το πέρασμά τους εις έ- πικύνδυνον σάν προ- γματική έξουμνία. Τι- ποτε άπολύτως—άν δεν τρωπούν έγκαρως εις φυήν έφ' όσον πρόκει- ται περὶ ζωντανού ν, τος—δεν δύναται ν' άντισταθί, στις έπιθε- σεις των Σύλων δέους- τα, φάσματος, καρτιά και ό, τι ήλποτε άλλο, έκτός από τα σκληρά μέταλλα, γίνεται δορά των φοβερώων αυτών έντόμων, πλείστα δε ζώα και άνθρωποι άπο- μη, που κατελήθησαν, εξ άπινης από αυτά, δεν κατόρθωσαν να σωθούν.

Μετά τα όσα έγρά- φησαν για τους τερμι-τες, έρχεται σήμερα έ- να νέο σύγγραμμά να υποστηρίξη μία νέα θεωρία και, δυστυχώς, αντί να διαλευ- κύνη το μυστήριον, να το καταστήσει έτσι πολυπλοκώτερον. Το θάβλο αυτό, υπό τον τίτλον «Η ψυχή τού λευκού μυρ-μηκός», δεν εις ή ένα άθροισμα των καταλήλων επεξε- ρασθέντων άρβων, που ο συγγραφέας έδημοσίευσε εις εις των τύπων της Νοτίου Άφρικης, έξη όλοκληρα χρόνια —αυτό πρέπει να τονισθί— προτού δημοσιευθί το γνωστό θάβλο του Μπέρλιγκ, το όποιον άναφέρουμε άνωτέρω. Συγγράφει των άρβων και του θάβλου εις ο Ευγένιος Μορέ, ένας δημοσιονόμος και συγγραφέας έκ των γνω- στοτέρων της Νοτίου Άφρικης, νιστρός, δικηγόρος και σε- νάτικός και άκούστος φυσιοφίης. Ουδέποτε έζησε χωρίς να έχη κοντά του παντός είδους έξημερωμένα ζώα, από τους πηλικούς μέχρι των φιδιών και των σκυριών. Επέ- ρωσε νύκτες όλοκληρες —και μέρες φυσικά— στις σκοπι- τες έρημικές έκτάσεις της Νοτίου Άφρικης, με σκοπό να μελετήση την ζωή, τις συνήθειες και την κίνησιν των τερμιτών και πολυαριθμών άλλων έντόμων. Τελείως πρώτο, τυπος ψυχολόγος, των παντός είδους ζώων και άκούστος μελετητής των ζωικών έξελίξεων, να διαλευκύνη πράγματα πλεί- στα μυστήρια, των έντόμων ιδίως, τα όποια έφαινοντο άνε- ξήγητα πρό αυτού.

Ο άνθρωπος αυτός, λοιπόν, έκφέρει μίαν, τελείως νέαν και πρωτότυπον, θεωρίαν για τους τερμίτες. «Δεν πρόκειται περί ενός πλήθους ζώων, δηλαδή περί συνκοινωνιού έκκα- τοντάδων χιλιάδων διαφόρων ζώων, άλλα πρόκειται, λέ- γει, περί ενός ζώου αποτελούμενου από έκκατοντάδες χιλιά- δων αλλών. Κάθε φωλιά, δηλαδή, για τον ήμερόν άποτελεί ένα τεράστιον οργανισμόν, τον όποιον παραβάλλει με το ανθρώπινον σωμα και του όποιου οι έκκατο-τάδες χιλιάδων τερμιτών εις ίση προς τα κύτταρα από τα όποια άποτελεί- ται κάθε άνθρωπος ζωντανός οργανισμός. Έννοείται, ότι στήριξη την θεωρίαν του έπί παρατηρήσεων και έδεσμο- νων, των όποιων παραθέτομεν μερικά.

«Ο βασιλεύς και ή βασιλίσσα εις τα μόνα ζώα εις κάθε άπάρτην φυλήν τερμιτών, που έχουν φύλον. Οι εργάται και οι στρατιώται εις έντα ουδέτερα, τυφλά και άπτερα. Μετά την γαμήλιον πύξιν, ο βασιλεύς και ή βασιλίσσα ά- πορρίπτουν τα πτερά των, κινούνται εις το χύμα και θέτουν τις βάσεις της τεραστίης τερμιτοφωλιάς, ή όποια θα όνη σουργήθι όλων κατ' όλίγον. Έπειτα από λίγον καιρόν ή βασιλίσσα ύφιστάται μίαν εκπληκτικήν μεταβολήν. Το μικρό, καστόν σωμα της φυσικώς, ώστόσο γίνεται μία τεραστία μάζα λίπους, ή όποια δεν μπορεί ούτε να κινήθι, ούτε να τρεφί μόνη της. Από της στιγμής αυτής έκει ένα μόνον κομμάκι: Νά γεννά άυτά. Σάν ένα άτελειστο, συνεχές πο- τάμι θναίνοντι τα άυτά από μέσα της. Πενήντια, έχαντ, έκκα- τοντ χιλιάδες σε είκοσιτέσσερες άρες. Η βασιλίσ- σα εις ή άπλήντη μύτερα και δημιουργός του κράτους της και έκκατομμύρια των έργατών και στρατιωτών που το ά- ποτελούν, προέρχονται άπ' εύθείας άπ' αυτήν. Η βασιλί- σα εις ή πραγματική ψυχή του «τερμιτορρίου». Ζή και αυθά- στε τούτο έφ' όσον αυτή υπάρχει. Και έξαρμνίζεται όλο- κληρός ή φωλιά, άν ή βασιλίσσα πληγώθι ή πάθι κάτι το όποιον μειώνει την ζωτικότητα της και την δράσιν της! Αυτό και εις την Νότιον Άφρικην πληγώνεται ίδιατερον θρα- βειον εις έκείνους οι όποιοι κατακινούνται να σκαπόουν βασιλίσσες τερμιτών και να τις παρουσιάσουν στην άρρο- δια άρρη.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η σύζυγος στον σύζυγο: —Άγάπη μου, θάπρεπε να άσπα- σθής τον γυμνισμό, θα σουκανε καλό... Και θάκανες κιόλα και οι- κονομία για να μου πάρης το φυ- στανάκι που σου ζήτη! ♦♦

Συζήτπαις μεταξύ φίλων. —Μα γιατί δεν είσαι ευχαριστι- μένος άπ' το γαμπρό σου; —Άφού δεν ξέρει χαρτιά, ο δά- κας; ♦♦

—Ένας λόγος παραπάνω για να- σαι ευχαριστιμένος. —Όχι... γιατί δλη μέρα παίζει κι' άς μην ξέρη! ♦♦

—Δέ λέω, γυναικούλα μου, μ' άσέσει πολύ να φορς πράγματα άζιες, άλλα για πές μου, πως θα τα πληρώσουμε; ♦♦

—Α... μη με σκότίζεις. Δεν ξε- ρω... δεν μ' άρεσε, να λύνα ανι- γματα! ♦♦

Λογικώτατον. Το μεσημέρι στο τραπέζι, ο μπα- μπάς λέει στην κορούλα του, ότι πρέπει να τρώη τη σουπιά της για να μεγαλώση. ♦♦

Και το δροδί ή μικρούλα, που δεν πεινεί, ρωτάει διατακτικά τον μπαμπά της: ♦♦

—Εινε δάλθεια, μπαμπά, πως θέ- λεις να μεν ή μικρή, μικρούται. κη κορούλα σου πάντα; —Ναι, χρυσό μου. ♦♦

—Ε, λοιπόν, κι' ένω δεν θα ξα- ναφώ ποτέ πια σουπιά, για να μη μεγαλώσει. ♦♦

Στο κατάστημα νεωτερισμών: —Θέλω ν' αγοράσω κάτι για τη γιορτή του άνδρός μου. —Πόσα χρόνια είσαοτε παντρε- μένοι; ♦♦

—Δεκαπέντε. —Δεκάστε στο ύπνγειο, κυρία μου. Θα όρθη πολλά ρετάρια φτη- να για πωζάρες. ♦♦

Αόσα μετά θάνατον. Παρμένα τα παρακάτω λόγια ά- πό την έπιτομιά πλάκα ενός Α. μερικανού: ♦♦

«Εδώ κείται ο Άδραμ Νόξ, Ι- δρυτής του οίκου Νόξ και Σία, έρ- γοστασίου κανονισμών. Οι κανονί- στες αυτού του οίκου εις οι καλύ- τερες σ' αυτό τον κόσμο. Δοκιμά- στε τις και-θα πεισθήτε». ♦♦

—Κουράγιο, κόρη μου, λίγο πιο ψηλά τη φωνή σου και θα ξενοικισθί το επάνω πατάρι. —Ετσι θα μείνης κοντά μας όταν παντρευθής. ♦♦

ΤΟ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟ ΣΥΝΑΧΙ

Και όμως παρ' όλην την πρόδοον της έπιστήμης, δεν άνευρέθη ακό- μη ή αίτια της άσθενείας αυτής.

Με τα πρώτα κρύα ήρθε και ή έποχή του συναιχίου. Η δυ- σάρεσθη αυτή άρρώστεια, που δεν ειςνε παρὰ μία μικροδο- σεία ενοχλητική, έφ' όσον δεν έπικεινείται εις την λω- θάνε σφοδρώτερες έκδηλώσεις, ειςνε γενική εις όλους τους άνθρώπους και εις όλες τις χώρες. Προσβάλλει τα άλλα, τα άρκετά ζώα, τα όποια, όχι τόσο συχνά όπως οι άνθρω- ποι, ειςνε άλθήσει, προσβάλλονται εν τούτοις και ύποφέρουν από καιρού εις καιρόν από συναιχί.

Παρ' όλην την πρόδοον της έπιστήμης εις όλους τους κλά- δους των ανθρώπινων γνώσεων και ιδιαιτέρως εις την Ιατρι- κήν, δεν έχει εισέτι άνακαλυφθί ο φορέας του συναιχίου. Και σήμερον οι Ιατροί δεν ξέρουν πολλά περισσότερα από ό, τι ήξεραν εις το παρελθόν, γι' αυτήν την άσθεσίαν. Έν πρώτοις, πάντως, πείπει να υπάρχει κάποια προδιάθεσις, δηλαδή μία άδυναμία του οργανισμού. Την άδυναμίαν αυ- την εκμεταλεύονται, άς ποθις, πάντες εί- δους μικρόβια, τα ό- ποια, έξ άλλου, έχουν μόνιμον κατοικίαν εις την μύτην μας. Όταν όμως το σωμα παρου- σάζη την άπαιτούμε- νην προδιάθεσιν, για το συναιχί, τότε έκδη- λώνεται και ή δράσις του. Η άδυναμία αυτή του οργανισμού και ή προδιάθεσις προκαλεί, τία ίσως έναν μόνον κα- νεις στο ρεύμα ή όταν έχρη θρεμμένα υγρά και κύα πόδια, ή από οικόνομητες άλλην αιτί- αν. Ίσως όμως όλα αυ- τα δεν ειςνε άπαραίτητα για να έκδηλωθί το συναιχί. Το βέβαιον ει- νε ότι τα βακτηρίδια εισκοκούν εις τον οργανισμόν της μύ- τας, οι όποιοι ειςνε πολ- λυ μαλκόος και πολυ τρωερός, διότι άλλως δεν θα ήτο δυνατόν να έχρη την άπαιτούμενην λεπτότητα για να με- ταβάλλη τις άσθενεί- κενότυπες του έγκεφα- λου και τα λεπτότερα ακόμη άρώματα. Εις τον θλαενότυ- νον αυτόν της μύτης, τα μικρόβια έλκοκούν το ιδεωδέτε- ρον περιβάλλον για τη συντήρησι τους και την άναπτύξί- τους, δηλαδή υγρασία και ζέστη. Η μύτη ακριβώς έχει πλθος αιμοφόρων αγγείων, διότι άποτελεί τον θερμαντι- κόν προθάλαμον όπου θερμαίνεται ο εισπνεόμενος άερας, για να μη φανη παγωμένος, τον χειμώνα, εις τους πνευ- μονας. Όταν τα μικρόβια έγκατασταθούν εις τον θλαενό- γόνον της μύτης, οι όποιοι επενδύει όλο το εσωτερικόν της καπλοσώματος και έπέρχεται άσθενος έκκρίσις δηλητη- ριών ουσιών. Οι ούσιες αυτές πάλι προκαλούν μίαν φλόγν, σιν της μύτης και επέρχεται το συναιχί. Τα τριχώματα της μύτης, λόγω του ερεθισμού, προκαλούν έντεταμένν εισ- ροήν αίματος, οι άδενες του θλαενόγονου άρχίζουν να λει- τουργούν έντακτικώς, ή μύτη τρέχει και το ένα φτέρνισμα ακολουθεί το άλλο.

Κατά τον ένα τρόπον ή κατά τόν άλλον, γίνεται όλια έ- ζαδός θλαενών και μικροβίων μαζί. Δεν γίνεται όμως μόνον αυτό. Εις τον έρεθισμένον θλαενόγονον μαζεύονται πλείστα λευκά αιμοσφαίρια, τα όποια έκτελούν τη καθήκον των, δηλαδή καταπολεμούν τα μικρόβια. Τα λευκά αιμοσφαί- ρια, ως ειςνε γνωστόν, θωρακίζονται εις την μάχην αυτήν κατά των μικροβίων κατά χιλιάδες και ηετικνούνται εις πυόν.

Εφ' όσον ληφθούν τα άπαιτήματα προφυλακτικά μέσα, ό- πως έχομεν άλλο άντληθών κατ' έπανάληψιν, το συναιχί μπο- ρεί να περιορισθί εις την μύτη και να περάσθ μαζί με τον έρεθισμόν του θλαενόγονου έπειτα από λίγες ώρες ή από λίγες ημέρες. Άν όμως δεν ληφθούν τα μέσα αυτά, τότε ειςνε πιθανόν και φυσικόν, ο έρεθισμός της μύτης να μετα- δοθί εις τον θλαενόγονον του λάρυγγος και των άναπνευσ- τικών όργάνων εν γένει. Τότε εις το συναιχί, εις το σπέρ- νωμα και εις το νερό που τρέχει από τη μύτη προστίθεται ο άδικος. Και ο άδικος άποτελεί έκδηλωση έμμενης πύξιν, τα θάβματα, δηλαδή οι άδενες δεν ζωντανά μικρόβια και τα νερά μικρόβια με τα λευκά αιμοσφαίρια, που μεταβλή- θησαν εις πυόν κατά την μάχην. Ο έρεθισμός κατατά σι- νεκούς έδαφος και, όλίγον κατ' όλίγον, καταλαμβάνει τους όρόγκους. Το

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΤΕ ΛΕΓΟΝΤΑΙ:

ΚΑΠΕΛΛΑ...

Κάποιος Γάλλος φεμινίστης, ο Λουί Γκαμερβ λέγει πως μια γυναίκα χωρίς καπέλλο, μοιάζει με βασίλισσα χωρίς στέμμα.

Κι' ίσως να μην έχει και τόσο άδικο. Η κομψότερη γοδιότα που είναι φανερή από το ακριβότερο δερμάτινο καπέλλο, είναι η μετριοφάνης, η μετριοφάνης, η μετριοφάνης... Πότε το γέρνει λαζα, γιά να δώση πιά πολλή... μαγκιά στην έκφραση της, πότε το ρίχνει πίσω αφήνοντας ελεύθερο το λευκό μέτωπο, που κανείς παρατηρώντας το δεν μπορεί να μαντέψει από ποιές... πονηρές σκέψεις είναι γεμάτο... Άλλοτε πάλι θέλει το καπέλλο της μ' ένα πελώριο μπόρ για να ρίξει στο πρόσωπό της την σκιά κάποιου οκτανδράριου μυτηριού. Κι' ας είναι, πάντα μ' οποιαδήποτε αλλαγή, με κάθε καινούργιο ή νέο εινε χαριτωμένη και έκταστική.

Κάθε τι που αφορά την εμφάνιση της γυναίκας, όπως έλαυσε κι' όλα τα πράγματα, έχει και την ιστορία του. Το γοδιό της, ή φούστα της, ο μπουστύ της, το καπέλλο της, έχουν κι' εκείνα μαζί μ' αυτήν την εξέλιξη τους. 'Επι των εποχών των Λουδοβίκων 'Ισού και 'Ισού οι γυναίκες εινε αλμύρα πως δεν είχαν καθόλου σε περιηγή το καπέλλο, και το άγνοούσαν έντελως. Είς αντικατάστασι του όμως φουρούσαν τις πελώριες εκείνες περούκες, που έμοιαζαν με τους πύργους.

Κυττάζτε τις παρατιθέμενες εικόνες. 'Ανάμεσα σ' αυτές, θ' αναγνωρίσετε ασφαλώς μερικές γνωστές σας διενεργίες προσωπικότητες. ...Εινε χαριτωμένες, κομψές, έλκυτικές... 'Εάν ούτε μίαν απ' αυτές σε άλλη φωτογραφία εινε πολύ πιθανόν να μη την αναγνωρίσετε. Γιατί ; Γιατί άπολυτοστα θα φορή άλλο καπέλλο. Και πρέπει να ξέρετε — και δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε γιά να το διαπιστώσετε — πως απ' το καπέλλο εξαρτάται η προσωπικότης της γυναίκας. 'Η γυναίκα η προσωπικότης αλλάζει άμέσως μόλις γίνει αλλαγή καπέλλου. Κι' αλλάζεται τόσο συχνά... τόσο συχνά... Τό όφος, οι κινήσεις, το βλέμμα, το χαμόγελο αποκτούν κάποιον ιδιαίτερο τόνο βελγύτρου, σύμφωνα με τον τύπο του καπέλλου που φορεί ή κυρία. Κι' ίσως αυτό ν' αποτελεί μίαν άπην άποδείξει της περιπτώσεως απ'ν έτεροφωτισμού !

Οι φωτογραφίες που πλαισιώνουν το κείμενο, παρουσιάζουν διαφόρους φάσεις της μόδας των καπέλων προηγουμένων ετών, και διαφόρων έπισης φάσεις της γυναικείας ιδιοπροσίας. 'Αλλά — άς το πούμε κι' αυτό — πως μπορεί να νοσή γυναίκα χωρίς καπέλλο και ιδιοπροσία ; Εινε ώριμης εινε υπόληθάνον γυναίκα, ήν, χωρίς ζω, πρότυπα, χωρίς 'έξοψη, χωρίς την χαριτωμένη θελκτικότητά, που έκδηλώνει μ' ένα παράξενο καπριτίο της, και που την κάνει τόσο γοητευτική... μα και τόσο άσπαστη στις

ΚΑΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟ

Τό παγωμένο κρασί σερβίρεται μετά το γεύμα χειμώνα καλοκαίρι, στις συναντοφρές, κατά το χορό ή το μπριζ ή και άρρεσει πολύ. 'Ισού ή συνταγή του !

Μέσα σε μία κρουσάλλην σαλατιέρα αδειάζετε μία μπουτίλια λευκό κρασί, μία μπουτίλια ούλες ή νερό με σόδα, ένα λεμόνι κομμένο σε φέτες μαζί με τη φλούδα, τέσσαρα ροδάκινα ώριμα κομμένα, έπισης σε φέτες. 'Αφήνετε να παγωσουν και σερβίρετε σε ποτήρια. Να ειθε δέξομαι, ότι θα σας ζητήσουν και δεύτερο.

προτιμήσεις της. Κι' απ' τον κανόνα αυτόν δεν μπορούσε φυσικά, ν' άποταλ' η εξαίρεσι το κάλλυμμα της κεφαλής της... Πότε το θέλει πανύψηλο σαν τραχημένο θάλαγε κανείς απ' τον τεπέ, πότε κομψό πλάκε σαν κουτί κοσμημάτων που θέλει να κλείει μέσα σ' αυτό τα διαμάντια των ματιών της... πότε το γέρνει λαζα, γιά να δώση πιά πολλή... μαγκιά στην έκφραση της, πότε το ρίχνει πίσω αφήνοντας ελεύθερο το λευκό μέτωπο, που κανείς παρατηρώντας το δεν μπορεί να μαντέψει από ποιές... πονηρές σκέψεις είναι γεμάτο... Άλλοτε πάλι θέλει το καπέλλο της μ' ένα πελώριο μπόρ για να ρίξει στο πρόσωπό της την σκιά κάποιου οκτανδράριου μυτηριού. Κι' ας είναι, πάντα μ' οποιαδήποτε αλλαγή, με κάθε καινούργιο ή νέο εινε χαριτωμένη και έκταστική.

Κάθε τι που αφορά την εμφάνιση της γυναίκας, όπως έλαυσε κι' όλα τα πράγματα, έχει και την ιστορία του. Το γοδιό της, ή φούστα της, ο μπουστύ της, το καπέλλο της, έχουν κι' εκείνα μαζί μ' αυτήν την εξέλιξη τους. 'Επι των εποχών των Λουδοβίκων 'Ισού και 'Ισού οι γυναίκες εινε αλμύρα πως δεν είχαν καθόλου σε περιηγή το καπέλλο, και το άγνοούσαν έντελως. Είς αντικατάστασι του όμως φουρούσαν τις πελώριες εκείνες περούκες, που έμοιαζαν με τους πύργους.

Προχέες Πέμπτην, εις το ξενοδοχείον της «Μ. Βρετανίας» έγινε το ή επίδειξις των θραβευθέντων συνόλων της 'Ελληνικής Μόδας εις τον διαγωνισμόν του υπουργείου Τύπου και Τουρισμού, που διεξήχθη την προπερασάσαν εβδομάδα. Πολλές δεσποινίδες και κυρίες εκ του άραιοκόσμου μας, προσήλθον, διά να ίδουν «έν τοις πράγμασι» τα θραβευθέντα μοντέλλα της 'Ελληνικής Μόδας, τα όποια προέβλεπον ένθλησιν. 'Εσαν πράγματα ώριμότητος και δίδων έλκετικόν χάριν, ότις κυρίες που τά φορούν. 'Ανυτέρω, ένα καπέλλακι τόν με φούτα του οίκου της κ. 'Ελενας Αεκάνα, που έπηρεε μεταξυ άλλων το πρώτον θραβεύον, κατά τον διαγωνισμόν του 'Υπουργείου.

γους μέσα στους όποιους κατοικούσαν.

Και μάλιστα δεν τις χρησιμοποιούσαν σκέτες. Φρόντιζαν συνήθως να τις γαρνίρουν με κάθε είδους έξωφρενικό τρόπον. Γιά να καταλάβετε άρκει να σας αναφέρω ότι πολλές κυρίες της αώλης τοποθετούσαν στριγμένα καλά έπάνω στην περούκα τους, μικροσκοπικά—ψεύτικα, φυσικά— δενδράκια εις τρόπον ώστε ν' άποτελούν ένα μικρό... δάσος !

Γιά χωρίστρες δέ, σκημάτιζαν με άσημνιες κλωστές... ποταμάκια που ποτίζαν δέναν το δάσος... Τώρα τι χάρη έδωκαν σ' αυτού του είδους τα κατασκευάσματα ό θεός κι' ή ψυχή τους...

Όσοσο μετέπειτα και κυρίως την εποχή της Γαλλικής 'Επαναστάσεως ή γυναίκα ήξερε ν' στολίζει το κεφάλι μ' ένα πραγματικά χαριτωμένο καπέλλο που έμεινε κλασικό και διατηρήθηκε μέχρι των τελευταίων χρόνων από ρωμαντισμού. 'Ηταν ή περίφημη «Σαρλότ» με το άνασφωμένο έμπρός μπόρ και τον μεγάλο φιάγκο που έδενε κάτω από το πηγούνι.

Με την φόρμα αυτή το γυναικείο Πρόσωπο αποκτούσε μία άληθνη θελκτική όψη.

Όνειρώδης εποχή της γυναικείας χάριτος. 'Η όμορφη Κορολίνα θα γινόταν ώριμης πιά γοητευτική μ' αυτό το καπέλλο κι' ο αίσθηματικός Βερθερσος θα το έβλεπε σαν φωτοστέφανο γύρω απ' την μορφή του άγγελου του... Μα εινε τόσο μακρινή εκείνη ή εποχή, κι' έχουν υποστή όλα τόση μεταβολή.

Τι χάλι' εινε αυτά Κλαίρη ; ... Άν δεν πετάχης αυτή τη... γλάστρα που έχεις στο κεφάλι σου θα... φωτίσω βασιλικό !...

Μα καθήμεν Πετρούκη, όλα τα μοντέρνα, δεν σ' άρέσουν. Τό ένα εινε πηνήγνι, τό άλλο... πετεινός, τό άλλο γλάστρα... Μα τι θέλεις να κάμω επί τέλους ;

Και ό κ. Πέτρος νυσταλεί.

Άχ ! ώρα πιά παλιά εποχή !... Ουάμμαι τότε, όταν άρραβωνιστή κομψή, Τι ώρα πιά που σου με κείνην την άσπρη ψάδα με την πέννα... —Μα τότε θυμάσαι που μου έλεγες πως έμοιαζα με τόν... Άρταριάν ; ...

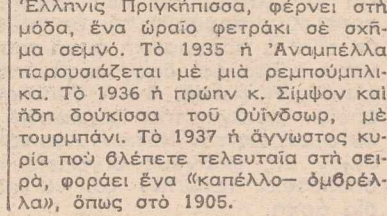
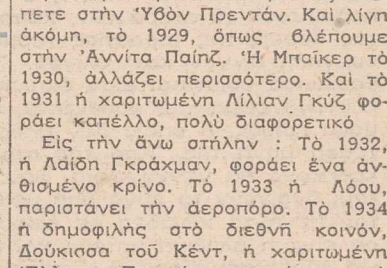
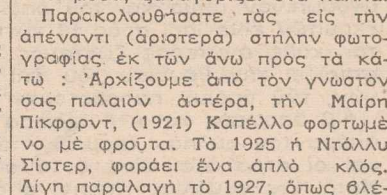
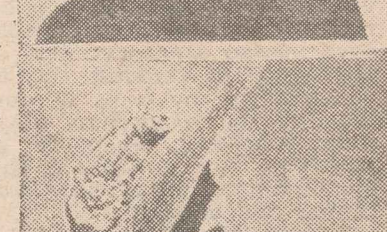
Μα έτσι εινε ! Κάθε τι παλιό μας συγκινεί... Με άρεσει γι' αυτό που έχουμε πιά, τό νυσταγμένο γι' αυτό τό έγκαταλείψαμε... έναν έρωτα... ένα φορέμα... ένα καπέλλο. 'Ετσι εινε οι κοριές, ή ζω, οι καρποί... ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τά έπιπλα πρέπει να εινε από εύλα άνοικτόχρωμα: λεμονιάς, φαιώδη ή τ' άσφου με ριπολίνη, όχι άσπρα θέματα, γιά να μη μοιάζουν σάν έπιπλα νύου, κομψοί, αλλά κρεμ, γκρι-πέρλ και ρόζ ή θαλασσιά γιά τις κρεβατοκάμαρες των παιδιών.

Τις ταπεταρίες και τις κουρτίνες τις κάνουμε από υφάσματα καλής ποιότητος, αλλά σε χρώμα άνοικτό, κρεμ, μπέζ, κοραλί ή και έμπρο με άνοιχτό φόντο.

Σε πολλά όπια δεν δάζουν κουρτίνες, αλλά μόνον διπλά στόρ σταυρωτά.

Νέος Χειμώνας... Νέα ζωή αρχίζει. Φροντίστε να τον χαρίστε όσο μπορείτε καλύτερα. Το νήμα της ζωής δεν ξαίρουμε ποτέ θα κοπή, αγαπητοί μου φίλοι...

Τό ύπαιθρον μάς έδωξε. 'Η θάλασσα έκδηλώνει θυμούς, λες και στρέφεται εναντίον μας. 'Ο ούρανός μας θέλει με συνωφρεμένο πρόσωπο. Τά δάσος, δερ νόμον από τους πρώτους χειμερινούς άνεμους, θαρρείς και κινείται, σαν άλλο δάσος θορύβους εναντίον μας.

Τώρα λοιπόν που μάς έδωξε ή έξοχή, τό σπίτι μας στην πόλη, μάς άνοίγει την άγκαλιά του.

Τό σπίτι μου με περιμένει. 'Η πόρτα του άνοίγει με χαρά να με δεχθή. Τά παράθυρα άνοίγουν τά βλέφαρα των παρθενοφύλλων των, να με ίδούν, να με καλωσρίουν. Τό τζάκι σβούσι με μολατατά μου στέλνει την ύπνομνη της θαλπωρής του.

Τό καλό μου τό σπιτάκι ! Μου εινε ένας μεγάλος προστάτης, φίλος, παρηγορητής. Γιά ιδέομαι ! Έχει κόμει την χειμερινή του τουαλέτα. Τά ριντά εινε φρέσκα. Τά έπιπλα έκπέμπουν μία άλμυρή χαρά. Εινε που με νοιώθουν μαζί των ; 'Ετσι πιστεύω.

Σεσκεπάζω τό μεγάλο φωτείγ. Τά τόσον γνώριμα κάδρα με κυττάζουν με ένα πολύ φιλικό ύφος. Τό παρκέ θαρρείς και αίσθάνεται και τό ίδιο την ευφρόσυνη μουροδιά της παρκετινής.

Έχω φέρι από την έξοχή ένα σάκκο κουκουναρία. 'Όταν τά έμάζω ειναν γκριζά. Σε λίγο θα γίνουν κόκκινα, όταν τά δάλουμε στή φωτιά και βρεθούν εις δύο μας δίπλα στο άναμμένο τζάκι.

Οι δύο μας, άναμμενί ! Όλο τό έσωτερικό του σπιτιού άναδίνει τό αίσθημα της λατρείας της προσωνής σου. Όλα σε περιμένουν έδώ μέσα ! Τό καθισμά όπου θα καθήσας, ό καθέστρας, όπου θα διπλοιάσας την ύμωριά σου.

Έχω ράβει μία ρόμπ ντε σάμπα από δελουδό. Γιατί και εγώ σε περιμένω. 'Η καρδιά μου φουσκώνει από την άνάμνησιν σου. Τό ώρολόγι του τοίκου ρυθμίζει τό «ήμμα σημειωτόν» των έλπίδων μου.

Αυτή ή νυσταγία άναμμενών προσώπων έκκολάπεται μέσα στην θαλπερή άτμόσφαιρα του σπιτιού μονάχα. Και ποτέ στο ύπαιθρο. Στην καλοκαιρινή έξοχή οι άναμνίσεις εξατμίζονται. Τίποτε δεν νυσταγούμε έκει.

Τώρα όμως, που άφησα την άμεριμνία στο ύπαιθρον και συμμαζεύτηκε στο μικρό έμβασθόν του σπιτιού, οι άναμνίσεις...

Και τον πρωτόν της αγάπης τό φίλι χέρια και πόδια των πγαίνων τρεις (νομάται μ' ένα σμύδι στην καρδιά τριανταφυλλιά γιά την αγάπη της Ρηνιώς και τό γινάτι.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

Η δημοφιλής δεντέτα Νόρμα Σπρερ, είναι μία από τις καλύτερες νοικοκυράδες του Χόλλυγουντ. Τό σπίτι της είναι ή εύτυχία της. Άγαπά ακόμη τά οικιακά ζώα, όπως φαίνεται εις την παραπάνω εικόνα, όπου έχει άγκαλιά τον άγαπημένο γάτο της.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ
Υπό Πηλ Μοράν

Τό ύπαιθρον μάς έδωξε. 'Η θάλασσα έκδηλώνει θυμούς, λες και στρέφεται εναντίον μας. 'Ο ούρανός μας θέλει με συνωφρεμένο πρόσωπο. Τά δάσος, δερ νόμον από τους πρώτους χειμερινούς άνεμους, θαρρείς και κινείται, σαν άλλο δάσος θορύβους εναντίον μας.

Τώρα λοιπόν που μάς έδωξε ή έξοχή, τό σπίτι μας στην πόλη, μάς άνοίγει την άγκαλιά του.

Τό σπίτι μου με περιμένει. 'Η πόρτα του άνοίγει με χαρά να με δεχθή. Τά παράθυρα άνοίγουν τά βλέφαρα των παρθενοφύλλων των, να με ίδούν, να με καλωσρίουν. Τό τζάκι σβούσι με μολατατά μου στέλνει την ύπνομνη της θαλπωρής του.

Τό καλό μου τό σπιτάκι ! Μου εινε ένας μεγάλος προστάτης, φίλος, παρηγορητής. Γιά ιδέομαι ! Έχει κόμει την χειμερινή του τουαλέτα. Τά ριντά εινε φρέσκα. Τά έπιπλα έκπέμπουν μία άλμυρή χαρά. Εινε που με νοιώθουν μαζί των ; 'Ετσι πιστεύω.

Σεσκεπάζω τό μεγάλο φωτείγ. Τά τόσον γνώριμα κάδρα με κυττάζουν με ένα πολύ φιλικό ύφος. Τό παρκέ θαρρείς και αίσθάνεται και τό ίδιο την ευφρόσυνη μουροδιά της παρκετινής.

Έχω φέρι από την έξοχή ένα σάκκο κουκουναρία. 'Όταν τά έμάζω ειναν γκριζά. Σε λίγο θα γίνουν κόκκινα, όταν τά δάλουμε στή φωτιά και βρεθούν εις δύο μας δίπλα στο άναμμένο τζάκι.

Οι δύο μας, άναμμενί ! Όλο τό έσωτερικό του σπιτιού άναδίνει τό αίσθημα της λατρείας της προσωνής σου. Όλα σε περιμένουν έδώ μέσα ! Τό καθισμά όπου θα καθήσας, ό καθέστρας, όπου θα διπλοιάσας την ύμωριά σου.

Έχω ράβει μία ρόμπ ντε σάμπα από δελουδό. Γιατί και εγώ σε περιμένω. 'Η καρδιά μου φουσκώνει από την άνάμνησιν σου. Τό ώρολόγι του τοίκου ρυθμίζει τό «ήμμα σημειωτόν» των έλπίδων μου.

Αυτή ή νυσταγία άναμμενών προσώπων έκκολάπεται μέσα στην θαλπερή άτμόσφαιρα του σπιτιού μονάχα. Και ποτέ στο ύπαιθρο. Στην καλοκαιρινή έξοχή οι άναμνίσεις εξατμίζονται. Τίποτε δεν νυσταγούμε έκει.

Τώρα όμως, που άφησα την άμεριμνία στο ύπαιθρον και συμμαζεύτηκε στο μικρό έμβασθόν του σπιτιού, οι άναμνίσεις...

Και τον πρωτόν της αγάπης τό φίλι χέρια και πόδια των πγαίνων τρεις (νομάται μ' ένα σμύδι στην καρδιά τριανταφυλλιά γιά την αγάπη της Ρηνιώς και τό γινάτι.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

Η δημοφιλής δεντέτα Νόρμα Σπρερ, είναι μία από τις καλύτερες νοικοκυράδες του Χόλλυγουντ. Τό σπίτι της είναι ή εύτυχία της. Άγαπά ακόμη τά οικιακά ζώα, όπως φαίνεται εις την παραπάνω εικόνα, όπου έχει άγκαλιά τον άγαπημένο γάτο της.

Τό ύπαιθρον μάς έδωξε. 'Η θάλασσα έκδηλώνει θυμούς, λες και στρέφεται εναντίον μας. 'Ο ούρανός μας θέλει με συνωφρεμένο πρόσωπο. Τά δάσος, δερ νόμον από τους πρώτους χειμερινούς άνεμους, θαρρείς και κινείται, σαν άλλο δάσος θορύβους εναντίον μας.

Τώρα λοιπόν που μάς έδωξε ή έξοχή, τό σπίτι μας στην πόλη, μάς άνοίγει την άγκαλιά του.

Τό σπίτι μου με περιμένει. 'Η πόρτα του άνοίγει με χαρά να με δεχθή. Τά παράθυρα άνοίγουν τά βλέφαρα των παρθενοφύλλων των, να με ίδούν, να με καλωσρίουν. Τό τζάκι σβούσι με μολατατά μου στέλνει την ύπνομνη της θαλπωρής του.

Τό καλό μου τό σπιτάκι ! Μου εινε ένας μεγάλος προστάτης, φίλος, παρηγορητής. Γιά ιδέομαι ! Έχει κόμει την χειμερινή του τουαλέτα. Τά ριντά εινε φρέσκα. Τά έπιπλα έκπέμπουν μία άλμυρή χαρά. Εινε που με νοιώθουν μαζί των ; 'Ετσι πιστεύω.

Σεσκεπάζω τό μεγάλο φωτείγ. Τά τόσον γνώριμα κάδρα με κυττάζουν με ένα πολύ φιλικό ύφος. Τό παρκέ θαρρείς και αίσθάνεται και τό ίδιο την ευφρόσυνη μουροδιά της παρκετινής.

Έχω φέρι από την έξοχή ένα σάκκο κουκουναρία. 'Όταν τά έμάζω ειναν γκριζά. Σε λίγο θα γίνουν κόκκινα, όταν τά δάλουμε στή φωτιά και βρεθούν εις δύο μας δίπλα στο άναμμένο τζάκι.

Οι δύο μας, άναμμενί ! Όλο τό έσωτερικό του σπιτιού άναδίνει τό αίσθημα της λατρείας της προσωνής σου. Όλα σε περιμένουν έδώ μέσα ! Τό καθισμά όπου θα καθήσας, ό καθέστρας, όπου θα διπλοιάσας την ύμωριά σου.

Έχω ράβει μία ρόμπ ντε σάμπα από δελουδό. Γιατί και εγώ σε περιμένω. 'Η καρδιά μου φουσκώνει από την άνάμνησιν σου. Τό ώρολόγι του τοίκου ρυθμίζει τό «ήμμα σημειωτόν» των έλπίδων μου.

Αυτή ή νυσταγία άναμμενών προσώπων έκκολάπεται μέσα στην θαλπερή άτμόσφαιρα του σπιτιού μονάχα. Και ποτέ στο ύπαιθρο. Στην καλοκαιρινή έξοχή οι άναμνίσεις εξατμίζονται. Τίποτε δεν νυσταγούμε έκει.

Τώρα όμως, που άφησα την άμεριμνία στο ύπαιθρον και συμμαζεύτηκε στο μικρό έμβασθόν του σπιτιού, οι άναμνίσεις...

Και τον πρωτόν της αγάπης τό φίλι χέρια και πόδια των πγαίνων τρεις (νομάται μ' ένα σμύδι στην καρδιά τριανταφυλλιά γιά την αγάπη της Ρηνιώς και τό γινάτι.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

Η δημοφιλής δεντέτα Νόρμα Σπρερ, είναι μία από τις καλύτερες νοικοκυράδες του Χόλλυγουντ. Τό σπίτι της είναι ή εύτυχία της. Άγαπά ακόμη τά οικιακά ζώα, όπως φαίνεται εις την παραπάνω εικόνα, όπου έχει άγκαλιά τον άγαπημένο γάτο της.

Τό ύπαιθρον μάς έδωξε. 'Η θάλασσα έκδηλώνει θυμούς, λες και στρέφεται εναντίον μας. 'Ο ούρανός μας θέλει με συνωφρεμένο πρόσωπο. Τά δάσος, δερ νόμον από τους πρώτους χειμερινούς άνεμους, θαρρείς και κινείται, σαν άλλο δάσος θορύβους εναντίον μας.

Τώρα λοιπόν που μάς έδωξε ή έξοχή, τό σπίτι μας στην πόλη, μάς άνοίγει την άγκαλιά του.

Τό σπίτι μου με περιμένει. 'Η πόρτα του άνοίγει με χαρά να με δεχθή. Τά παράθυρα άνοίγουν τά βλέφαρα των παρθενοφύλλων των, να με ίδούν, να με καλωσρίουν. Τό τζάκι σβούσι με μολατατά μου στέλνει την ύπνομνη της θαλπωρής του.

Τό καλό μου τό σπιτάκι ! Μου εινε ένας μεγάλος προστάτης, φίλος, παρηγορητής. Γιά ιδέομαι ! Έχει κόμει την χειμερινή του τουαλέτα. Τά ριντά εινε φρέσκα. Τά έπιπλα έκπέμπουν μία άλμυρή χαρά. Εινε που με νοιώθουν μαζί των ; 'Ετσι πιστεύω.

Σεσκεπάζω τό μεγάλο φωτείγ. Τά τόσον γνώριμα κάδρα με κυττάζουν με ένα πολύ φιλικό ύφος. Τό παρκέ θαρρείς και αίσθάνεται και τό ίδιο την ευφρόσυνη μουροδιά της παρκετινής.

Έχω φέρι από την έξοχή ένα σάκκο κουκουναρία. 'Όταν τά έμάζω ειναν γκριζά. Σε λίγο θα γίνουν κόκκινα, όταν τά δάλουμε στή φωτιά και βρεθούν εις δύο μας δίπλα στο άναμμένο τζάκι.

Οι δύο μας, άναμμενί ! Όλο τό έσωτερικό του σπιτιού άναδίνει τό αίσθημα της λατρείας της προσωνής σου. Όλα σε περιμένουν έδώ μέσα ! Τό καθισμά όπου θα καθήσας, ό καθέστρας, όπου θα διπλοιάσας την ύμωριά σου.

Έχω ράβει μία ρόμπ ντε σάμπα από δελουδό. Γιατί και εγώ σε περιμένω. 'Η καρδιά μου φουσκώνει από την άνάμνησιν σου. Τό ώρολόγι του τοίκου ρυθμίζει τό «ήμμα σημειωτόν» των έλπίδων μου.

Αυτή ή νυσταγία άναμμενών προσώπων έκκολάπεται μέσα στην θαλπερή άτμόσφαιρα του σπιτιού μονάχα. Και ποτέ στο ύπαιθρο. Στην καλοκαιρινή έξοχή οι άναμνίσεις εξατμίζονται. Τίποτε δεν νυσταγούμε έκει.

Τώρα όμως, που άφησα την άμεριμνία στο ύπαιθρον και συμμαζεύτηκε στο μικρό έμβασθόν του σπιτιού, οι άναμνίσεις...

Και τον πρωτόν της αγάπης τό φίλι χέρια και πόδια των πγαίνων τρεις (νομάται μ' ένα σμύδι στην καρδιά τριανταφυλλιά γιά την αγάπη της Ρηνιώς και τό γινάτι.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

Η δημοφιλής δεντέτα Νόρμα Σπρερ, είναι μία από τις καλύτερες νοικοκυράδες του Χόλλυγουντ. Τό σπίτι της είναι ή εύτυχία της. Άγαπά ακόμη τά οικιακά ζώα, όπως φαίνεται εις την παραπάνω εικόνα, όπου έχει άγκαλιά τον άγαπημένο γάτο της.

Μιά από τις καλύτερες απόλαύσεις, είναι τό σπιτί. Κοντά στο τζάκι, μέσα στο τόσο γνώριμο περιβάλλον, ζυπνούν τα χειμωνιάτικα θράδια, οι παλιές γλυκειές άναμνίσεις.

για, την έκρυβες κάτω από φλογερά λόγια αγάπης. Άλλοίμονο ! Κάτω από τό πιο άναμμένο καρδούνα άρκίζει και σκηματίζεται και άπλώνει ή στάχτη της άδιαφορίας.

Μου χάρισε γιά συνοδό στο δρόμο του άποχωρισμού μας τό πιο γλυκό σου χαμόγελο. Χαμογέλασες και με κυττάζες που άπομακρύνουμαι και χανόμενος μέσα στην όμίχλη. Τό χαμόγελό σου μία μένα έδωσε. Και έμεινα χωρίς καμιά λάμψη χαράς στην άμικλή των πικρών άναμνήσεων...

...Τά ήμερολόγια γλύστρησαν από τά χέρια μου. Τά φύλλα των έσκαρπώθηκαν στο πάτωμα. Έξω ένας δυνατός άνεμος ρίχνει τά τελευταία φύλλα των δέντρων. Και ένώ κρύωνει, εινε όμως άραγε από τό κρύο !

Οι καλοκαιρινοί έρωτες εινε τόσο χαροίμενοι. Τόσο άμέριμνοι. Τόσο ζωηροί και τρελλοί ! Ένώ οι έρωτες του φθινοπώρου !...

Όταν δεν εινε πιά κανείς τόσο νέος. Όταν καταλαβαίνει ότι ή ζωή δεν του προσκομίζει πιά έρωτικές συγκινήσεις. Δεν του μένει άλλο παρά να συναντήσει το φθινόπωρο της ψυχής του με την θλίψη μιας βραδυάς, μέσα στο σπιτί.

Τά ριντά κλείνουν τον έξωτερικό κόσμο. Τό πλέγω το θαρύνει ή σιωπή. Ένα δωμάτιο θλιβερός ήρεμίας. Και εινε άναμνησιν μόνος...

Και ο νους μου μ' έγκαταλείπει και κείνος. Και τρέχει στο παρελθόν. Πάει να βρή έόένα, έόένα, άναμνησιν σε κάποια παλιά, εύτυχισμένη ώρα !

Συνήν ή ήχώ της φωνής σου. Και την άκούω να λέγει :
—'Απόψε δεν συμφωνείς, να μη γδυόμει !

Κάθ' έβδομάδα έφυλάναμε δυο-τρία θράδια, άποκλειστικά γιά μένα. Έδειχνούσαμε μπροστά στο τζάκι, πού τό άναπαύσε τόσο. Και μιλούσαμε. Και λέγαμε τόσα πράγματα.

Κρατούς ακόμη οι τοίχοι τον αντίλαλο της φωνής.
Σού ήταν πολύ εύχάριστο να μιλούμε. Άν ήξερες ! Έχω ακόμη πολλά πράγματα να σου πώ. Και έχω ακόμη πολλά πράγματα να μάθω από σενα...

Κάθ' έβδομάδα έφυλάναμε δυο-τρία θράδια, άποκλειστικά γιά μένα. Έδειχνούσαμε μπροστά στο τζάκι, πού τό άναπαύσε τόσο. Και μιλούσαμε. Και λέγαμε τόσα πράγματα.

Κρατούς ακόμη οι τοίχοι τον αντίλαλο της φωνής.
Σού ήταν πολύ εύχάριστο να μιλούμε. Άν ήξερες ! Έχω ακόμη πολλά πράγματα να σου πώ. Και έχω ακόμη πολλά πράγματα να μάθω από σενα...

Κάθ' έβδομάδα έφυλάναμε δυο-τρία θράδια, άποκλειστικά γιά μένα. Έδειχνούσαμε μπροστά στο τζάκι, πού τό άναπαύσε τόσο. Και μιλούσαμε. Και λέγαμε τόσα πράγματα.

Κρατούς ακόμη οι τοίχοι τον αντίλαλο της φωνής.
Σού ήταν πολύ εύχάριστο να μιλούμε. Άν ήξερες ! Έχω ακόμη πολλά πράγματα να σου πώ. Και έχω ακόμη πολλά πράγματα να μάθω από σενα...

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΙΑΜ

ΠΩΣ ΕΞΕΥΜΕΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΘΕΟΙ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

“Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσινό άνάνυσμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ”

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Κουράρα Δεσποίνα για να εκδικηθεί τον πατέρα της τον καπετάν Μάρκο που τον σκότωσαν με μπαμπούρα οι Βενετσιάνοι γίνεται Κουράρα και παντρεύεται τον καπετάν Μανέττα. Συμμοχών κατόπιν με τον Τούρκο ναυαρχό Μπαρμπάρουσα και καταστρέφουν τον Βενετσιάνικο στόλο στο Αιγαίο, τὸ δε Μπαρμπάρουσα τους δίνει για νύμφη τους την “Ανθή”. Ο Βενετσιάνικος στόλος όμως επανέρχεται με το σκοπό να αποπληνί την Άννα του και φθάνει στην Κρήτη. Έκει πληροφορείται ότι τέσσερα χριστιανικά καράδια έφθαιναν στ’ ανοίκια έρχομένα έναντιον του. Είνε τα καράδια της Κουράρας με το χρυσό μαλλιά.

23ον

Είπαμε πως ο καπετάν Μανέττας, σαν είδε πως τα καράδια του Δαπόντε ήταν πού γρήγορα από τα δικά του, άποφάσισε να σταθί και να δώρη μάχη. Τάβλεπε πως μπλέχτηκε χωρίς το δὸ θέλη. Τα καράδια του ήταν τέσσερα μικρά με εικοσιπέντε κανόνια το καθέ-νός. Τα καράδια του Δαπόντε ήταν έξι το κανόνια το καθένα και ήταν έκα το άρβυλό. Τι να κάνουν τα όδόντο κανόνια του Μανέττα κοντά στα 600 και πάνω του Δαπόντε; Σ’ ένα πράγμα μόνο στήριζε τις ελπίδες του ο “Έλληνας κουρσάρος: στη δεξιόσυνή τη δική του και των καπετανιών του, και στην πολ-λολοιπία των κουρσάρων του. “Έδωσε λοιπόν διαταγές στους καπετανίους του να κινήσουν πληρώματα έναντιον του έκ-θρου. Αυτό ήταν ένα πλεονέκτη ούστη-μα που τὸ δὸδάθηκε από τον μεγάλο άρχικουρσάρο, τὸ μακαρίτη πεθερό του καπετάν Μάρκο. Μονομαχίες πάνω σ’ ένα μόνο έκθρικό καράδι. Τὸ βούλια-γμα ενός κερσιού τρομοκρατεί τον έκ-θρο και τον συγχέει.

“Ετσι άρχισε η φοβερή ναυμαχία. “Έλληνες και Βενετσιάνοι πολέμουσαν με λύσσα. Από τὸ πολύ τὸ κανονικό τρέ-μανε πέλαντο και θάλασσες και τόσος ήταν ο καπνός, πού λέει και κατέβηκε από τον ούσανό μια πυκνή καταχνιά και σκόπεσε τα καράδια πού πολέμουσαν.

Ο Δαπόντες ήτανε και ναυαρχος κα-λός αλλά και παλληκάρι. Είχε, θέλε-τε, κι’ αυτός ωμότητα φλέβα μέσα του. Ο καπετάν Μανέττας, χωρίς να δει-λιάρη καθόλου, έδινε διαταγές. Οι μύ-λες των έκθρικων κανονιών κατακουρέ-λίσσαν τὰ πονία των καραβιών του και τὸ πρυμνίο κατάρτι του “Ατρώμπτου” έ-σπασε. Τὸ αίμα των ανθρώπων πού θέ-ριζαν οι μύλες κατακόκκινος την κου-βέρτα του “Ατρώμπτου”.

Ξάννου άκούεται από τη θάρδια η ψι-νι:

— Άσπρες σημαίες ύψώθηκαν στὰ Βε-νετσιάνικα καράδια.

— Μπα! Τι να βένε; Γιατί βέβαια δὸν νικηθήκανε άκόμη για να θελήσουν να παραδοθούν, κάνε με ά-ορία ο καπετάν Μανέττας και έδωσε διαταγή να ιοάρουν και τα καράδια του άσπρες σημαίες. “Α-μέσως άώσαν οι κανονίες και τὰ κα-ράδια όρτοαίροντας καταπάνω στον καιρό σταμάτησαν σαν να φουν-τάριαν άνάμεσα πέλανους.

“Από τὸ καράδι τὸ ναυάρχου Δαπόντε έπιασε τότε στη θάλασσα μια μεγάλη πά-σα με 12 κουπιά που τράβηξε για τον “Ατρώμπτο” έχοντας στην πρύμη της μια άορη σημαία. Σε λίγα λεπτά η πά-σαρα αυτή διηλάρωσε στη κουπαστή του “Ατρώμπτου”. “Ενας άξωματικός πού ή-ταν επί κεφαλής σηκώθηκε όρθιος και ρωτά άν μπορεί να ανέδη στο καράδι να μιλήσει στον καπετάν Μανέττα έκ μερους τὸ ναυάρχου Δαπόντε.

— “Ο, τι έχει να μού ειπεί, άς μού τὸ πῇ από μέσα από τη θάρκα του, κάνε από-τομα ο καπετάν Μανέττας πού δὸν ήθε-λε να ιοή ο Βενετσιάνος άξωματικός τις ζημιές τὸ καραβιού του και πήγε κοντά στη σκάλα τὸ “Ατρώμπτο” για να ά-κού-ρη τι δὸ το ειπεί ο Βενετσιάνος.

— Καπετάνιο — τὸό λέγει τότε έκείνος

ἀπό μέσα από τη θάρκα — ο ναυάρχος Δαπόντες σὰς θαυμάζει για την παλλη-καριά σας και δὸν θέλει να καθίτε. Σὰς προσκαλεί να παραδοθίτε και σὰς ύπο-σχεται να μη πάθῃ τίποτε η ζωή σας ύ-τε τὰ καράδια σας θὰ μείντε μονάχα άραγμένοι στην Κάντια έως ότου συν-τρίψουμε τὸν έκθρό μας, τὸν Τούρκο. Σὰς δίνουμε προέσβια υιοφς ώρας. “Αν μέσα σ’ αυτή την προέσβια δὸν μάς κάμτετε ανιάλο πὸς παραδίνασε, ο ναύ-αρχος Δαπόντες με λύπη του θα σὰς βουλιάξῃ.

— Να πῆς στὸ ναυάρκό σου — άπάντῃ με θυμό ο καπετάν Μανέττας — πως οι “Ελ-λινες κουρσάροι πεθαίνουν μα δὸν πα-ραδοθόνται. Μη περιμένετε τη μισή ώρα γιατί εγὼ θὰ περιμένω να φθάσει στο καράδι σου και θὰ άρχισω άμέσως ψι-νιά.

Κάτι πήγε να ειπεί άκόμη ο Βενετι-άνος μα ο Μανέττας δὸν στάθηκε να ά-κούρη, τράβηξε για την πρύμη στο πόστο του και έδωσε διαταγή να κατεβάσουν τις άσπρες σημαίες από τὰ κατάρτια των καραβιών του.

“Ο ναυάρχος Δαπόντες άμα άκουσε την ύπερηφανή άπάντη του “Έλληνα κουρσάρου λύσσαξε από τὸ θυμό του. — Πέρ Μπάκο — φώναξε — αυτοί οι Γραι-κοί είνε τρελλοί. Θένε να ντυνέ-ουν σή-μερα τὸν πάτο τὸν Κρητικό πέλανους; “Ας τὸς γίνῃ το κατήρι. “Εγὼ δὸν φταίω σ’ αυτό.

Και έδωσε διαταγή να άρχορη και πάλι ο πόλεμος. Η φοβερή μοιχαλὶ τὸ κανο-νιού ξανάρχισε πάλι με περισσότερη λύσσα και με περισσότερη όρμη.

“Ο καπετάν Μανέττας έβλεπε πως τῶ-σας τὸν παιγνίδι του μα δὸν δειλίασε. Παιρνει την τρῶμα-μαρίνα στα χέρια του και διατάσει.

— “Οταν δὸ πὸς δὸν ύπάρχῃ έλπιδια να σωθούμε, θα δάλω φωτιά στη μηχανομα-χία μου να πεταχτὸ στον άέρα παρό να σκαλωθῶ. Ρωτίστε τὰ πληρώματα σας και άν θένε να κάμτε και σεις τὸ ίδιο.

“Ένα στιγμιότυπο από τους “Αθηναϊκούς όρμους.

“Η διαταγή αυτή τὸ άρχηγό κοινο-ποιήθηκε άμέσως από τὸς καπετανίους στα τσούρμα των έλληνικών κουρσάρων και άμέσως μιά φωνή δύναστη, παλληκα-ρίσια, γιατί έβγαινε από 500 άντρωιμέ-να στήθη άκού-θηκε.

— Καλύτερα ο θάνατος παρά η σκλα-βιά.

— Άκούσε ο καπετάν Μανέττας από κα-ρά και ύπερηφάνεια σαν άκουσε τη ψι-νι αυτή.

— Ναούρχε, ένα καράδι έρχεται όλοτα-χώς από τη διεύθυνι της Κάντιας, λέγει ο ύπασιπτής τὸ Δαπόντε τὸν ώρα που η ναυμαχία ήτο στο πιο κρίσιμό της ση-μείο.

“Ο Δαπόντες γύρισε και είδε τὸ κα-ράδι πού ήρκετο.

— Θάνα κανένα βοηθητικό τὸ στόλου μας και θὰ μάς φέρνῃ καμιά νέα δια-ταγή τὸ άρχικιοτρήγιο υτ’ “Αντριά, κά-νει ο Δαπόντες και έξασκολοῦθῃ τη δου-λειά του δίνοντας τις κατάλληλες διατα-γές, γιατί ήταν βέβαιος πως λγὸ ά-κόμη και τὰ έλληνικά κουρσάρια θὰ βουλιάζαν αυτάνδρα.

— Ναούρχε, σαν ύποπτο μού φαίνεται τὸ καράδι πού έρχεται από πίσω μας, ξαναλέει στὸν Δαπόντε ύστερα από λί-γα λεπτά ο ύπασιπτής του.

— Μά τι ύποπτο θές νάναί “Ατζούτανε; “Αν έρχοταν από την πλώρη μας, καλά, άφού όμως έρχεται από την Κάντια, θὰ ναι δικό μας. “Εχει σημαία; — Δὸν φαίνεται.

— Περιμένε να ιοῖς τη σημαία του και άπασέ με ποικω. Δὸν μπορεί ώρα να χά-νῃ την ώρα μου με τὰ ύποπτα σου καρά-δια. “Αν είνε έκθρικό τόσο τὸ καλύτερο θὰ βουλιάξουμε περι-ότερα καράδια, κανει ο Δαπόντες θυμωμένος.

“Ος τόσο τὸ άγνωστο καράδι έπλησία-ζε. Και σαν ήλθε κοντά οὐ άπόσται και νονιού ο ύπασιπτής τὸ ναυάρχου πού τὸ παρακολούθουσε με τὸ βλέμμα του θέλει να ιοάρεται στο πλωπό κατάρτι και άπορη μακροπύλ σημαία με γαλάνα γραμματα, πού έγραφε τη λέξι ΣΚΥΛΛΑ.

— Ναούρχε, είνε η “Σκύλα”, φώναζει ο Δαπόντες.

Οι καπετανίοι των άλλων Βενετσιάνι-κων καραβιών μόλις είδαν τὴ ναυαρχία των να πετιέται στον άέρα, τὰ χάσανε. Νομίσανε πως βγήκε στο πέλαγος ο στό-λος τὸν Μπαρμπάρουσα και κόπηκε τὸ αί-μα των από τὴν τρομπάρα. Δὸν ξέρανε τι κανάνε. Μά και οι “Έλληνες κουρσάροι δὸν ξέρανε τι να ποῖνε άμα είδαν την καταβύθιο της Βενετσιάνικης άρμάδας.

“Ηταν τόσο πυκνός ο καπνός από τις ά-μέτρητες κανονίες ώστε δὸν μπορούσαν να διακρίνουν τη “Σκύλα” και για μια στιγμή κι’ αυτοί ένομισαν πως ο Χαιρέδ διη βγήκε με την άρμάδα του. Φυκία πήσαν θάρρος έκεί πού ήταν άπλη-ομένοι και έτοιμαζόντουσαν να πετά-ζουν τὰ καράδια των στον άέρα, γιατί δὸν θέλανε να πιστοῦν αλχημίστοι.

Πήρναν τὸ λοιπόν θάρρος και άρχι-σαν κι’ αυτά δυνατὰ έπιθεῖ με τις λίγες σφαίρες πού τὸς έμειναν.

Μόνον ο καπετάν Μανέττας σαν να μισήθηκε πὸς έκείνος πού βουλιάξε τη Βενετσιάνικη ναυαρχία ήταν η “Σκύλα”. Και έμουρμούριζε.

— Λές νάκαμε την τρέλλα αυτή η Δέ-σποινα;

Και η ναυμαχία πήκε οὐ νέο σημείο. Τὴ φορά όμως αυτή τὸν λόγον τὸν είχαν οι “Έλληνες κουρσάροι και όχι οι Βενε-τσιάνοι.

“Η “Σκύλα” χτυπούσε άλύπητα. Βουλιά-ζε και τη φρεγάδα τη δεύτερη. Και κάθε τόσο ο ύωρητο άρχικουρσάρα κύταζε να διακρίνῃ άνάμεσα από τὸν καπνὸ τὸν “Ατρώμπτο”.

— Λές νάκαμε την τρέλλα αυτή η Δέ-σποινα;

Και η ναυμαχία πήκε οὐ νέο σημείο. Τὴ φορά όμως αυτή τὸν λόγον τὸν είχαν οι “Έλληνες κουρσάροι και όχι οι Βενε-τσιάνοι.

“Η “Σκύλα” χτυπούσε άλύπητα. Βουλιά-ζε και τη φρεγάδα τη δεύτερη. Και κάθε τόσο ο ύωρητο άρχικουρσάρα κύταζε να διακρίνῃ άνάμεσα από τὸν καπνὸ τὸν “Ατρώμπτο”.

ύπασιπτής με τρόπο. Μά πρίν προφθά-σῃ να άποσύρη τὰ λόγια του η Σκύλλα διηλάρωνε και τὰ 15 κανόνια της μιάς ηλθύρας της άδειάζουν όλα με ένα φο-βερό κρότο κατά της ναυαρχίδος τὸ Δαπόντε. Στη στιγμή γυρίζει την άλλη-τη πλευρά και άλλα 15 κανόνια στέλ-λουν τις φοβερές μπάλλες του στο κα-τάστρωμα της Βενετσιάνικης ναυαρχίδος. Θρίνος και κλαυθμός.

Με την πρώτη μπαταρία πού έφαγε τὸ καράδι τὸ Δαπόντε σπάρανε τὰ κατάρ-τια του και οι μισοι ναυαρχες τὸ κατάρτι-ματος σωριάσθηκαν νεκροί στη κουβέρ-τα. Με τη δεύτερη πήρε φωτιά η μηχανο-ταποθήκη. Μιά φλόγα τεράστια τότε ύψώ-θηκε και τὸ καράδι τὸ Δαπόντε πετά-χθηκε στον άέρα.

Μόλις προφθάσε να ριχτοῦνε στη θάλασσα καπετανίος και όσοι ήταν ζων-τανοι ναυτες και έξωματικοί.

“Η Κουράρα με τὰ χρυσά μαλλιά, όρ-θια δίπλα στο τιμονιέρη με μάτια που θάγαντε φλογές από τη διη της έκδι-κήσεως έβλεπε τὸ θριαμβό της. Και σαν είδε πως η Βενετσιάνικη ναυαρχία πε-τάχθηκε στον άέρα, φώναζε στὸ τσούρ-μα της.

— Μπαράδ σας παιδιά μου, μπράδ σας παλληκάριοι. Δὸν μπορεί τὴν τέ-κνη σας. Τώρα άς δοῦμε πιανού είνε η σειρά.

Καπετάν “Αντίνης, λέει στὸ λοστρόμ-ο της— δὸς τὸ γεμάτο να πέσουμε δίπλα οὐ κείνη τη φρεγάτα με τις διπλές μου-καρπότες. Κάθετα στο στομάχι των να-νὸν τὸ δάειμα και δὸν εύχρηστικό πολύ να η στείλω κι’ αυτή στον πάτο.

“Ο λοστρόμος έδωσε τὸ τιμόνι τὸν ά-βάνατο. Τὰ μισοματωμένα πονία τὸν καραβιού φουσκώσανε και η Σκύλλα πε-ρήφανη ώρησε σαν λιοντάρι κατά πάνω στη Βενετσιάνικα φρεγάδα πού έβλε-σε τὸ μάτι η άτρόμητη κουρσάρα.

Είς τὸ Βερολίνο άνοιξε τελευταίως μια ιδιαίτερη και πολύ ενδιαφέρουσα “Εκθεσις, ύπὸ τὸν τίτλον “Εκθέσις υιοείας και “Εκ-θέσεως δὸν περί δημοσίας έρευνῆς της ύ-γεινῆς καταστάσεως και της άντοχής έά-σπου οργανισμού.

Τὸ άρχαιον “Ελληνικὸν ρητόν “Γνώθι σ’ αυτόν” έκρησκει— και εδὼ ως θέσις της ορ-γανώσεως της “Εκθέσεως αυτής, με την δια-φορὰ, ότι δὸν έλαθεν ύπ’ όφιν μόνον μίαν φυσικὴν έρευναν τὸν έγὼ μάς, άλλ’ επεξέ-ταθη εἰς πᾶν, έτσι εσπουδαίσθη εἰς τὸν άνθρωπινόν έγὼ. Τούτο δὸ από πρακτικῆς απόψεως για να μπορεί να γνωρίζῃ ο κα-θε άνθρωπος μέχρι ποίου σημείου μπορεί να φθάσῃ η δράσις του και μέχρι ποίου σημείου μπορεί να κοιπῇ, τὸ δυνατό να άπαύσηται και να περιμένη από τὸν εαυτό του και πως μπορεί να βοήθησῃ τὸς άλλους.

Εἰς τὸν κάθε έπισκέπτην να γνωρίσῃ μέχρι ποίου σημείου τὸς δυναμεις του, τὴν άντοχή του, τὰ άποβέματα δυνάμεων εν περιπτώσει άνάγκης φυσιολογικῆς λειτουργίας και δράσεως και τὴν δυνατότητα περαιτέρω ανάπτυξεως των δυνάμεων του.

Πρὸς τὸν σκοπόν αυτόν, κάθε είσερχομέ-νος εἰς τὴν “Εκθεσιν, λαμβάνει ένα δελτίον τὸ όποιον συμπληροῦται εφ’ όσον ο έπισκέ-πτης περάσῃ από τὰ διάφορα τμήματα της έκθε-σῆς, ετέρωθεν της “Εκθε-σῆς, ο έπισκέπτης έχει στα χέρια του μίαν πλήρη και σαφή εικόνα της δυνάμεως και της πιθανῆς άντοχής τὸν οργανισμού του.

Τὰ δακτυλικά άποτυπώματα, ως γνωστόν, είνε τὸ μόνον πραγματικὸς άμετάβλητος χα-ρακτηριστικὸς εἰς τὸν άνθρωπον, τὸ φυσικὸν και ανεξίτηλον σημά της ταυτότητος του. Γι’ αυτό και άμέσως εἰς τὴν είσοδον τίθεται σ’ έναν ιδιαίτερον κῶρον τὸ δελτίον τὸ ά-ποτύπωμα τὸν αντίκρως. Κατόπιν γίνεται άκριβῆς ζύγισις τὸν έπισκέπτην.

“Γνωστὸν είνε πόσον τὸ βάρος κάθε άνθρῶ-που άκολουθεῖ την κατάστασι της υιοείας του και πόσον σπουδαίσιμα έχει πρὸς τὴν όλνν κατάστασιν τῶν όργανισμῶν τὸν. Γι’ αυτό και ά έπρεπε κάθε άνθρωπος να ζυγίζεται κατά κανονικά διαστήματα. Δὸν παραλείπεται θεσις έχει άκριβῶς ως σκοπόν να έπιτρέψῃ

Δὸν χρῆζει ιδιαίτερας εξήγησεως τὸ, δι-τι, εφ’ όσον καταπονεῖ και κουράζει κανεὶς τὸν εαυτό του, συχνά από άγνοια, θάλαπτε και τὸς άλλους, εἰνὸς όσον περισσότερον δια-τηρησῇ κανεὶς την υιοείαν του και τὰς δυ-νάμεις του άκριβῶς, τόσο περισσότερον κα-λίσταται πολυτίμος εἰς τὸς ανθρωπίνους σκο-ποὺς και μπορεί να τὸς εξυπηρετήσῃ. “Η “Εκ-κατά κανονικά διαστήματα δὸν παραλείπεται θεσις έχει άκριβῶς ως σκοπόν να έπιτρέψῃ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: “Η συνέχεια.

ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Ο “ΠΙΠΙΝΟΣ” ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ

“Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ, ο πατήρ των Μί-κυ Μάους, έσκέπτετο από τὸ 1933 να γυρίσῃ τὸν “Πιπινό”. “Ο Ντούγκλας Φαίρμπαγκς έπέμενε από ετών να δια-βάσῃ αυτό, τὸ περίφημον εἰς όλον τὸν κόσμον παιδικὸν εἶδλλον. Τὸ εἶχε τη κάποτε:— Θὰ ιοῖς. Εἶνε ένα σενάριο κινουμένων εἰκόνων πού σε περιμένει τώρα και πνήντα χρόνια.

“Οταν ο Γουόλτ Ντίσνεϋ εδίδασσε τὸ άγγλικὸ κείμενο τὸν “Πιπινό”—τὸν γνωστό εἰς τὰς άλλας γλώσσας ύπὸ τὸν ιταλικὸν τὸν τίτλον “Πινόκιο”, έ-μεινε τόσο ένθουσιασμένος, ώστε εζή-τησε τηλεγραφικῶς τὸ δικαίωμα άνα-παρστήσεως. “Από τὴν Φλωρεντία, ο-μως, όπου τὸ δικαίωμα τούτο φυλάσσε-ται ζηλοτύπως, εἰς άπήντησαν ότι η άναπαράστασις τὸν “Πιπινό” ήτο ήδη τετελεσμένον γεγονός, καθότι τὸ σχε-τικὸν δικαίωμα εἶχε χορηγήσῃ εἰς μίαν κινηματογραφικὴν έπιχείρησιν, η ό-ποια έπρόκειτο να τὴν πραγματοποιή-σῃ σ’ ένα τεράστιον σὺνολον διακοσί-ων χιλιάδων εἰκόνων.

Κατὰ καλὴν “όχνη”—διὰ τὴν καλλι-τέραν εἴσοδον άναπαράστασις τὸν μο-νοτύπου αὐτοῦ έργου—ή εν λόγω έπι-χείρησις επώχυνεν και οὕτω τὸ δι-καίωμα άναπαράστασεως τὸν “Πιπ-ινό” περιήλθεν στὸν Γουόλτ Ντί-σνεϋ, τὸν μόνον πραγματικόν άξιον σήμερον να έρμηψέσῃ τὸ άραιότατον αὐτὸ έργο.

“Ηδη πληροφοροῦμεθα από τὸ Χόλ-λυγουντ ότι, εἰνὸς ο Γουόλτ Ντίσνεϋ ά-σχολεῖται εν γένει με μικρά φαντα-σμαγορικά φιλμ, τὸν όποια όλοι μας θαυμάζουμε σπουδ. διαφόρους κινημα-τογράφους, δὸ γυρίσῃ τὸν “Πιπινό” ως “μεγάλο φιλμ”.

Πράγματι, λέγεται ότι τὸ μήκος του θὰ ύπερβῇ τις δύο χιλιάδες μέτρα και θὰ κοστίσῃ περί τὰ πνήντα έκτομμύ-ρια φράγκων, δηλ.τολμάλιστα έκάτον πνήντα έκτομμύρια φράγκες.

Ποῖο παιδί δὸν εδίδασκε τὸν “Πιπ-ινό”; “Επαναλαμβάνομεν ότι είνε ένα αληθινὰ μοναδικὸν παιδικόν εἶδλλον, τὸ όποιον δὸ θὰ έπρεπε να λείψῃ από “καμμιαν παιδικὴν εἰδλοθήκη”ν και θὰ έπρεπε να τυπωθῇ και εἰς φθινές έκ-δόσεις για να είνε προστὸ εἰς όλα τὰ παιδιά, και εἰς έκείνα άκόμη των οί-κογενειών πού δὸν διαθέτουν παρὰ έ-λάττωμα μέσα. Τὸ εἶδλλον τὸ Κολόντι διασκέδασε και διασκεδάζει έκμνη σήμερα τὰ παιδιά όλων σχεδόν των χωρῶν τὸ κόσμου, εφ’ όσον έχει μετα-φρασθῇ εἰς όλες τις γλώσσες. Εἰς τὴν

“Αγγλίαν εἶνε γνωστὸ λίγο μετά τὴν δημοσίευσί του και εἰς τὰς “Ηνωμένες Πολιτείας ταυτόχρονα σχεδὸν με τὴν

— “Ο “Πιπίνος” είνε “υἱός” τὸν μα-τρο-Τζέπ, ενός γέρου μαργακού, ο ά-ποιος εἰνὸς πελεκάει ένα ξύλο, ελέπει

Μία σκηνή από τὸν “Πιπινό”.

“Ιταλίαν. Συνιστάμεν τὴν άνάγνωσιν του και εἰς τὸς μεγάλους πού εφ’ όσον πράκτεται άνωδύητος να τὸ ιδοῦν στον κινηματογράφο, θα περάσουν δι-ατίθασσε. “Η ζωή του άρχίζει με μιά δολοφονία. Σκοτώνει τὸν όμιλοντα τὸν έργο, ίσως ενδιαφέρει τὸς άνα-γνώτες μας:

τὸ ξύλο αὐτὸ να μετασχηματίζεται εἰς φασουλῆ, ο όποιος τὸν άποτελεῖ τον λόγο. “Ο “Πιπίνος” όμως από της γεν-νήσεως του δείχνεται άσπικτος και ά-ατάχυντος. “Η ζωή του άρχίζει με μιά δολοφονία. Σκοτώνει τὸν όμιλοντα τὸν έργο, ίσως ενδιαφέρει τὸς άνα-γνώτες μας:

“Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ μάς ύπόσχεται ο-τι θα κάνει τὰ δυνατὰ τον για να πα-ρουσιάσῃ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ έργο ό-πως τὸν άρέσει και εἰμῶς θέσται οί-οι ο μεγαλοφυῆς δημιουργοί των Μί-κυ Μάους θὰ τὸ έπιτύχῃ.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΦΙΛΟΣ

Εἰς πᾶσαν άνώτερην άνω 120 κλ.μ. Διὰ μεγαλύτερας ηλικίας άρτάνει αναλόγως. Αὐ-τὸ δὸν άποτελεῖ όμως άπόλυτον θάνα και αἱ διακομνάσεις πρὸς τὰ άνω ή πρὸς τὰ κά-τω, εφ’ όσον δὸν είνε πολύ μεγάλα, δὸν πα-ρουσιάζουν αίτιας άνησυχίας.

Σπουδαίον ρόλον παίζει έπίσης η ικανότης άναπνοῆς. “Η καταμετρῆσις γίνεται οὕτω: Παιρνε κανεὶς θάβεια άναπνοῆς καίκατοπιν οὕτω τὸν άέρα πού εισπνευσῇ εἰς ένα ιδι-αίτερον όργανον καταμετρήσεως, τὸ όποιον καταγράφει αὐτομάτως εἰς τὸ δελτίον τὸ ά-ποτέλεσμα εἰς λίτρα. Κατὰ μέσον όρον κα-ταγράφεται δύναμις εισπνοῆς 3 μέχρι μέχρι 3½ λίτρων. “Οδοντοπόρ, άρεδιάται και άνθρῶ-ποι πού άθλητοῦν εν γένει υπερβαίνουν εν τούτοις κατά πολύ τὸν αριθμόν αυτόν. Σαλ-πινγκά φθάνουν και μέχρι των 3½ λίτρων.

“Η άρσενις της δυνατότητος εισπνοῆς, γι-ναστική δύναμις των πνευμόνων μας, δι-νεται εύκόλως διὰ γυμναστικῶν και άναπνε-υστικῶν άσκήσεων.

“Εν συνεχεία εξετάζεται η δύναμις των χεριών και των θραχιόνων, η άντοχή εἰς τὴν κόπωση, η εύκολος διάκρισις των χρωμάτων, η δύναμις της όράσεως, και η φυσική και νευρική άντοχή εἰς άποτομους βορβόρους ή αβηνδῶς μετακινήσεις άντικειμένων. Οὕτω καταρθῶναι κανεὶς να έχῃ μίαν γενικὴν εἰ-κόνα της σωματικῆς και φυσικῆς άντοχής του και της άντιβάρσεως εἰς τὰς έκ τὸν έξω-κόσμου έντιπύσεις.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΟΝ ΚΛΙΝΑΜΕΝΤ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΞΕΥΡΕΤΕ ΠΟΙΑΣ ΑΝΤΟΧΗΣ ΕΙΣΘΕ;

Δὸν έχετε παρὰ να έξετάσετε, τὰ όργανά σας, πού τὰ καθορίζει έπακριβῶς τὸ δημοσιευόμενον σημεῖωμα.

Εἰς τὸ Βερολίνο άνοιξε τελευταίως μια ιδιαίτερη και πολύ ενδιαφέρουσα “Εκθεσις, ύπὸ τὸν τίτλον “Εκθέσις υιοείας και “Εκ-θέσεως δὸν περί δημοσίας έρευνῆς της ύ-γεινῆς καταστάσεως και της άντοχής έά-σπου οργανισμού.

Τὸ άρχαιον “Ελληνικὸν ρητόν “Γνώθι σ’ αυτόν” έκρησκει— και εδὼ ως θέσις της ορ-γανώσεως της “Εκθέσεως αυτής, με την δια-φορὰ, ότι δὸν έλαθεν ύπ’ όφιν μόνον μίαν φυσικὴν έρευναν τὸν έγὼ μάς, άλλ’ επεξέ-ταθη εἰς πᾶν, έτσι εσπουδαίσθη εἰς τὸν άνθρωπινόν έγὼ. Τούτο δὸ από πρακτικῆς απόψεως για να μπορεί να γνωρίζῃ ο κα-θε άνθρωπος μέχρι ποίου σημείου μπορεί να φθάσῃ η δράσις του και μέχρι ποίου σημείου μπορεί να κοιπῇ, τὸ δυνατό να άπαύσηται και να περιμένη από τὸν εαυτό του και πως μπορεί να βοήθησῃ τὸς άλλους.

Εἰς τὸν κάθε έπισκέπτην να γνωρίσῃ μέχρι ποίου σημείου τὸς δυναμεις του, τὴν άντοχή του, τὰ άποβέματα δυνάμεων εν περιπτώσει άνάγκης φυσιολογικῆς λειτουργίας και δράσεως και τὴν δυνατότητα περαιτέρω ανάπτυξεως των δυνάμεων του.

Πρὸς τὸν σκοπόν αυτόν, κάθε είσερχομέ-νος εἰς τὴν “Εκθεσιν, λαμβάνει ένα δελτίον τὸ όποιον συμπληροῦται εφ’ όσον ο έπισκέ-πτης περάσῃ από τὰ διάφορα τμήματα της έκθε-σῆς, ετέρωθεν της “Εκθε-σῆς, ο έπισκέπτης έχει στα χέρια του μίαν πλήρη και σαφή εικόνα της δυνάμεως και της πιθανῆς άντοχής τὸν οργανισμού του.

Τὰ δακτυλικά άποτυπώματα, ως γνωστόν, είνε τὸ μόνον πραγματικὸς άμετάβλητος χα-ρακτηριστικὸς εἰς τὸν άνθρωπον, τὸ φυσικὸν και ανεξίτηλον σημά της ταυτότητος του. Γι’ αυτό και άμέσως εἰς τὴν είσοδον τίθεται σ’ έναν ιδιαίτερον κῶρον τὸ δελτίον τὸ ά-ποτύπωμα τὸν αντίκρως. Κατό

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΜΑΝ ΑΝΤΡΙΠΕ

Παραπονιούνται οι γερογκρινιάρηδες μας, ότι οι γυναίκες σήμερα δεν μοιάζουν με τις γιαγιάδες τους, που μένανε πιότερο στο σπίτι, που ύπνουσαν στον άντρα, που δεν έκαναν τίποτα χωρίς τη θέλησή του. Γκρινιάρηδες γιατί απόκτησαν οντότητα ν' αντιμετωπίζουν τις ανάγκες της ζωής και μόνες, το θάρρος ν' αναζητήσουν ελεύθερα τον άνθρωπο που θα τους δώση την υπέρτατη χαρά της ζωής. Κι όμως αυτό είναι ηθικώτερο, παρ' ό,τι γίνεται στο σκοτάδι, με την απόλυτη μυστικότητα που σε χώρες, όπου η τιμιότητα των γυναικών θεωρείται παρωμοιόδης κι' οι σύζυγοι τους αξιωμακάριοι άνθρωποι.

♦♦♦

Ακούστε την ιστορία που θα σας πω μίαν ιστορία αληθινή απ' την αρχή ως το τέλος και κρίνετε:

Ένα απ' τα μέρη του κόσμου που οι γυναίκες μένουν απόλυτα προσηλωμένες στα παρρησιόδικα, όπου η συνήθεια των δύο φύλων είναι κάτι άγνωστο κι' όπου η όλη κοσμική κίνηση, που επιπρέπει στις γυναίκες, είναι το κουταρομπολιά στις σπέραντες και μεγαλόπρεπες σάλες και τους ανθοσώτες στους κήπους των λουτρών, είναι η Περίαι.

Εκεί, η γυναίκα δεν μπορεί να διαλέξη τον άντρα, που θα μοιρασθή την τύχη του και το κρεβάτι του, δεν μπορεί ν' αγαπήσθαι, θα της τον διαλέξει η μάνα της, ή η πιο στενή συγγενής και όχι τον υποσιτή σ' όλη της τη ζωή οποιος κι' αν είναι. Το ίδιο και ο νέος. Και μετά το γάμο αρχίζει η ζωή του γυναικωνίτη, ατέλειωτα μονοτονία, χωρίς φιλοδοξίες, πόθους, ελπίδες κι' όνειρα, πέρα απ' το γλυκό όνειρο της υπακοής, μόνιμη παρηγοριά των γυναικών αυτών.

Έτσι, τουλάχιστον πιστεύεται κι' έτσι όποτε νάναι, αφού οι πόρτες κλεινούνται καλά κι' άγρυπνοι φρουροί φυλάν το πάτημα βέβηλου, στο γυναικωνίτη. Κι' όμως ο έρωτας, που πάντα βρίσκεται τον τρόπο να θαλώνει την ανθρώπινη σκέψη και να τρικυμίζει τις επιθυμίες τα κορμιά, έχει καταφέρει να δημιουργήση όργανα κι' εκεί που νομίζεις κανείς πως επικρατεί η πιο μεγάλη... ήθικη, όπως—πολύ καλά φυσικά—την αντιλαμβάνονται οι αυτό τον τόπο.

♦♦♦

Και να πως το διαπίστωσα, έχω δ' άπλως περαστικός σ' αυτή τη χώρα. Μία μέρα, περιδιαβαίνοντας στ' αδιόθεατα της Τζοχαρής θρέθηκα έξω από ένα Δημόσιο γυναικείο λουτρό. Ήταν ένα κτίριο μεγαλόπρεπο στο χτυπητό ανατολικό ρυθμό του, την πόρτα του οποίου περνούσανε κάθε τόσο σωρές ώριμες περιθίδες, με λυγερά κορμιά, που απόπνεαν θοερά ανατολικά αρώματα. Πίσω τους έρχόντουσαν άλλες νέες ή γρήγες γυναίκες, με πανέριες και δίσκους γυμνασίου γλυκά, φρούτα, σεργιάνια και άλλα φτωχίσματα. Ήταν οι δούλες, που θα υπηρετούσαν τις κυράδες τους κάνοντας τους μασάζ και δίνοντας τους να φάνε μετά το λουτρό.

Μέσα σ' αυτές τις όμορφες γυναίκες, που όλος ο κόσμος τους περιριζόταν απ' το χαρμό ως το λουτρό, μία τρανή ξεχωριστή την προσοχή μου. Κυπαρισσοκορμη μ' ένα σθητικό λαχταριστό, μετάξινα μιλιά, μελένιο στόμα, σωστός περσισμός. Την ακολουθήσαν μαγενηγισμένες ως την πόρτα, ως το κατάφυτο το λουτρό...

Μιά απ' τις γρήγες, που υπηρετούν στα λουτρά με κατάλασε και μου κλείσε με πονηρία το μάτι. Συνεννοηθήκαμε θαυμάσια και την περίμενα.

♦♦♦

Σε λίγο, το λουτρό είχε γεμίσει κι' έκλεισαν οι πόρτες του. Απελπισμένος θέλησα να φύγω όταν ένα παιδάκι με πλησίασε και μ' έσυρε σ' ένα παράμερο πορτάκι. Μπήκαμε. Μπροστά μου, βρέθηκε τότε η γυναίκα του λουτρού. — Σου άρεσε η Τζοχαρά, αγέννη;

Μουπε, σε μία παραφασμαμένη γαλλική. — Απάντησα κουνώντας το κεφάλι. — Ωραία κοπέλλα, ίδιο ούρι μου είπες. Δυστυχισμένη όμως η καυμένη. Την πάντρεψαν με το γιου του ύπασι-στη του Σάχη, ένα άχρηστο κορμί, που δεν μπορεί να την κάμει να χαρή τα δροσάτα νεάτια της, την θεική όμορφιά της. — Κρίμα! είπα. Μά γιατί τον πήρε; — Κούνησε με οίκτο το κεφάλι — δεν ξέρω αν για μένα π' αγνοούσα να πράγματα ή για την τύχη τη δική τους. — Και τί μπορούσε να κάνει; μου εί-πε: 'Εδώ στα λουτρά, που γίνονται όλα τα προξενιά του τόπου, η μάνα του νέου, είδε την κοπέλλα γυνική, θαύμασε την όμορφη της, κι' έστειλε προξενιά στους γονείς της κόρης. Ή τιμή ήταν μεγάλη γιατί αυτή είχε από κάτω τερη οικογένεια και, πριν 15 μέρες, παντρευτήκανε. Τώρα η Τζοχαρά είναι σαν ένα ανέγγιχτο λουλούδι στο βάζο, που δεν το μωριασθηκε σχεδόν κανείς.

Στάθηκε λίγο, έκλεισε πονηρά το μάτι κι' είπα: — 'Αν ο κύριος ήθελε να θαυμάσει κοντά αυτό το όμορφο λουλούδι και να του δώση λίγη χαρά, δέ θαχε παρὰ να διαπείσει τη δούλα του να της φέρη της δόλιας τη μεγάλη είδηση...

♦♦♦

Κατάλαβα πως δεν είχα παρὰ να πληρώσω τη σκιάδα κι' ομολόγησ πως τόκονα πολύ πρόθυμα και πολύ γενναία... Σε λίγο, σ' ένα μικρό σαλονάκι που πλημμυρίζαν τὰ έρεθιστικότερα αρώματα, είχα την εύχισια...

Κατάλαβα πως δεν είχα παρὰ να πληρώσω τη σκιάδα κι' ομολόγησ πως τόκονα πολύ πρόθυμα και πολύ γενναία... Σε λίγο, σ' ένα μικρό σαλονάκι που πλημμυρίζαν τὰ έρεθιστικότερα αρώματα, είχα την εύχισια...

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

♦♦♦

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΪ

(Συνέχεια εκ της 12ης σελίδος)

κανένα σημείον θαλιώσεως, αλλά προς το άπόγευμα τον είχε πιάσει πυρετός που διαρκώς ανέβαινε. 'Ο έφημερεύων ιατρός του είχε πη πως ο πυρετός ήταν τραυματικός και ίσως ανέβαινε πα-λύ, αλλά έπέμενε στους φόβους του για την έσωτερική αιμορραγία.

Ο δυστυχισμένος εκείνος ίπποκρίτα-τος νέος δεν είχε συνέλθει διάλου.

Κατά το άπόγευμα άνοιξε λίγο τα μά-τια του, αλλά δεν ψιθύρισε λέξη. Τά ζα-νάκλεισε θολά καθώς ήτανε από την αι-μορραγία και τον πυρετό, και ξανάκλεισε πάλι στην νάρκη που τον είχε κυριεύ-σει.

—Τι σκέπτεσαι να κάνης τώρα Φίλιπ, τον είχε ρωτήσει η Έλινor, όταν μείνα-νε μόνοι στο σπίτι της ναυαρχίνας, για-τί η δυστυχισμένη έκείνη γυναίκα, που άναπαύσε τον Σεραφεήλ εάν μοναχογιώ-της, είχε πάρει εξαιρετικός κατά συγκα-τάβαση την άδεια να κοιμηθί το θράδυ στο νοσοκομείο σε ένα μικρό θάλαμο σιμά στον Ζάρμα.

—Τι θέλεις να σκεφθώ, αγαπημένη μου, της είχε άδιστάκτως ο Φίλιππος, από ό,τι μου έπιόβαλλε το καθήκον μου και η τι-μή μου;

—Να χτυπήσης δηλαδή με τον Κάουντ; —Είπε σιωπηλώς ο Σεραφεήλ, ο Κάουντ θα πληρώσει την άνανδρεία του.

—Και αν σε διαβεβαιώσω ότι αυτό είναι άδύνατον, του παρετήρησε με κάποια δειλία, αλλά με χαμόγελο που έκλεινε νόνο και άφορμολι, η Έλινor.

—Άδύνατο... ψιθύρισε ο Φίλιππος, α-γαπημένη μου, άδύνατο... Δεν έπιθυμώ να σε άπασχολήση το ζήτημα του τι θα κάμω, και αν είναι δυνατόν να το κάμω ή όχι.

—Φίλιπ, του πρόθεσε με ψυχραιμία η Έλινor, εάν έγνώριζες την κατάσταση του Κάουντ, δεν θα σε εξέπληττε ο ί-σχυρισμός μου.

Και προλαμβάνουσα κάθε άπάντησή του Φίλιππου πρόσθεσε άμέσως.

—Ο Κάουντ ίσως δεν σωθί και άν-σω. θρή, που άμφισβάλω, θα περάση πολύς, πάρα πολύς καιρός για να μπορέση να μονομαχήση.

Ο Βαλέντης δεν γνώριζε την κατά-σταση του Κάουντ.

Μέχρις αυτού δεν είχαν φθάσει οι ψι-θυρισμοί περί της επεμβάσεως της Έλιν-νor κατά τας στιγμές που ο Κάουντ θύ-βριζε το σπαθί του στο στήθος του Ζάρ-μα και η αγαπημένη του σαν θεία δική τον τραυμάτιζε βαρύτατα με το μαστιγιό της κατακέφαλα.

Αλλά η Έλινor δεν είχε καμμία άμ-φιβολία πως θα το μάθαινε και προτιμού-σε να το μάθι άπ' αυτή το γρηγορώτερο πριν του το έμπιστευθί κανείς από τους κοινωνικούς του φίλους.

—Τόν Κάουντ, Φίλιπ, τον έτραυματίσα έγώ.

—Σύ, Έλινor! ψιθύρισε ο Βαλέντης κατάπληκτος.

—Ναι, Φίλιπ. Το χέρι μου και η ψυχή μου ένήργησαν ως όργανα της δικαιοσύ-νης του Θεού.

—Έλινor... πως... πως συνέβη αυτό; παρέστης έσύ στη μονομαχία; ήξερες έ-σύ Έλινor, και μου το άπέκρυψες;

—Οχι, Φίλιπ, όχι, σου άπέκρυψα στην αγάπη, στην έκτιμση, στον πόνο που αλ-σθάνομαι για σένα, ούτε γνώριζα τίποτα, ούτε σου άπέκρυψα τίποτα. Πρόσέξε με, πρόσέξε με Φίλιπ, θα ένονησής τα πάν-τα...

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς Τελεσμένα μοντέλλα, με τας κάτωθι τιμάς
18 καρτάς... 750
14 »... 750
12 »... 650
10 »... 600
8 »... 500
6 »... 425

Αγοράζομεν κοσμήματα. Έξαιρετικά ειδικότης δι' έπισκευάς άμερικανικών ωρολογίων. Έπισης άφίχθησαν τα τελευταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια Σμάλτα

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατισίων 8. Τηλ. 28-407, και Πανεπιστη-μίου 50 παρὰ την Όμόνοια. Τηλ. 20-441.

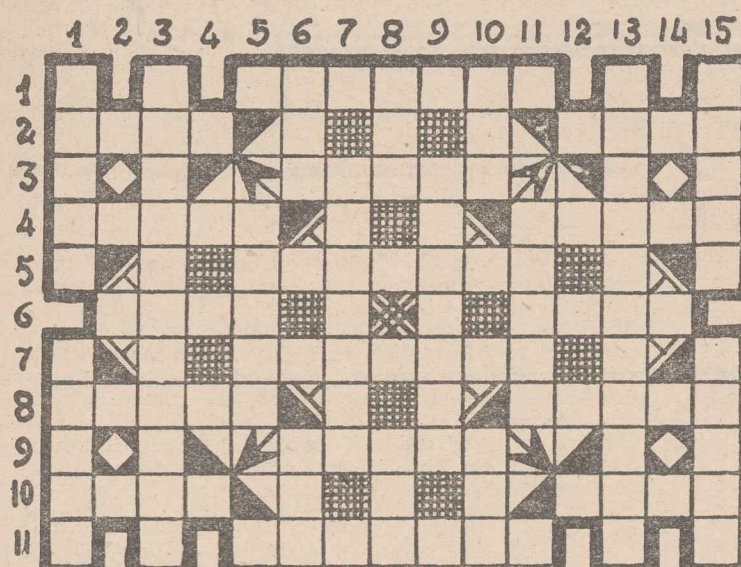
Πρέπει να δοηθί κανείς τον έαυτόν του, αλλά μόνον όπου ένδεικνυται. Όχι θέβαια σε πονό-δοντους. Γιατί τι καλό μπορεί να ιδή κα-νείς από την αυτοθεραπείαν; Εις την καλλιτέραν έκδοχην δα σταματήσουν προκαίρως οι πόνοι. Θεραπεία με τὰ ψευτομέσα δεν έπέρχεται. Έκείνο, όμως, το όποτον ήμμορεί κανείς και δα έπρεπε να κάμνι μόνος του, δια να έχη ώραια λευκά δόντια, είναι η καθημερινή περι-ποίηση των δοντιών με όδοντόπαστα Χλωροδόντ.

Γι' αυτό μη λημονήτε :

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

Νέα σειρά (ΑΡΙΘΜΟΣ : 17)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Το σπουδαιότερον από τα μεγάλα έργα που θα προβληθούν εις τον "Ορφέα" και εις το όποτον πρωταγωνιστεί ο άθροιστος Πάλ Μινον.
2. Έννοιας ανθρώπων αποδελαν-των εις κοινόν σκοπόν, όμιλος.— Πρόσωπον μεθ' όν συνδέεται τις δι' άμοιβαίαν άγάπην και άφοσίω-σιν.
3. Παρ' άρχαίους, άποδευτός, ά-δέκτος νύν, ένδυσσας τους τρό-πους, τράχης (τό θηλυκόν).
4. Πάν ό,τι έλπει τις δια τών φεθαλιών του.—Τό να μη κάνει τις χρείαν τινός, ή το να μη συμμετέ-χη εις άναρχίαν έλευν.
5. Κινηματογράφος της πρωτεύ-ουσας, ο όποιος θα παρουσιάσθι έν τελευτώς νέος.
6. Πρόθεσις.— Εις τών δώδεκα κυ-ρίων θεών της άρχαίας έλληνικής μυθολογίας.
7. Νήσος του Β. Αιγαίου το 1912 καταλήφθη υπό του έλληνικού στό-λου, αλλά το 1923 άπεδόθη εις την Τουρκίαν δια της συνθήκης της Λα-ζώνης.
8. Φυτόν, ή κοινώς όνομαζομένη μέντα.— Παραμύθη άνευ ροφής.
9. Όπλον απαραίτητον εις κάθε κάου-μπό' και ίδιως όταν έμμανί-ζεται επί της όθνης.
10. Ποταμός της Άνατολικής Γερ-μανίας.— Άλλω σωματικός, αίσθη-σιν σπαστική, ένδιαφέρων.
11. Χάρισμα της κεφαλής των Περσών βασιλέων και των Ιουδαί-ων άρχιερέων.
12. Γαλλία ήθροπία, ή όποια πριν άγkataέλειψε το Χάλλυαυονν και έπότερ'έν εις την πατρίδα της. Πρωταγωνιστεί παρὰ το πλεον-ρόν του Βικτάρ θρανόν και της Γκαμπύ Μορλαί εις τό έργον "Εγ-κάρδιος συνεννόησις".
13. Πρόσωπον, περιόλλον με σπαστική φροντίδα άλλα πράσινος ή όργάνωσις κλπ.— Μέρος του προ-ώπου και τό έπ' αυτού τριχώμα.
14. ΔΕΠ.

Αστυνομικόν πρόβλημα ΑΡΙΘΜΟΣ : 11

Πλοίον του πτώματος του γέρον-τος Ντυπόν, ο αστυνομικός Άνδρ Στάρκ, άνέκρινε τον υιόν του νε-κρού. —Πως τον εύρήκατε ; τον ήρώ-τισε. —Επειδή δεν είδα τον πατέρα μου κατά την διάρκεια του δείπνου, του άπάντησεν ο υίός, άνησυχός και άρ-κίως να τον άναζητή. Τον εύρηκα μέσα στο δωμάτιο αυτό κρεμασμένον, με τὰ πόδια μα-ζευμένα προς τὰ έπάνω. Έκοφα άμέσως το σκονί για να τον σώσω, αλλά δυστυχώς ήταν πιά πολύ άρ-γύ.

—Δεν υπάρχει καμμία άμφισβη-σίς έψιθύρισε ο αστυνομικός. Έπληγχε με τό σκονί αυτό. Έκρεμάσθηκε ά-πό τον γάντζο του ταβανιού, ο ό-ποιος χρησιμεύει για να κρεμαίται άπ' εκεί ο πολυέλαιος.

Κατόπιν έόρκισε το χέρι του, άγνήζε την άκρη του σκονιού που ήταν δεμένο στην άκμή και έπει-τα έόρκισε και έπήρε από κάτω την άλλη άκρη του σκονιού που ο υίός είχε θάψει από τό λαίμα του πα-τέρα του. Ένωσε την μίαν άκρη με την άλλη και τότε διαπίστωσεν ότι η θηλεία έφθανεν εις τον ώμον του.

—Περαιτέρω ! είπε εκείνη την στιγμή ο Ιατροδικαστής, ο όποιος τον συνάδευε και ο όποιος έντ' με-ταξύ έλάττα το πτώμα. Όταν ο νεκρός είχε τό κεφάλι του μέσα στην θηλεία, τὰ πόδια του δά έ-πρεπε να άνιχνον τό πτώμα. Αυ-τό εις άναμείβηττον !... —Μά την άλήθεια είναι πολύ πε-

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Η εκ πολλής εργασίας κόπω-σις.—Άρρεν πρόσβον και ίδια το νεογνόν ή άρτίως άπογαλακτισθέν.
2. Γερμανία ήθροπία ή όποια πρωταγωνιστεί εις πλείστα έργα που θα προβληθούν στην "Τιτάνια" και "Επέναντι" και εις τὰ όποια σημειώνεται σημαντικήν έπιτυχίαν.
3. Το υπό πέραν άποψιν ιδανί-κόν ή ψεύδος επί ζημιά άλλου και προς ίδιαν ώφέλειαν.
4. Το όργανον μιάς τών πέντε αισθήσεων.— Νομισματική μονάς της Ρουμανίας.
5. Βοή ή πλεθόδου, κανονισμο-λαμιάς και ή τίχος αυτού (δημοτι-κή).
6. Πρόθεσις.— Γνωστός συνεται-ριστικός όρος.
7. Το υπό πέραν άποψιν ιδανί-κόν. Ό,τι θεωρεί τις ως υπέρτα-τον σκοπόν της ζωής του, τό έρ-γού του.
8. Το πρώτον... άριστοτεχνημα-κόν δημιουργήμα του Πλάστον.—Μό-ριον άρνπηκόν.
9. Άναπνοή (εις την δημοτι-κίην).
10. Τό πρώτον... άριστοτεχνημα-κόν δημιουργήμα του Πλάστον.—Μό-ριον άρνπηκόν.
11. Άναπνοή (εις την δημοτι-κίην).
12. Γαλλία ήθροπία, ή όποια πριν άγkataέλειψε το Χάλλυαυονν και έπότερ'έν εις την πατρίδα της. Πρωταγωνιστεί παρὰ το πλεον-ρόν του Βικτάρ θρανόν και της Γκαμπύ Μορλαί εις τό έργον "Εγ-κάρδιος συνεννόησις".
13. Πρόσωπον, περιόλλον με σπαστική φροντίδα άλλα πράσινος ή όργάνωσις κλπ.— Μέρος του προ-ώπου και τό έπ' αυτού τριχώμα.
14. ΔΕΠ.

Αστυνομικόν πρόβλημα ΑΡΙΘΜΟΣ : 11

Πλοίον του πτώματος του γέρον-τος Ντυπόν, ο αστυνομικός Άνδρ Στάρκ, άνέκρινε τον υιόν του νε-κρού. —Πως τον εύρήκατε ; τον ήρώ-τισε. —Επειδή δεν είδα τον πατέρα μου κατά την διάρκεια του δείπνου, του άπάντησεν ο υίός, άνησυχός και άρ-κίως να τον άναζητή. Τον εύρηκα μέσα στο δωμάτιο αυτό κρεμασμένον, με τὰ πόδια μα-ζευμένα προς τὰ έπάνω. Έκοφα άμέσως το σκονί για να τον σώσω, αλλά δυστυχώς ήταν πιά πολύ άρ-γύ.

—Δεν υπάρχει καμμία άμφισβη-σίς έψιθύρισε ο αστυνομικός. Έπληγχε με τό σκονί αυτό. Έκρεμάσθηκε ά-πό τον γάντζο του ταβανιού, ο ό-ποιος χρησιμεύει για να κρεμαίται άπ' εκεί ο πολυέλαιος.

Κατόπιν έόρκισε το χέρι του, άγνήζε την άκρη του σκονιού που ήταν δεμένο στην άκμή και έπει-τα έόρκισε και έπήρε από κάτω την άλλη άκρη του σκονιού που ο υίός είχε θάψει από τό λαίμα του πα-τέρα του. Ένωσε την μίαν άκρη με την άλλη και τότε διαπίστωσεν ότι η θηλεία έφθανεν εις τον ώμον του.

—Περαιτέρω ! είπε εκείνη την στιγμή ο Ιατροδικαστής, ο όποιος τον συνάδευε και ο όποιος έντ' με-ταξύ έλάττα το πτώμα. Όταν ο νεκρός είχε τό κεφάλι του μέσα στην θηλεία, τὰ πόδια του δά έ-πρεπε να άνιχνον τό πτώμα. Αυ-τό εις άναμείβηττον !... —Μά την άλήθεια είναι πολύ πε-

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ : 16

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΟΡΦΕΥΣ — ΝΤΑΡΙΕ. 2) ΟΔΙΚΑ 3) ΣΤΕΝ — ΟΤΑΝ. 4) ΤΑΡΑΣΣΩ. 5) ΑΣΤΗΡ — ΡΗΝΟΣ. 6) ΙΟΥΔΑΙΑ. 7) ΠΑΣΧΑ — ΙΑΘΕΘ. 8) ΣΤΙΚΗΡΑ. 9) ΓΡΑΙ — ΟΡΟΣ. 10) ΟΝΙΟΝ. 11) Α-ΓΡΙΟΣ — ΗΜΙΣΤΕ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΟΥΣΙΑ — ΠΡΟΪΑ. 3) ΟΡΕΝΤ — Α-ΣΤΑΙΡ. 5) ΤΡΙΑΣ. 6) ΣΩΜΑ — ΤΑ-ΣΟΣ. 7) ΡΟΥΤΙ. 8) ΠΙΖΑ — ΣΕΙΡ. 9) ΣΚΑΘΗ. 10) ΝΑΟΣ — ΡΙΝΗ. 11) Ο-ΡΑΙΑ. 13) ΡΗΤΙΝΟΦΟΡΟΣ. 15) Ε-ΘΝΟΣ — ΘΕΣΙΣ.

Αστυνομικόν πρόβλημα ΑΡΙΘΜΟΣ : 10

Ο μπάρμπα Μαθίος είπε χωρίς να το αντίληφθί και αυτές άνα τερά-στιο φέμα. Πράγματι, εάν ή πλε-κτική εγκατάστασις είχε καλός, και στο σπίτι του μπάρμπα Πέτρου, θα ήταν τελείως άδύνατον να λει-τούργησι το ηλεκτρικό κοινούσι και συνεπώς κανείς δεν θα άνοιγε την πόρτα στον μπάρμπα Μαθίο.

Λέξεις ΑΡΙΘΜΟΣ : 13

- Τροχός — Βράχος — Στοκος Αίσχος — Βράχος — Μόκος Βρόχος — Μοίχος — Τόκος Κάτος — Σίκος — Πίκος Μόκος — Τεύκος — Λόκος Ναυαρχος — Ρόχος — Πάχος Ναυμαχος — Συρμαχος

Αναμειγνύομεν άνιτέρω είκοσι λέ-ξεις της καθημερινής, αι όποιαι λήγουν όλες εις (ΧΟΣ)

Υπάρχουν φυσικά, άκόμη πολλές λέξεις που άπαντι από πρόβλημα της παρελθούσης έδοδόμας και αι όποιες δεν δημοσιεύονται εις τον άνιτέρω πίνακα.

Ηφαίστεια

- 1) Το ήφαίστειον "Ουτιγνίμα" εύρίσκεται εις την : ΙΑΠΟΝΙΑΝ
- 2) Το ήφαίστειον "Στρόμπολι" εύρίσκεται εις την : ΙΤΑΛΙΑΝ
- 3) Το ήφαίστειον "Έκλα" εύρίσκεται εις την : ΙΣΠΑΝΙΑΝ
- 4) Το ήφαίστειον "Βεσούβιος" εύρίσκεται παρὰ την : ΝΕΑΠΟΛΙΝ
- 5) Το ήφαίστειον "Κρακατόν" εύρίσκεται εις την : ΜΑΛΑΓΙΑΝ
- 6) Το ήφαίστειον "Αϊντα" εύρίσκεται εις την : ΣΙΚΕΛΙΑΝ

Αυτά πάντ τα όνόματα των δια-φόρων χωρών που έπρεπε να εύ-ρετε έντός ενός λεπτού.

Το σκίτσο

Ίσού πως έπρεπε να τοποθετη-θούν τα διάφορα γράμματα δια να σχηματισθί το σκίτσο του Άδολφου

Όρθον ή λανθασμένον 1) Ο Νόμπελ, ο Ιδρυτής των ό-μωνύμων βραβείων, ήτο λανός :

ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ 2) Η Νέα Καλθονία άποτελεί γαλλικήν άποίκιαν. ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ 3) Άσυννείον είναι τό όνομα της πρωτεύουσας της Παραγουάης :

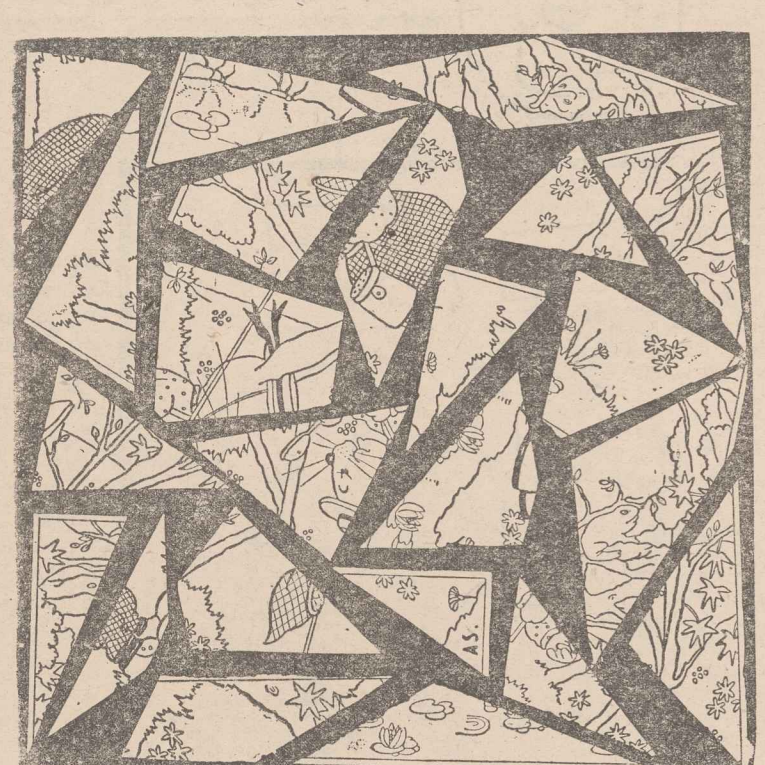
ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ 4) Η Λιβερία άποτελεί άνεξάρ-τητον δημοκρατίαν της Νοτίου Α-μερικής :

ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ 5) Ναόγαν, είναι τό όνομα ενός έπικινδύνου όφεως :

ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ 6) Ναόσας, είναι τίλος εις μού-ρους της Άφρικής :

ΌΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Το νέο μας παιγνίδι

Ο Μπαρμπα Μαθί